

quod ibi quasi θαλόμεθα. Alibi tamen a θάλος de-
ducit, ut ἀρχαμος ab ἀρχός. ["Θαλάμη, Musgr.
Phæn. p. 189. Bacch. 561. Cycl. 57. Valck. ad Rön.
45. Phæn. p. 344. Anim. ad Ammon. 155. Adonias.
p. 249. Heringa Obs. 185. Toup. Opusc. 1, 418. 2,
25. Koen. ad Greg. Cor. 269. ad Lucian. 1, 309.
Jacobs. Anth. 6, 133. 7, 156. 8, 105. 9, 181. 12,
441. Callim. 1, 506. Epigr. 31. et Jacobs. Eur.
Suppl. 980. Wakef. Ion. 406. Diosc. 15. Apollonid.
6. Antiphil. 29. et Jacobs., Porson. Phæn. 945. Θα-
λαμή, Jacobs. Anth. 7, 326. 375. Ammon. 68.
Valck. Anim. 155." Schæf. Mss.]

ΘΑΜΑ, Crebro, Frequenter: utraque brevi ap.
poetas, utpote ex ἄμα factum, pleonasmo literæ θ,
ut placet quibusdam vett. Gramm. Utuntur et
prosæ scriptt. Plato Polit. 1. Καὶ ἐκ τῶν ὑπνῶν,
ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγεγρόμενος δειμαίνει. Xen.
(Ἀπ. 2, 1, 22.) Κατασκοπεῖται θαμὰ ἑαυτήν, ubi
reddi etiam potest Subinde. Suid. θαμὰ, πυκνῶς,
συνεχῶς, διηλεκῶς. ["Thom. M. 433. ad Charit.
555: Ammian. Ep. 22. Lucian. 2, 323. Boiss. Philostr.
635. Heyn. Hom. 7, 178. Abresch. Lectt. Arist. 155.
Mær. 183. Toup. ad Longin. 333. ad Timæi Lex.
282." Schæf. Mss. * Θαμάκις, Pind. N. 10, 71. 'I.
1, 37.] Θαμῆς, Creber, Frequens. Nullum tamen
usus hujus nominativi exemplum affertur, sed ab eo
derivatum nominat. plur. θαμέες, et acc. θαμέας ali-
quoties cum ap. alios pœtas, tum ap. Hom. legimus:
Il. P. (661.) θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίοι ἀΐσσουσι
θρασεῖαν ἀπὸ χειρῶν: K. (263.) ἐκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόν-
τες Ἀργιόδοντος ὕδ' θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα: Od. Ξ.
(12.) copulavit πυκνῶς et θαμέας. Sed et dat. θαμέσι
ap. eum legitur, E. 252. Ἰκρία δὲ στήσας, ἀρα-
ρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποιέι. Ubi tamen Eust.
tanquam dubitans, quod miror, dicit videri hunc
dat. θαμέσι derivatum esse vel a θαμῆς, vel a θαμῆς,
[de qua forma Buttm. A. Gr. 1, 261. cf. ταρφέαι,
a ταρφύς. * Θαμέως, Hippocr. 262. Maximus 600.
* "Θαμὸς, Etym. M." Wakef. Mss. * "Θαμοῦς,
Heind. ad Plat. Phædr. 340." Schæf. Mss.] Θαμειὸς,
ejusd. signif. itidemque poeticum. Il. A. (52.) αἰεὶ
δὲ πυρραὶ νεκρῶν καίοντο θαμειαί, Crebri rogi. Eust.
exp. ἀλλεπάλληλοι, καὶ πυκναί: addens etiam, fieri e
θαμὰ primum quidem θαμὸς, deinde vero θαμειὸς,
sicut φατειὸς e φατός, et ἀδελφειὸς ex ἀδελφός, etc.
Θαμινός, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινός
prosæ commune cum carmine, cum præcedentia
poetis peculiariora sint. ["Thom. M. 433. De quant.
penult., Ruhnck. Ep. Cr. 166." Schæf. Mss.] Hinc
et superl. Θαμινώτατος, qui a Suida exp. πυκνότερος.
Sed usitatus est ADV. Θαμινά, quam ipsum nomen.
Est autem θαμινά, Crebro, Frequenter, Subinde.
Xen. (Ἀπ. 3, 11, 15.) Εἰσιθι τοῖνον, ἔφη, θαμινά:
(Cec. 3, 4.) Οἰκέτας — θ. ἀποδιδράσκοντας, Isocr. Pa-
nath. Τῆς χώρας ἡμῶν θ. πορθουμένης. [* Θαμινάκις,
Hippocr. 671.] Θαμινως pro eod., sed rarius. [* Θα-
μινός, unde Θαμύντ'ται, Hesychio πυκνότεραι.] Θα-
μίζω, Frequenter, Frequens sum, Frequenter accedo,
Ventito, Ito. Jungitur dativo ap. utrosque scriptt.
Epigr. ἀλλὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναίη, Magis fre-
quentas Minervam, Sæpius ventitas ad Minervam.
Plato de Rep. 1. Οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur
etiam θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, Xen. K. II. 7, (3, 1.) Et
ab Apoll. Rh. cum adverbio ad locum jungitur, 2,
(451.) κεῖσε θαμίζον: ap. Hom. autem videri possit
jungi accusativo sine præp. Il. Σ. (385.) Τίπτε, Θέρι
τανύπεπτε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ, Αἰδοίη τε φίλη τε;
πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, ubi dico videri posse jungi
accusativo; repetendū sc. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum acc.
δῶ. ["Item forma passiva, θαμίζεται, Frequens ad-
venit, Soph. ap. Athen. 319." Schw. Mss. "Toup.
Emendd. 2, 46. Bergl. Alciph. 286. 332. Brunck.
Soph. 3, 439. Paul. Sil. 42. Boiss. Philostr. 384.
522. 648. Plato Hipp. 122." Schæf. Mss.]

* Θαμνυῖς, Hesychio πανήγυρις, σένοδος, ἢ πυκνότης
"τινῶν, Solemnis cœtus, Concilium, Conferta multi-
tudo et frequentia hominum." ["Ad Diod. S. 1,
236. ad Paus. 362." Schæf. Mss.] "UNDE Θαμν-
"ρίζει, Eid. ἀθροίζει, συνάγει, Congregat, Cogit in
"unum. Idem ὁδὸς θαμύρας dici scribit τὰς λεωφό-

A "ρους, Vias regias, utpote quæ hominum coin-
meantium ultro citroque multitudine semper sint
frequentes. Alioqui Θαμνυῖς est nom. propr.:
"a quo Proverb. Θαμνυῖς μαίνεται ap. eund. Hes.
"et Suid. ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πράτ-
"τόντων."

ΘΑΜΝΟΣ, Densus fruticibus locus, Fruticetum,
Frutetum, Arbustum; exp. etiam Densitas minuta-
rum arborum. Interdum vero non redditur Frutice-
tum, sed Frutex. Il. X. (191.) dicitur hinnύς,
quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, ubi alii
Sub frutice, alii Fruticeto, Arbusto, interpr. Inveni-
tur autem et plur. ap. Eund. aliquoties: Od. Ζ.
(127.) Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσσετο διὸς Ὀδυσσεύς: et
subjungit, Ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ πα-
χείῃ Φύλλων, ubi observa πυκνὴν θλῆν. dici περὶ θά-
μνων, sicut alibi θάμνους πυκνούς vocat: ubi videri
potest ad derivationem alludere τοῦ θάμνος, utpote a
θαμὰ derivati, quod est πυκνῶς. Hinc enim et ipse
Eust. deducit: ego tamen nolim immediate, ut ita
loquar, ab adv. θαμὰ deducere, sed potius a θαμνός
facto e θαμὰ, ut dicatur θάμνος quasi θαμινός. Apud
Diosc. θάμνος φρυγανειδής, redditur Frutex surculo-
sus, surculaceus. || Sed θάμνοι ab Hom. vocantur
etiam Ramuli densi arbori annascentes, s. affruticantes,
Bud. Sic. Od. Ψ. (190.) θάμνος ἐλαίης. Et E. (476.)
θάμνοι duo commemorantur, ὁ μὲν, φύλλης, ὁ δ',
ἐλαίης. Vide Eust. et Hes. de h. v. ["Jacobs.
Anth. 9, 55. Heyn. Hom. 6, 151. Huscck. Anal.
233. Diod. S. 1, 161. 265. H. in Cer. 100. Paus. 1,
403." Schæf. Mss.] Θαμνοειδής, ET Θαμνώδης, Fru-
ticosus, Diosc. Καπνός, βοτάνιον ἐστὶ θαμνοειδές, τρυ-
φερὸν πάνν, quod Plin. vertit, Capnos fruticosas,
prætenera. Sic quod idem Diosc. dicit, Βότρυς πῶς
ἐστὶ θαμνοειδής, vertit ille, Botrys, fruticosa herba
est. Θαμνώδης autem ap. Theophr. (C. Pl. 5, 12, a.)
legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices.
[* Θαμνομήκης, Ion. Athenæi p. 451. Θαμνοφάγος,
Sext. Emp. p. 16, 12. * Ἐνθαμνος, Basil. 1, 349.
* Ὀμοθαμνέω, M. Anton. 11, 8.] Θαμνίον ET Θα-
μνίσκος, Diosc. Frutetum parvum; s. potius Frutex
parvus. Θαμνίσκιον ap. Eund., quod exp. Frutex
pusillus. [* Θαμνόμοι, Gl. Fruticesco.] "Ἐκθα-
"μνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem ahire, Fru-
"ticari, Cic. Fruticescere, Plin." [Theophr. H. Pl.
1, 3, 3. * Θαμνίζω, Gl. Frutico. Θαμνίσσον, Hesychio
ἀποκαταφυγόν.] "Ἐκθαμνίζω, Extirpo, Æsch." [S. c.
Th. 72. * Θαμνίτης, unde * Θαμνίτης, Nicander O.
883. * Θαμνών, Gl. Fruticetum. Θαμνὰς, ἢ i. q.
ρίζα, Etym. M. * Θάμνας, δ, Lora, Geopon. 6, 13.]

ΘΑΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo, Od. Γ. (285.)
"Ὅρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κρετρίσειεν. Et pass.
Od. Α. (52.) Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐνοοῦντι,
ubi cum addatur ὑπὸ χθονός, malim ἐτέθαπτο reddere
Conditus erat: ut sit Conditus erat sub humo, s.
potius Conditus humo, sine præp., non Humatus
humo. In soluta oratione θάπτειν dici solet sine
adjectione. Thuc. 1, (138.) p. 45. Οὐ γὰρ ἐξην θά-
πτειν, ὥς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντος, Xen. E. 7, (3, 8.)
"Ἐθαψάν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ: 4, (3, 14.) Τοὺς νεκροὺς αἰ-
τοῦντες θάψαι. Et δημοσίᾳ θάπτειν, Dem. Apud
Eur. Cic. θάπτειν Humandi verbo reddidit. Scien-
dum est autem inveniri etiam θάπτειν πυρὶ ap. Plat.
in Ρωμ. Κεφ. ad differentiam τοῦ κατορύττειν ζώσας.
Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτειν πυρὶ.
|| Habet et signif. obscenam θάπτειν ap. Aristoph.
sicut θάπτειν ap. Theocr. || Funero, Bud. ex An-
tiph. et Isæo: ap. quem etiam θάπτειν ἐντεῦθεν, ἐκ
ταύτης τῆς οἰκίας, interpr. Funus ducere ex hoc loco.
["Thom. M. 416. Markl. Suppl. 17. 385. 935. ad
Charit. 720. Musgr. Hel. 1259. Wakef. Phil. 351.
et Brunck. Statyll. Fl. 12. Jacobs. Anth. 10, 237.
ad Herod. 252. 375. ad Xen. Eph. 88. 202. Cremo,
ad Od. M. 12. ad Lucian. 1, 480. ad Diod. S. 1,
223. 2, 569. Ruhnck. ad Schell. p. 9. Stupeo, ad
Callim. 1, 112. ad Lucian. 1, 867. 2, 221. Brunck.
Apoll. Rh. 91. Heyn. Hom. 4, 605. 5, 570. 7, 658.
De aor. 1., ad Thom. M. 54. ad Herod. 59. De
aor. 1. et 2. pass., Porson. Phæn. 986. Θ. eis, Boiss.

Philostr. 164. *πυρί*, 570. *τινί*, 228. Καταλείπω μηδὲ *ταφῆναι*, Kuster. Aristoph. 11. Ταφῶν, ad II. Π. 806. Τέθηπα, Paul. Sil. 21. Bast Lettre 172. Τέθαμμαι, Toup. Opusc. 1, 367. Τεθάφαται, τετάφ., ad Herod. 486. cf. ad 102. a. Τεράφθαι, Paus. 139. 257. Jacobs. Anth. 6, 277. Diod. S. 1, 518. Paus. 103. Marcell. de V. Thuc. 5. Heind. ad Plat. Gorg. 156. Θαφθεῖς, Jacobs. Anth. 11, 413. Θαφθεῖς, ταφείς, Valck. Phoen. p. 357." Schæf. Mss.] "Θαπτέον, Sepeliendum, Inhumandum. Soph. Aj. "(1140.) τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον, Hic sepeliendus non est." [* Θαπτήριον, Gl. Sepulchrum.] 'Αθαπτος, ὁ, ἡ, Insepultus, Inhumatus, Soph. (Aj. 1177.) Κακὸς κακῶς ἀθαπτος ἐκπέσοι χθονός. || Interdum etiam Non sepeliendus, Indignus quisepliatur: Epigr. tit. eis 'Ασεβεῖς, Μὴ θάψης τὸν ἀθαπτον' ἔα κυσὶ κυρμα γενέσθαι. Γῇ μήτηρ πάντων μητροφθόρον οὐδέχεται: quos versus ita reddidi, Hunc tumulo indignum, canibus sine: habere recusat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen posse etiam hic accipi in prima illa signif., sed minus significanter. [* "Νεκροθάπτης, ad Hesych. 2, 164. n. 13." Dahler. Mss.: Gl. Vispillo, Libitinarius, Sandapelo, Bispellio. * "Νεκρόθαπτος, Schol. Aristoph. N. 843." Boiss. Mss.] Ταφή, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ, Herodian. 7, (9, 16.) Μῆτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφήν γενέσθαι δυνήθηναι, Thuc. 2, (34.) Δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. Soph. autem (Aj. 1109.) ἐς ταφὰς τιθέναι, est itidem θάπτειν. || Quod numeratur pro Sepultura, Bud. e Dem. (787.) Οὐδὲ τοῖς θάψαι τὴν ταφήν ἀπέδωκεν. [" Markl. Suppl. 17. 26. 935. Musgr. 205. Tro. 449. Conf. c. γραφή, ad Diod. S. 2, 544.; cum τροφή, 1, 95. Ταφαί de uno mortuo, Dionys. H. 1, 403. Plut. 8, 230. Reisk. Ταφῇ καλύπτειν, Bergl. Alciph. 41. Ταφὰς ποιῆσθαι, Kuster. V. M. 48. 78." Schæf. Mss.] Ταφήϊος poet., quod in prosa ἐντάφιος, Ad sepulturam pertinens, Sepulchralis, Bud. Apud Od. T. (144.) φᾶρος legimus Λαέρτη ἥρωϊ παφήϊον, Vestem, qua sepultura ejus decoretur: q. d. Vestem sepulchralem. Quidam interpr. Vestem, quæ sepulcro insternitur. Item ταφήϊα μῆλα, Apoll. Rh. (2, 840.) Funeræ oves. Malo autem a ταφή derivare nomen hoc, tum ob servatum in eo η, tum quod signif. τοῦ ταφῇ potius quam τοῦ τάφος inclusam habeat. Hes. ταφήϊα exp. ἐντάφια, eis ταφήν εὐθετα ἱμάτια. Ταφεὺς, q. d. Sepultor, qui Lat. Pollinctor, Sandapilarius, Vespillo, Libitinarius, Hes. [" Valck. Anim. ad Ammon. 7. ad Herod. 120." Schæf. Mss. * "Ταφεῶν, Euseb. V. C. 3, 1. p. 410." Boiss. Mss.] Τάφος, Sepulchrum, Tumulus, Thuc. 2, (43.) 'Ανδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα [ἡ, addit Barker. e Gr. linguae ratione,] γῇ τάφος. Et τὸν τάφον ἐπισημότατον, ibid. Apud Lucian. (2, 321.) τάφον κατασκευάζειν. || Pro ταφῇ etiam poni quidam putarunt, ut scribit Eust., sicut χόλος pro χολή: veluti cum dicitur Il. Ψ. 619. Παρόκλοιο τάφον μνήμῃ ἔμμεναι: signif. enim ταφῆς μνημόσυνον. || Funebre epulum, Il. Ψ. (29.) αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖν. Item ὁ ἐπιτάφιος ἀγὼν, (680.) 'Ες τάφον, ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα. Vide Eust. || Pro φόνος, Cædes, ap. Cyprios, secundum quosdam, Eust. || Τάφον σου, i. e. πυγῆς σου, Schol. Theocr. exp. σάματος: vide ἄλμα. || Insula una ex Echinadibus: ejus incolæ Τάφιοι dicti. Item Nom. urbis Cephalleniae, quæ ἐν Ταφίονσσά vocata fuit: hujus autem incolæ, Ταφιονσσαῖοι. Steph. B. || Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide Θήπω. [" Fisch. ad Palæph. 56. Toup. Opusc. 1, 189. ad Or. 402. ad Phalar. 271. Markl. Suppl. 26. Musgr. Tro. 39. 449. Jacobs. Anth. 10, 176. Heyn. Hom. 8, 360. 477. 734. 758. Epulum funebre, ad Lucian. 1, 519. Græv. Lectt. Hes. 588. I. q. φόνος, Heyn. Hom. 8, 360. De senibus, Jacobs. Anth. 12, 381. De Templo per contumeliam, ad Diod. S. 1, 322. Sepultura, Longus 27. Extra urbes, ad Lucian. 1, 518. Conf. c. τύμβος, Callim. 1, 465. Ruhnk. Epist. ad Ernest. 103.; cum τάφος, ad Diod. S. 2, 326. Musgr. ad Soph. 1, 436. ad Dionys. H. 1, 38. (Digest. 10, 1, 13.?) Etym. 487, 39. Τ. ἐμψυχος, Wakef. Ion. 951. S. Cr. 1, 166. ἀθάνατος, Toup. Opusc. 1, 305.

T. κοσμεῖν, Wakef. S. Cr. 2, 59. Insula, Musgr. Iph. A. 284. 287." Schæf. Mss. * Ταφειδής, Sepulcro similis, Dio Cass. 1107, 52.] 'Απόταφος, Sepulcro majorum suorum privatus, Cui non permittitur ut suorum majorum sepulchris inferatur: ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. Ita Suidas usum esse Dinarch. testatur: potius Harpocration, e quo Suid. transtulisse constat. [Anecd. Bekkeri p. 437.] "Αταφος, Sepulcro carens, Insepultus, Inhumatus, ἀθαπτος, de quo supra, Thuc. 2, (50.) Πολλῶν (ἀνθρώπων) ἀ. γιγνομένων. 'Αταφία, q. d. Carentia sepulchri, exp. et Jactura sepulchri. Lucian. (2, 294.) Καὶ ἡ τῶν πέσοντων ἀ. "Δισταφέες, Bis sepulti, a nom. sing. "Δισταφής." Σύνταφος, Sepulchrum commune habens, Contumulatus, Plato de LL. AT Βιβλιοτάφος ἐν Νεκροτάφος, et si qua sunt similia, videntur potius esse ab ἔταφον. Est autem Βιβλιοτάφος, Qui libros sepelit, i. e. In tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem sc. illis invidens. Quales hodieque multos esse, optimus esse possum testis; at me mea typographica ars, quæ potius est βιβλιώδωρος, criminis hujus suspicione liberat. [* "Καινόταφος, * Καινοτάφιον, Jacobs. Anth. 10, 234. * Κενόταφος, ibid." Schæf. Mss. * Κενοταφέω, Eur. Hel. 1066. 1562. Plut. 10, 645.] Νεκροτάφος vero sonat quidem Mortuorum sepultor, sed ita ut aliud nihil sit quam simplex Ταφεὺς, Sepultor: cum sepeliri non dicantur alii quam νεκροί, Mortui. Utitur eo Hes. ad exponendum nomen ταφεῖς: sed ibi νεκροτάφοι legitur, non νεκροτάφοι. [Manetho 4, 192. Anecd. Bekkeri p. 308. * Νεκροταφέω, Tzetz. Chil. 4, 61. * Νεκροταφία, Nicet. Annal. 8, 7. * "Νεκροτάφιον, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 405. * 'Ομόταφος, Æsch. c. Tim. 70. Tauchn. (=152. Reisk.)" Boiss. Mss.] Τάφιος, Sepulchralis: ταφήν λίθος, Epigr. Sepulchralis lapis, i. e. Sepulchrum. || Τάφιοι, Prædones quidam, a Tapho rege ita vocati, cum prius Teleboæ dicerentur, Etym. [" Toup. Opusc. 1, 193. Wakef. Eum. 1016. Georg. 54. Callim. 1, 477." Schæf. Mss.] 'Εντάφιος, Sepulchralis, Feralis, Funereus, Funeris, Ad funus s. sepulturam pertinens, Synes. Ep. 4. Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντ. τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐντάφιον substantive: ut in hoc dicto, quod ab Isocr. aliisque, ac præsertim a Plut. sæpe commemoratur, Καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς, ubi Bud. ait respiciendo ad propriam signif., esse Sepulchrum linteum: addens, Gregorio esse etiam Linteum sepulchris. Existimo autem significari hoc dicto, pulchrum esse non solum ἐμβύωναι τυραννίδι, sed et ἐναποθανεῖν, et quasi ἐνθάπτεσθαι, Regiam potentiam usque ad sepulturæ tempus retinere. Apud Plut. (6, 614.) exp. Vestimentum funebre. Sic et in Epigr. οὐς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας. || Sed ἐντάφιον s. ἐντάφια dicuntur et Exequiæ, Inferiæ, Greg. in Maccab. Enc. Καλὸν ἐντ. δίδωσι τοῖς παισὶν εὐατην, ἐπαπελθούσα τοῖς προαπελθούσι. Isæus plur. num. est usus, (223.) 'Επειδὴ—ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαρασκευασάμενος. [" 'Εντάφιος, Bergl. Alciph. 42. Brunck. Antig. 888. ad Charit. 13. 354. Soph. El. 326. Fem. * 'Ενταφία, ad Anton. Lib. 47. Verh. * 'Εντάφιον, ad Lucian. 1, 366. ad Charit. 421. ad Diod. S. 1, 412. 645. 668. 2, 462. Jacobs. Anth. 6, 213. 9, 63. Villos. ad Long. 283. Boiss. Philostr. 621. Δεσμοὶ ἐντ., Jacobs. Anth. 11, 341. Κόσμοι ἐντ., Dionys. H. 1, 380." Schæf. Mss.] 'Ενταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad sepulturam s. sepulturæ ornatum pertinent, Libitinarius ex Ulpiano exp. [" Thom. M. 175." Schæf. Mss.] 'Ενταφιάζω, q. d. Condo intra ἐντάφια: sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. (10, 138.) 'Ηδύσμασι Συριακοῖς, Ἀρραβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et ut hic ἡδύσμασιν ἐνταφιάζειν, sic Greg. μύροις: Μύροις αὐτὸν ἐνταφιάσον, quod exp. Unguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito unguentis. Vide et 'Ενταφιαστής. 'Ενταφιαστής, Sepulchra, [Gl. "Schol. Opp. * 'Ενταφιαστὴς, Suid. 3, 843." Wakef. Mss.] 'Ενταφιαστής, q. d. Sepultor, i. e. Vespillo, Pollinctor, Epigr. [Anal. 3, 169.] 'Ἰητρὸς Κρατῆος καὶ Δάμνων ἐντ. || Usi sunt et LXX. Gen. 50, (2.) Καὶ προσέταξεν Ἰωσήφ

τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐντ. ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, ubi ἐνταφιαστὰς exp. Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare. [Strabo 11. p. 514. 786. ubi olim perperam Ἐνταφιστής. * Συνενταφιάζω, Theod. Prodr. Ep. p. 1.)] Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ, q. d. Supersepulcralis. Sed potius Sepulcralis, interdum et Funebri redditur: δειπνον, Synes. Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. Sic ἄγων, Plut. (9, 437.) Certamen funebre, quo funus alicujus ornatur, s. in honorem funeris, Ludi funebres s. sepulcrales. Et ἐ. λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam Funebrem laudationem. Plut. Apophth. Καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δημοσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιτάφίους. Lucian. (2, 933.) Λόγους ἐ. εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων. Sed frequentius, nisi me memoria fallit, dicitur ἐπιτάφιος subaudito substautivo: Lucian. (2, 34.) Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χορῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. Greg. in Macc. Enc. Καὶ μεθ' οἶων τῶν ἐ. Scio autem receptum passim hodie esse et ἐπιτάφιον neutr.: cujus tamen usus nondum sat certis mihi confirmatus est testimoniis. [“Ad Diod. S. 2, 253. ad Lucian. 2, 263. Plut. Mor. 1, 869. Subst., sc. ἄγων, Fac. ad Paus. 1, 108. Kuhn. 69. Athen. 1. p. 41.” Schæf. Mss.] Κενοτάφιον, Sepulcrum imaginarium, quale describit Virg. Æn. 3. manesque vocabat. Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacraverat aras. Suet. Claudio Tumulum honorarium appellat. Hæc Bud. Sed mihi magis placet e Virg. interpretari, Tumulus inanis, Sepulcrum inane, quam Imaginarium sepulcrum. Apud Suid. legitur, Κενοτάφιά τινα ἦσαν, ἐλίσσόμενα ὡς τύπος νεκρῶν μὴ ἔχοντα νεκρῶν. || At vero 1 Reg. 19, (13.) κενοτάφιον est Simulacrum, s. Imago. || Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tum adj. est: ut cum κ. οἶκον Plut. (7, 375.) locus tamen, in quo id habetur, mendi suspicione non caret.

[* Ἀντιθάπτω, Anal. 3, 304. * Διαθάπτω, Liban. 1, 125.] Ἐνθάπτω, q. d. Insepelio: ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῇτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc ἐνταφεῖς, Sepultus intra, “Sepultus in, Inhumatus.” [* Ἐνταφά, ἡ, Inscr. Cumana Caylus. T. 2. pl. 56. * Ἐπιθάπτω, Philostr. 670.] Καταθάπτω, Sepelio, pro simpl. θάπτω, Il. T. (228.) Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι. Συγκαταθάπτω, Consepelio, Una sepelio. Affertur ex Epigr. [Lysias 117.] Συνθάπτω, Consepelio, Una sepelio, Greg. Συνθαπτόμενοι Χριστοῦ. [Æsch. S. c. Th. 1035.]

ΤΑΦΡΟΣ, ἡ, Fossa, Fovea, Scrobes, Thuc. 2, (78.) Τάφρος δὲ ἐντὸς τε ἦν καὶ ἐξωθεν ἐξ ἧς ἐπλυνθεύσαντο. Est etiam Fossa, quæ fit ad munitionem: unde et Vallum exp. Item Agger. Herodian. 8, (4, 8.) Τάφρου τῷ στρατῷ περιβληθείσης, μὴ τινες ἐπέλθοιεν: 2, (11, 17.) Πρὸ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν. In VV. LL. annotatur reperiri fem. ap. Thuc. Herod. Æschin., at ego contra nusquam puto aliter quam in fem. extare in emendatis exempl. Ceterum cum mihi frivolæ ac futes viderentur illæ, quas Etym. affert nominis hujus derivationes, ego iudicio meo usus a τάφος derivavi, cum hæc derivatio et significationi consentanea sit, et e propinquo petatur. || Fluvii nom. [“Musgr. ad Eur. p. 218. Callim. H. in Del. 37. ad Diod. S. 1, 152. 190. ad Dionys. H. 1, 581. Jacobs. Anth. 8, 113. Conf. c. τάφος, ad Lucian. 1, 523. Brunck. (Ed. C. 1595. cf. Eur. Alc. 918. * Τάφρος, ὁ, Diod. S. 2, 498. Müll. ad Lycophr. p. 526.” Schæf. Mss. * Ταφροειδής, Schol. Il. B. 153. unde * “Ταφρώδης, Bekk. Anecd. 1, 394.” Boiss. Mss. Hes. v. Ἀνδρηράδες. * “Ταφροποιέω, Diod. S. 2, 502.” Schæf. Mss. * Ταφωρύχος, Diog. L. 4, 23.] Τάφρη pro τάφρος, Fossa, ex Herod. (4, 201.) Τάφρην ορύξας εὐρεῖν. Ταφρεύω, Fodio, Fossam duco, [Polyæn. 8, 49. * Τάφρευμα, Plato de LL. 6. p. 761. * Τάφρευσις, Ælian. H. A. 9, 8. Gl. Vallatus.] Ταφρεία, Fossio, Ipse actus ducendi fossam; exp. et Valli exstructio, in Diod. S., Συντελουμένων ἀκροβολισμῶν περὶ τὴν γ. [“2, 485. ad Charit. 406. * Ταφρία, ibid.” Schæf. Mss.] Ἀποταφρεύω, Fossa s. Vallo munio, exp. etiam Murum

A duco, Muro circumvallo. [Xen. K. A. 6, 5, 1. E. 5, 4, 38.] Ἀποτάφρευσις, Munition, quæ fit ducendo fossam, Circumvallatio. Περιταφρεύω, pro eod., Plut. (6, 724.) περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων, Pro eod. dicit Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) περιβάλλεσθαι τάφρον: et, Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, ap. Eund. (15.) In loco fossa ducta munito. Διαταφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirime separo. [Polyb. 3, 105, 11. 14, 2, 3.] “Ἐκταφρεύω, Effodio. Hes. enim ἐκτετάφρευτο exp. ἐξάρκτο.” [Joseph. B. J. 5, 2. * Ὑποταφρεύω, Arrian. 1, 323.]

“ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ, sc. ἑορτή, ET Θαργήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, Festum et sacra in honorem Apollinis et Dianæ: a quibus Mensis in quo celebrantur et agitantur, DICTUS Θαργηλίων, sacer et ipse agitantur diis. Archiloch. νῦν ἀγεί τὰ θαργήλια. So- lebant porro in hisce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων ποιεῖσθαι καὶ περικομίζειν: et in olla quadam coquere semina: quam τοῦ ἱεροῦ ἐφημίας ἀνάπλεων χύτραν nominabant θάργηλον, θάργηλον appellantes etiam τὴν ἱκετηρίαν quæ tunc fiebat, ut Hes. tradit. Suid. quoque θαργήλια dicit fuisse Festum Apollinis et Dianæ: in eoque fuisse solitum coqui χύτρον ἱερὸν ἐφημίας, μεστὸν σπερμάτων, s. fuisse solitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῶν θεῶν τῶν σφεηνότων καρπῶν. Quomodo et Crates Ἀττικῆς διαλέκτου 1. 2. θάργηλον ἄρτον vocari scribit τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quem θάργηλον a) nonnullis vocari θαλύσιον, annotavit Athen. (114.) Verum et Etym. θαργήλια s. θαργηλίαν esse dicit Festum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quæ esse dicit πάντας τοὺς ἀπὸ γῆς καρπούς: agitari autem mense Θαργηλιῶν, in honorem Apollinis et Dianæ. Porro τὸν Θαργηλιῶνα esse undecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo sol ardentior sit, et flores terræ siccescant.” [Plut. Timol. 27.] “Quia et τὸ θερμὸν nominatum esse θάργηλον. Notandum porro quod dicit esse mensem undecimum: unde confirmatur conjectura eorum qui eum Latinorum Aprilis respondere dicunt: nam primus ap. Græcos mensis erat ἑκατομβαιών, Latinorum Junio respondens, inter quem et Aprilem interjectus est Maius. respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide Libellum de Mensibus, p. 223. d. Rursum Θαργηλία est nomen Feminæ cujusdam formæ pulcritudine, sapientiæ et quatuordecim virorum connubio celebrari: cujus meminit Plut. Pericle, Athen. l. 13. Hes. et Suid. ac Etym.” [* Ταργήλιος, pro * Θαργήλιος, Apollon. de Adv. p. 553. ex Anacreonte.]

ΘΑΡΣΟΣ, τὸ, Fiducia, Confidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur, Od. I. (381.) αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων: Il. Φ. (547.) Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε. Ubi animadvertite esse jungendum βάλε cum præp. ἐν, ut sit ἐμβαλε θάρσος κραδίη. Idem alibi pro ἐμβαλε κραδίη dicit ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, Od. Γ. (76.) αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη ὄηχ': (Il. P. 570.) pro eod. θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐθήκεν. Jungunt interdum poetæ cum verbo ἀέξω, et dicunt θάρσος ἀέξω, pro Confidentior, Audacior, Audentior reddor; q. d. Confidentiam, Fiduciam meam augeo, accumulo. Apoll. Rh. (2, 641.) ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἐνὶ θάρσος ἀέξω, ubi exp. E vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo Majorem fiduciam colligo. Hesiod. addidit dat. φρεσὶ, (A. 96.) μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων. Usus autem est et ap. prosæ scriptt. Xen. K. Π. 4, (2, 8.) Ὡστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θ. δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους: 5, (2, 15.) Θ. ἐμφύσεται. Sed et ἐμπύπτειν dicit θάρσος, E. 7, (1, 21.) Τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θ. τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thuc. autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν τινὰ, Ejus animus subire, 2, (92.) Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γινόμενα θάρσος τε ἔλαβε. Ut autem dicitur θ. aliquem λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θ., qui sc. fiduciam sumit, et bono animo

esse incipit, quo genere loquendi usus est Luc. Act. c. ult. v. 15. Et Schol. Thuc. in quodam ejus l. ipsum verbum *θαρσεῖν* exp. duobus illis vocabulis, *θάρος* λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. Edd. *θάρος*. Ceterum de etymologia τοῦ *θάρος*, dicam in *Θάρρος*. [“ Ammon. 71. ad Lucian. 1, 317. ad Herod. 511. Brunck. ad Hec. 8. ad El. 479. in Suppl. Ed. 4., Valck. Diatr. 99. Phœn. p. 22. 280. ad Diod. S. 1, 352. Wyttenb. ad Plut. 1, 248. Piers. Præf. ad Mær. 37. ad 189. Segaar. Epist. ad Valck. 15. Doun. Demosth. 294. Thom. M. 434. 717. Wakef. Alc. 615. Duker. Præf. Thuc. 5. *Θάρρος* et *θράσος* quomodo differant, ibid. Gronov. Thesaur. Antiq. 2, 84. ad Dionys. H. 3, 1765. 1925. *Μένος* καὶ *θ.*, Heyn. Hom. 5, 3. Plur., Eur. Iph. T. 1282.” Schæf. Mss. * *Θαρσποῖος*, Lobeck. Phryn. 678. * *Θαρσποῖέω*, Athanas. 2, 452.] *Ἀθαροῦς*, Fiduciæ expers, Qui sibi timet, Eust. [Plut. Nicia 4. * “ *Ἀθαρώς*, J. Poll. 3, 137.” Kall. Mss.] *Δορυθαροῦς*, poet. Hasta audax, e quo intelligitur Bellicosus, Epigr. [Anal. 1, 262. * *Ἐνθαροῦς*, Polyæn. 8, 23, 15.] *Ἐνθαροῦς*, Fiducia præditus, Qui fidenti, præsentī animo est. [Xen. *Ἰππαρχ.* 4, 11. *Ἐνθαροῦς*, E. 7, 1, 2. Cod. Medic. ap. Arrian. Anab. 2, 21. exhibet *Ἐνθαροῦς*, ab *Ἐνθαρος*, sed perperam.] *Ἐνθαροῦς*, Fiducia, Animi præsentia. [Appian. B. C. 945, 7. * *Ἐνθαροῦς*, Hes.] *Ἐνθαροῦς*, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo *ἔχειν* jungitur. Aristot. Eth. 3, 6. “*Ἐνιοι γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέροι εἰσι, καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν.*” Ubi animadvertit, *δειλὸς ἐν τινι*, et *εὐθ. ἔχων πρὸς τι* inter se opp. Quidam *πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν*, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo; sed reddi etiam posse arbitror commode, Pecuniarum amissionem non reformidant, expavescunt. [Æsch. Suppl. 257. * *Ἐνθαροῦς*, S. c. Th. 34.] “*Κυνοθαροῦς*, Canina præditus audacia, s. “impudentia. Hesychio *ἀναιδής*, Impudens.” *Μεγαθαροῦς*, Magna fiducia præditus. Exp. et Magnanimus, Animosus. Hesiod. (A. 385.) *παιδί.* [* *Πανθαροῦς*, Manetho 2, 171.] *Περιθαροῦς*, Valde fidens, Præfidens, Apoll. Rh. [1, 195.] *Πολυθαροῦς*, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens: *μένος*, (Il. P. 156.) Animus multa fiducia præditus, potius magna, s. maxima. Redditur etiam Audax: Apoll. Rh. (2, 912.) *πόλεμος*, Audax bellum. Item *τὸ π.*, Magna animi fiducia.

Θαρὺς, Fiducia præditus, Confidens animo, Audax: nam Hes. *θαρὺς* exp. non solum *τεθαρρῆκώς*, sed etiam *θρασύς*. Ego rarissimum esse arbitror usum, ac certe unicum mihi in præsentia suppetit exemplum: sc. e Thuc. 7, (77.) p. 260. “*Ἡ μὲν ἑλπίς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.*” Ubi non placet hæc vulg. interpr. Futurorum spes audax; sed malim, Spes fida de futuris: ut fidissimam spem dixit Virg. Aut Spes alacris. Apte etiam, meo iudicio, verterim, De futuris animo et spe confidere possumus: quod loquendi genus ap. Cic. extat. Pro eod. dixerat Thuc. paulo ante simpliciter *ἐλπίδα χρεῖ* *ἔχειν*: adeo ut *ἐλπίς θ.* resolvi posse existimem in *ἐλπίς καὶ θάρσος*. Schol. *θαρσεῖα* exp. *θαρσαλέα*, et, quod minime probō, *ἀνεπαίσχυντος*. [“ Thom. M. 436. ad Diod. S. 1, 421. Duker. Præf. Thuc. 5. ad T. 2. p. 296. Bav.” Schæf. Mss. * *Ἐνθαροῦς*, Lobeck. Phryn. 535.]

Θαρσαλέος, i. q. præcedens *ἐνθαροῦς*: sed illud compositum est, sicut et quæ ipsum sequuntur, hoc eand. formam habet, quam *ταρβαλέος* a *τάρβος*, *δειμαλέος* a *δείμος* s. *δείμα*. Exp. etiam Audax, Magnanimus. Ab Hom. dicitur aliquis esse *θαρσαλέος*, item *θ. πολεμιστής*. Dicit etiam *θ. ἥτορ*, Cor, esse alicui. Ubi vero (Od. P. 449.) *θ.* et *ἀναιδής* copulat, tunc accipitur *θ.* in malam partem, sicut Lat. Confidens. At vero Il. K. 223. *Μάλλον θαλπωρῇ, καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται*, verito *θαρσαλέωτερον* perinde ac si dixisset *μεῖζον θάρσος ἔσται*, Major fiducia erit, animi præsentia, Plus fiduciæ. Sic autem Thuc. substantive protulisse comperio, 2, (51.) “*Ἐν τῷ θ. εἶναι*: sed ibi signif. videtur, In tuto esse. [“ Jacobs. Anth. 7, 320. Duker. Præf. Thuc. 5. Heyn. Hom. 6, 42.” Schæf. Mss.] *Θαρσαλέως*, Fidenter, Cum fiducia,

Audacter: quo adv. utitur post Hom. Thuc. et cum eo ceteri quoque prosæ scriptt. interdum: cum alioqui ipso nomine *θαρσαλέος*, aut nunquam aut raro, nisi me memoria fallit, utantur, sed τῷ *θαρσαλέος*, pro eo. Od. Σ. (328.) *ἀλλ’ ἐνθάδε πόλλ’ ἀγορεύεις Θαρσαλέως.*

Θαρσέω, Fiducia præditus sum, Fiduciam habeo, Confido, Non vereor, Sum bono animo. Interdum vero Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor s. excitor, aut etiam ad audaciam. Il. A. (85.) *Θαρσήσας μάλα εἰπὲ*, Confisus, Animo confisus, fidenti, Nihil veritus. (Il. 171.) *Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει.* Utque hic imperativo *θάρσει* subjunxit *μηδὲ τι τάρβει*, sic alibi *μηδὲ τι δειδῖθι*: itidemque verbo *θάρρει* additur *μὴ φοβοῦ* ap. Aristoph. Thuc. 3, (25.) p. 91. *Καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐθάρσουν τε, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἤσσαν εἶχον τὴν γνώμην*: atque hic ille est l., in quo dixi Schol. *ἐθάρσουν* exp. *θάρος* s. *θάρρος* ἐλάβανον. Idem l. *Θαρσοῦντας* *λέναι* κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, Alacres et fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Aliquando jungitur dativo, interdum et acc., nonnunquam etiam infin., Thuc. 2. *Θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις*: alibi, *Ταῖς ναυσὶ θαρρήσει.* Cum acc. autem exp. verbo Audeo cum infin., aut etiam cum acc. Vel redditur Non reformido, metuo, vel aliis etiam modis. Synes. Ep. *Ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν τῶν σῶν ὄπλων ἐμπροσθεν ὄντων*, Hoc iter suscipere ausus est, Ausus est, ut interdum Lat. loquuntur. Sic Philostr. Her. *Θαρρεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον*, redditur, Audet pastor in eo loco versari. Et ap. Eund. *Θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων*, Audenti animo sustinere. Apud Apoll. Rh. *θάρσει γέροντος χεῖρα*, Noli metuere. Cum infin.: Plut. Pericle, *Συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε*: Themist. *Ἐθάρσησε παρακαλεῖν.* [“ Thom. M. 434. 717. Anacr. Epigr. 14. Jacobs. Anth. 8, 405. Duker. Præf. Thuc. 5. Brunck. Aristoph. 3, 25. 139. Valck. Phœn. p. 22. Musgr. ad Hec. 875. Koen. ad Greg. Cor. 67. ad Lucian. 1, 317. ad Charit. 291. ad Eur. Bacch. 607. Transitive, Musgr. Andr. 994. Pass., Boiss. Philostr. 425. De constr., 364. 370. 572.” Schæf. Mss. “*Philostr. Ep. 67. pro θάρσενσον.*” Cod. Vat. exhibet *θάρσησον.*” Boiss. Mss. * “*Θαρσητέον*, Jambl.” Wakef. Mss. * *Θαρσοῦντως*, Dio Cass. 134.] *Θαρρήεις*, Qui est fidenti, præsentī animo, Fidens, Nonn. [D. 13, 551. * *Περιθαρήσεις*, Apollin. Metaphr. p. 223.] *Ἀναθαρσέω*, Fiduciam resumo, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Animum recipio, Thuc. 5, (82.) *Καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος κατ’ ὀλίγον ξυνιστάμενός τε, καὶ ἀναθαρήσας*, Schol. *ἀναλαβόντες αὐθις ἐλπίδας ἀγαθὰς*, Resumita spe bona: 7, (71.) *Εἰ μὲν τινες ἴδοιεν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν, καὶ κ. τ. λ.*, Schol. *ἀνέστησαν τὸ φρόνημα.* “*Ἐνθαρσέω*, et Attice *Ἐνθαρήω*, “*Confido, Bono animo sum in, Andoc.*” *Ὡστε ὁδὸν τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναι μοι ἐνθαρσεῖν.*” *Ἀποθαρσέω*, ET *Ἐκθαρσέω*, ET *Καταθαρσέω*, vide *Ἀποθαρήω*, *Ἐκθαρήω*, *Καταθαρήω*.

Θαρσύνω, ET COMP. *Ἀναθαρσύνω*, *Παραθαρσύνω*, vide cum *Θαρρύνω*, *Ἀναθαρρύνω*, *Παραθαρρύνω*.

¶ *Θάρρος*, τὸ, Fiducia, etc. ut dictum est de *θάρος*: i. enim valet *θάρος* q. *θάρσος*, sicut *θαρρῶ*, i. q. *θαρσῶ*: sed et comp. aliorumque derivatorum utriusque verbi signif. inter se conveniunt. Ab Hom. tamen *θάρσος*, *θαρσῶ*, *θαρσύνω*, *θαρσαλέος*, non autem *θάρρος*, *θαρρῶ*, *θαρραλέος* dicitur, quod quidem sciam: unde etiam nomini *θάρσος*, ut antiquiori, priorem locum dedi. Sed et etymum τοῦ *θάρσος* affertur, non autem τοῦ *θάρρος*. Volunt enim quidam Gramm. *θάρσος* esse a *θέρσω* fut. τοῦ *θέρω*: quæ derivatio licet audacula fronte prima videri possit, non tamen a ratione abhorreere videtur: cum *ἌΕΟΛΕΣ Θέρσος* pro *θάρσος* dicant, et *θερμὸν ἔργον* vocetur *τὸ θρασὺ*, a nomine *θράσος*, quod e *θάρσος* factum esse patet, cum denique *θαλπωρῇ*, quod Homero interdum Fiduciæ itidem signif. habet, verbale sit τοῦ *θάλλω*, i. significantis q. *θέρω*. Possum vero ad ejusd. confirmationem et hoc Virg. dictum afferre, *Æn.* 12. subita spe fervidus ardet. Cui alia poetica ejusd. generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret.

|| Θάρρη plur. etiam num., Aristot. opponens illi φόβους: Eth. Nic. 3, (6.) ubi scribit ἀνδρῶν esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, quod et in magnis Eth. legitur: ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, vertunt Mediocritatem in timendo et in confidendo. || Sed θάρρος redditur etiam Audacia: Aristot. Rhet. 2. Καὶ μήτε ἐν ἀνδρίας πάθει ὄντες, οἷον ἐν ὀργῇ καὶ θάρρει· ἀλόγιστα γὰρ τοῦ ἐσομένου ταῦτα. Dici tamen Audaciam proprie θράσος, docebo in Θράσος. [“Thom. M. 434. 717. ad Lucian. 1, 317. Piers. Præf. ad Mær. 37. ad 189.” Schæf. Mss.] Θάρραλέος, Fidens, Fiducia præditus, Magna fiducia præditus, i. q. θαρσαλέος et εὐθαρσής, de quibus supra. Utuntur cum alii, tum Xen. (K. Π. 3, 3, 9.) Apud Synes. legitur et compar. θαρράλεώτερος. Dicitur autem et τὸ θ. subst., Fiducia, Animi inagnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. ap. Herodian. Θάρραλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepide, Plato Ap. Socr. (23.) Θ. ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, Mortem non reformido. Θάρραλεότης, Fiducia, Fidentia, Firma animi confisio, Cic.: Plut. θ. et δειλία opp. [Schol. Æsch. Pers. 326.]

Θάρρῳ, Fiducia præditus sum etc., ut de θαρσῶ dictum fuit. Quibus addere potes, Bono animo, Secururus sum. Polit. ap. Herodian. (2, 1, 15.) θαρρῶν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum; at ego maluissem Fiduciæ. Cic. θαρρεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, ut e Cic. Lex. discēs. Isocr. Areop. (1.) Θάρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας: Archid. (20.) Καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θ. περὶ τῶν μελλόντων. Sic Gal. cum gen. dixit θ. περὶ θεραπείας. Dicitur vero et περὶ τι. Jungitur et præp. πρὸς: ἐθάρρησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iverunt, Pugnam capessere s. committere ausi sunt. Item cum dat., necnon cum acc. eod. modo, quo de θαρσῶ antea dixi. Lucian. (1, 856.) *Ο. καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ. E Gal. ad Gl. 1. Θάρρεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, aggredi vacationem. Sed partic. θαρρῶν cum hoc casu sæpe redditur commode Fretus. Cum acc. autem, ut Lat. Audere et Ausus, interdum construitur. Interdum vero infin. in interpr. additur, Bud. 1060. At ipsius θαρρῶ juncti infinitivo, exemplum est ap. Plut. Solone, Θάρρουντες φανερώς ἐγκαλεῖν: ibid. Θάρρῶν ἄρξασθαι. Idem τὸ τεθάρρηκός dixit pro Fiducia. || Θάρρῳ rursum cum acc., sed in signif., cujus in Θαρσῶ mentionem non feci; sc. pro Committo, Credo: θαρρῶ σοι τῷ ἀπόρρητον, Committo arcanum. Bud. e Chrys. in 1 ad Cor. 110. Ego malim Audeo committere. [“Thom. M. 102. 434. 717. Jacobs. Anim. 249. Duker. Præf. Thuc. 5. Brunck. Aristoph. 3, 25. 139. Abresch. Lectt. Arist. 2. T. H. in Raphel. Ann. 79. Conf. c. τολμῶ, ad Dionys. H. 1, 504. Θάρρουντες et πεποιθότες conf., ad 3, 1836. De constr., Heind. ad Plat. Phædr. 228. ad Plut. 6, 336. Hutt. Cum inf. fut., Plut. Alex. 47. Schm. Cum accus., Zeun. ad Xen. K. Π. 540. τὸν πόλεμον, Paus. 3, 46. περὶ τινι, Plato Theæt. 303. Θάρρει, ad Lucian. 1, 407. Τεθάρρηκως, ad Diod. S. 1, 703.” Schæf. Mss. *Θαυρῶντως, Xen. Σ. 2, 10. Gl. Constanter. * “Τεθάρρηκός, German. Dormit. B. Mariæ 96.” Boiss. Mss.] Θάρρητικὸς, Ad fiduciam s. confidentiam propensus, Gazæ Fidibundus. Ἀναθάρρῳ, Fiduciam resumō, Animum recipio, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Plut. Popl. (7.) Πρὸς δὲ τὴν τοῦ Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνεθάρρησαν οἱ Ἀκύλαιοι, E Collatini mollitie confirmari cœperunt, et fiduciam resumere, s. animum recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθάρρῳ πρὸς τὴν ἄλλην πείραν, præpositio sumitur aliter quam in præcedente Plut. l.; nam in eo πρὸς accipitur ut præp. Ad ap. Ovid., sic ad tua verba revixi: at cum dicitur ἀναθάρρῳ πρὸς τὴν ἄλλην πείραν, signif. Animum recipio ad tentanda reliqua; ut, Non satis mihi est animi ad hoc faciendum. [* “Ἀναθάρρησις, Onosander 14.” Kall. Mss. * “Ἐπαναθάρρῳ, Idem 14, 9. p. 67.” Boiss. Mss.] Ἀποθάρρῳ, Confido, e Xen. (Æc. 16, 6.) Sed præp. vim addit signif., ut sit potius, Valde confido, Præsidente animo sum. Ἀποθαρσῶ pro eod. Apud Paus. (3, 212.) autem ἀποθαρσῶ τοῦτο, pro

A Audeo aggredi. [* Διαθάρρῳ, Ælian. H. A. 4, 14, Gl. Perfido.] Ἐκθάρρῳ, Confido, s. potius Valde confido, sicut de ἀποθάρρῳ dictum fuit; Fiduciam capio. In spem bonam erigor: Ἐκτεθάρρηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. Rom. (26.) ubi tamen exp. Elati, Ex Eod. affertur in Galba (7.) Ἐκτεθάρρηκότες ἢ π' αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam injecerat fiduciam. Et Ἐκθαρσῶ, pro eod.: unde ἐκθαρσής, In bonam spem erectus. [* Ἐκθάρρημα, Plut. 10, 537.] Ἐπιθάρρῳ, Confido: in VV. LL. sine exemplo. [“Epict. Diss. 3, 22, 18.” Schw. Mss. * Ἐπιθαρσῶ, Appian. B. C. 3, 10.] Καταθάρρῳ, Fidenti animo sum, Fiduciam sumo adv. aliquem, Fidenter s. Audacter me gero adv. aliquem. [Polyb. 1, 40, 3, 3, 86, 8.] Καταθαρσῶ, pro eod., Herodian. 1, (5, 26.) Οὔτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσῆσαι, τῆς ἡλικίας καταφρονήσαν, Neque in præsens, contemtu ætatis nostræ, se efferet audacius, Polit. At cum gen., (6, 3, 10.) Τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθάρρησας, vertit, Nostra arma lacessere aggreditur. Bud. in Fab. Æsopi κατεθάρρησεν αὐτοῦ, vertit, Ausus est prope ipsum accedere. Κατατεθάρρηκώς, quod idem Bud. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens e Plut. Ἀνειμένως καὶ κ. [Polyb. 1, 86, 5. * Ὑπερθάρρῳ, Schol. Eur. Andr. 778. * Ὑποθάρρῳ, Ælian. H. A. 16, 11.]

Θάρρυνω, Fiduciam affero, addo, Animum addo: θαρρεῖν ποιῶ, quod Cic. Confirmo animum dixi. Verti etiam potest, In spem bonam erigo, Bene sperare jubeo, Bono animo esse jubeo. Xen. K. Π. 6, (3, 11.) Θάρρυνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. Θάρρυνων τοὺς ἀπρώτους; [2, 474.] Et Θαρσύνω pro eod., quo utitur aliquoties Hom., Il. N. (767.) Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι: Δ. (233.) Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι. SED et Θάρσυνος οἰωνῶ, (Il. N. 823.) pro Confidens augurio, In spem erectus, Confirmatus. [* Περιθάρσυνος, Apollin. Metaphr. p. 189.] Ἀναθάρρυνω, Fiduciam alicui reddo, In spem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rursum erigo, Xen. K. Π. 5, (4, 11.) Ἀναθάρρυνωμεν τοὺς ἄνδρας, Plut. Pericle, Ἐπειροπαρηγορεῖν καὶ ἀναθάρρυνειν. Et Ἀναθαρσύνω, pro eod. [“Ad Diod. S. 2, 507.” Schæf. Mss. * “Ἀποθαρσύνω, Appian. 1, 243.” Kall. Mss. * “Διαθάρρυνω, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 88.” Boiss. Mss.] “Ἐπιθαρσύνω, Audacem reddo, Audaciam adjicio, Animum addo, Animo.” [Schol. Aristoph. Ἰππ. 631. Heliod. 45.] “Καταθαρσύνονται, Hesychio κατατολμῶσι.” [Καταθαρσύνω, Gl. Animo.] Παραθάρρυνω, Fiduciam addo etc., ut in θαρρύνω dictum fuit, Plut. Socr. Dæm. Δεξιόκλειος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθάρρυνων. Et cum infin. ap. Eund. Fabio, Παραθάρρυνων ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans et erigens eorum animos ad cohendum etc. Vel Alacres reddens. [Xen. E. 6, 4, 7.] Παραθαρσύνω, itidem pro Fiduciam addo, Confirmo, Thuc. (4, 115.) Herodian. [3, 12, 10. * Περιθαρσύνω, Schol. Apoll. Rb. 2, 613.]

ΘΡΑΣΟΣ, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit e θάρσος per metath. literæ ρ, cum qua metathesi sic mutatur signif., ut cum θάρσος in bonam partem accipitur pro Fiducia, θράσος contra, in malam pro Audacia. Auctor libri, qui Demetrio Phal. ascribitur, “Ὅσπερ δὲ παράκειται φαῦλά τινα ἀστελείς τιςιν, οἷον θάρρει μὲν τὸ θράσος, ἢ δ' αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ, i. q. θάρρει. Plut. Lyc. Μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θρ. γεννᾷ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Quem l. confer cum h. Thuc. (2, 40.) Τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θρ., λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Greg. in Jul. 131. dicit θ. et θρ., licet appellationibus vicina, multum signif. differre: “Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλείστον ἄλλῃ λων τῇ δυνάμει κεχώρισται. Quidam θ. definierunt εὐλογον παράστημα ψυχῆς, ejus contr. esse dicentes τὸ θρ.: quæ definitio habetur et in Schol. Hom. At Stoicam itemque Peripateticam definitionem θάρσους affert Eust. 511. || Ab Hom. θρ. pro θ. poni arbitrator, Il. E. 416. Sed et in nonnullis epithetis sic accipi videtur. Certe de θαρσυνέμενων dubitare nos non sinunt alii Il., ubi μένος et θ. copulat; nec enim quenquam inficiaturum puto, componendo θαρσυνέ-

μῶν e θάρσος et μένος, permutatam quidem literæ ρ fuisse sedem, at in signif. nihil immutatum fuisse. Quod si quis θρασυμένων e θρασὺς et μένειν, aut etiam μένος, compositum esse malit, quæ formatio magis e propinquo petitur, tum vero θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo ejus usu dicam paulo post. [“Segaar. Epist. ad Valck. 15. Ammon. 71. ad Herod. 511. omnino Brunck. ad Electr. 479. in Suppl. Ed. 4. Valck. Diatr. 99. Wytttenb. ad Plut. 1, 248. Zeun. ad Xen. K. Π. 605. ad Diod. S. 1, 352. 2, 35. Eur. Med. 472. Markl. Suppl. 611. Wakef. Alc. 615. Duker. Præf. Thuc. 5. Thom. M. 435. Θρ. et θάρσος, omnino Lucian. 3, 95. Plut. 1, 335. Cor.” Schæf. Mss.] Θρασὺς, Audax, Temerarius: ὁ ἐν τῷ θαρρῆϊν ὑπερβεβηκώς, inquit Aristot. Eth. 2, (7.) est θρασὺς: (8.) Ὁ γὰρ ἀνδρείος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρ. φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρ. δειλός. Dem. pro Cor. οἱ ἐν φόβῳ et οἱ θρασεῖς opp.: sicut θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπῆραι contr. facit τῷ καταπλῆξαι, ibid. Et γλώσση θρασὺς, Lingua audax, i. e. petulans. || Aliquando vero in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: ut cum Apoll. Rh. Herculem appellat θρ.: et cum dicit Hom. Il. P. (662.) θρασεῖων ἀπὸ χειρῶν. Sic et ipsum adv. in bonam partem accipi interdum, proxime seqq. docebunt. [“Jacobs. Anth. 9, 263. Heyn. Hom. 5, 246. ad Od. Δ. 146. Conf. c. τραχύς, Ruhnk. ad Rutil. 40. De fem., Wakef. Eum. 865. Θρασύτατα, ad Diod. S. 2, 193.” Schæf. Mss.] Θρασεύς, Cum audacia, Temerarie. Interdum vero et in bonam partem pro Audacter, Fidenter. Isocr. Evag. (17.) Ἀλλὰ, διὰ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν, οὕτω περὶ αὐτοῦ θρ. εἰρηκώς. Sic et ap. Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, Majore cum fiducia: Θρ. γὰρ τις προσχωρήσεται. [“Θρασυτάτος, ad Diod. S. 2, 193.” Schæf. Mss.] Θρασύτης, Audacia, Temeritas, quæ et τόλμα ἀλόγιστος, Thuc., ap. quem 2, (61.) legitur et, Τῆς μὴ προσήκουσας (δόξης)—θρασύτητι ὀρεγόμενον, ubi est pro ὑπὸ θρασυτήτος. Plut. Virt. Mor. (7, 774.) Ὅπως ἀνδρεία μὴ ἀπόνοια, καὶ θαρραλεότης, μὴ θρ. γένηται. Ibid. ἀνδρείαν esse μεσότητα δειλίας et θρ. docet: addens, hanc esse excessum τοῦ θυμοειδούς, ut illam defectum.

[“Θρασύβουλος, Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch. *Θρασυδῆϊος, ad Herod. 508. 719.” Schæf. Mss. *Θρασυεργός, Nonn. D. 35, 365.” Wakef. Mss. *Θρασύθυμος, Manetho 4, 529.] “Θρασυκάρδιος, Audaci præditus corde s. pectore, Qui impavido et magno est animo. Hesiod. (A. 448.) Διὸς θρασυκάρδιος υἱός.” [“Θρασυλόγος, Etym. M. *Θρασυλογέω, Schol. Soph. Aj. 1258.” Wakef. Mss. *Θρασύμαχος, Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch. *Θρασεομάχης, Wakef. Phil. 986. Jacobs. Anth. 12, 362.” Schæf. Mss. Pind. N. 4, 102. forma susp. *Θρασυμάχειος, Dionys. H. 2, 270. *Θρασυμαχειοληψικερμάτων, Athen. 509. *Θρασυμήτης, et fem. *Θρασύμητις, Anal. 2, 194. *Θρασυμήχανος, Pind. O. 6, 113.] “Θρασυμύθος, Audacia funditans verba, “In verbis et loquendo audax ac temerarius, Procax. “Pind. O. 13, (12.) dicit ὕβριν ματέρα κόρον θρασυμύθον: quod interpr. Procacem petulantiam.” D “Θρασυζενία, pro Hospitis insolentia, e Plat. de LL. (9. p. 879.) Signif. Audacem et insolentem esse, “licet peregrinum.” [“Θρασυπόνος, Pind. O. 1, 156. *Θρασυπτόλεμος, Anal. 3, 309. *Θρασυσπλάγχχνος, Eur. Hipp. 424.] “Θρασυσπλάγχχνος, Audacibus visceribus, Intrepido pectore, Æsch. Pr.” [729. *Θρασυφρων, Opp. A. 1, 112.] “Θρασυφρωνος, Audace et procace voce utens. UNDE Θρασυφωνία, Vocis audacia et procacitas: s. Vox audax et procax. Ambo ap. J. Poll. l. 2. sed prius esse “dicit βίαιον, ut et θρασύστομον.” [“Θρασυχάρμης, Quint. Sm. 4, 502.]

[“Εἰθρασὺς, Gl. Alacer, Confidens.]

[“Θρασεύ, i. q. θρασύνομαι, Diphilus Athenæi p. 35. e Grotii conjectura.] Θρασύνω, Audacem s. Confidentem reddo, Audaciam affero, Thuc. 1, (142.) p. 47. Πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, Multitudinis fiducia seipsos, alioque timidos propter imperitiam futuros, confirmantes, Basil. περὶ Ταπεινοφρ., Θρασύνει δὲ

A ἀνθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, καὶ σώματος εὐμορφία. || Θρασύνομαι frequentiori in usu est, sed pro Audax fio, Animos tollo, Efferor, Ferocio, Æschin. “Ὅταν τοίνυν μάλιστα θρασύνηται Δημοσθένης: Dem. (272.) Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ’ ἡμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ’ ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι πρὸς τινα a Plut. item θρασύνομαι τούτῳ, Efferor hac re, et ex ea audaciam assumo. || Θρασύνομαι, Audacter s. Libere loquor, Isocr. Alicubi autem θρασύνομαι est Audacter ago. || Confido, Confidentia præditus sum, Basil. de Pharisæo illo, qui de sua justitia gloriabatur, Ὁ μὴ μόνον ἐφ’ ἐαυτῷ θρασυνομένος, ἀλλὰ καὶ τὸν τελώνην ἐπὶ Θεοῦ διασύρων. [“Ἀθράσυντος, Jacobs. Anth. 12, 8.” Schæf. Mss.] Ἀποθρασύνομαι, i. q. θρασύνομαι, nisi quod præp. vim signif. auget. Jungitur autem, sicut θρασύνομαι, cum πρὸς, et dicitur ἀποθρασύνεσθαι πρὸς τινα, pro Audacia, Magna audacia adv. aliquem uti. [Demosth. 1407, 14.] “Καταθρασύνομαι affertur pro Audax sum, Audacter loquor.” B [“Diog. L. 2, 197.” Boiss. Mss. *Παραθρασύνω, Diod. S. 13. p. 384. *Προθρασύνω, German. Dormit. B. Mariæ p. 89.” Boiss. Mss. *Ὑπερθρασύνω, Dio Cass. 166.]

[“Θράσυλλος, Bast Lettre 201. (Ep. Cr. 243.) Valck. Adoniaz. p. 201. ad Xen. Mem. 239. ubi et de forma *Θρασύλος.” Schæf. Mss.]

[“Θρασὼ, nomen Minervæ, Lycophr. 936.]

¶ Θράσων, Nom. proprium militis ap. Terent. e Gr. Comædia id mutuantem. Sed Militis gloriosi nomen est; atque adeo e re, ut loquitur Ovid., nomen habentis: θράσωνα n. ab audaci jactantia nominatum arbitror; ac quoniam qui ea utuntur, Thrasones vocari solent, proprio nomine in appellativum trans-eunte, ideo hic ponendum censui. SED Θρασωνίδης a Θράσων fit, nomen itidem propr. ap. Plut. περὶ Φιλοπλ. e Comædia hoc itidem sumentem, ut opinor.

ΘΕΑΟΜΑΙ, άσομαι, Specto, Xen. K. Π. 5, (1, 8.)

C Οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσιν, ὥστε αἰθεσθαι τῷ ἔρωτι, Aristot. Pol. 8. Εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος, Dem. Θεάσονται σε τί ποιήσεις, Observabunt, quid acturus sis, Studiose spectabunt, Aristoph. Σφ. (1170.) Ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαιμ’ ὅτῳ Μάλιστ’ εἵκοι—τῶν πλουσίων, Specta gestum, Studiose inspicere et contemplare. Absolute interdum pro Specto ludos, certamen. Lucian. (1, 53.) Τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, Qui tali veste indutus spectaret, sc. certamen Panathenaicum: quo in sensu etiam vocabulo θεωρεῖν paulo ante utitur. Ponitur et simpliciter pro Video. Unde quod Soph. Tr. (1081.) dicit, Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, Accius vertit, Videte cuncti: συνωνύμως vero paulo ante dixerat, Σκέψαι δ’ ὁποίας ταῦτα συμφορὰς ὑπο Πέπονθα, Aspice. Et pass. ex Apoll. Epist. citatur θεαθῆναι ὑπ’ ἐμοῦ, Videri a me. At Θεά verbum est ap. Themist. 92. pro Videas, Videre licet 41. Θεά δὲ καὶ ἕτερον ἀποπώτερον. Vide Bud. [“Ammon. 30. 69. Valck. Anim. 94. Adoniaz. p. 342. Thom. M. 155. 436. 444. 730. ad Herod. 571. 630. Jacobs. Anim. 305. Specto ludos, Valck. Adoniaz. p. 195. Herod. Philet. 438. et n. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De constr., Villos. ad Long. 168. Θεᾶσθαι, pass., ad Charit. 302. Θεώμεναι, Valck. Adoniaz. p. 196. Οἱ θεώμενοι, Steph. Dial. 53. Θεαθεῖς, Boiss. Philostr. 360. 421. *Θεάω, T. H. ad Plutum p. 366. Valck. Adoniaz. p. 279. Kuster. Aristoph. 116. Segaar. in Daniel. 82. ad Charit. 302. Koen. ad Greg. Cor. 86. 100. Θεῶ, Θεά, Boiss. Philostr. 421.” Schæf. Mss.] “Θεόμενος, ex Herod. affertur pro θεώμενος.” “Θεατέον, Spectandum, e Plat. de LL. pro Inspiciendum.” [“de Rep. 3. p. 172. Mass. Soph. 33. Procl. in Parm. 2. p. 139. 202.” Boiss. Mss.] Θεάμα, Spectaculum, Res ipsa, quam spectamus, Soph. (Aj. 992.) Ὡς τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἀλγιστον, Tristissimum mihi spectaculum, Res omnium, quas viderim, tristissima, Lucian. (1, 188.)

Ὀϊκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et ap. Eund. Εἰδε-
χθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν θ. Item (1, 110.) Δυσάντητον
καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα. Et contra Xen. (Ἀπ. 2, 1,
31.) Τοῦ πάντων ἡδίστον θ. ἀθέατος (εἰ,) Non vidisti
rem omnium jucundissimam, spectaculum omnium
jucundissimum: Σ. (7, 5.) Εἰσάξω θεάματα, ἐφ' οἷς
ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Plut. Πολλὰ καὶ καλὰ θ. καὶ ἀκού-
σματα, [cf. 6, 23.] Herodian. (3, 10, 6.) θ. et ἀκροά-
ματα similiter copulat. Dicitur et θ. ποιεῖσθαι τι.
Plut. Φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ
μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πολυτελέστατον, Habere loco
spectaculi. Θεάμων, ὁ, ἡ, Spectator, Contemplator,
θεατῆς, θεωρητικός, Suid. Ἀθεάμων, Qui non spectat,
Synes. de Insomn. Ὀνειρων ἀθεάμονας εἶναι, So-
mniorum spectatores non esse, h. e. Non videre som-
nia. [* Ἀθεαμόνως, J. Poll. 4, 10. * "Ἀθεαμοσύνη,
Plato ap. Eund. 4, 8." Kall. Mss.] " Πολυθεάμων,
" Qui multa spectavit, Plato Phædro (p. 251.)
" Bud." Φιλοθεάμων, Spectaculorum amans, Spe-
ctandi cupidus, Qui spectaculis gaudet: quo modo
a Greg. usurpari docet Bud. Vel Visendarum
rerum cupidus, Inspector, Bud.: Plut. (7, 613.)
Ἀνὴρ φ. καὶ φιλομαθῆς, Visendi et discendi cupidus.
Lucian. (1, 837.) Οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ
μᾶλλον φ. Athen. (179.) Δεῖ δὲ δοῦναι τι τῷ φ., καὶ
κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν, Cupiditati rerum inspicien-
dum. [* Φιλοθεαμοσύνη, Joseph. Ant. 19, 1, 15.
* Ἀφιλοθεάμων, Cyrill. c. Anthropol. 3, 369.] Θεατῆς,
Spectator, Thuc. 3, (38.) Θ. μὲν τῶν λόγων γίγνε-
σθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων, Lucian. (1, 833.) Οὐ θ.,
ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑαυτὸν. Θεατὸς,
Spectabilis, Spectandus, Visendus, ὁρατὸς, θεωρητὸς,
ἐκλεκτὸς, Hes. Ἀθέατος, ὁ, ἡ, Invisus, i. e. Non
visus; Qui videri spectarive nequit. Lucian. "Ὀρ-
νεον ἐν Ἰνδοῖς ἂ. τοῖς ἄλλοις, Avis ap. Indos aliis non
spectata, visa: (1, 61.) Αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
τῶν πτωχῶν δεομένων τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐ-
τῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, Non
spectatam et intestatam relinquere. Plut. (6, 23.)
Μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων
παιδευμάτων μὴ ἀνέκοον, μήτ' ἀθέατον, ἔαν εἶναι,
Nihil permittere, quod non audiat ac videat, s. co-
gnoscat, Nihil non auditum et non visum præterire.
Sic ἀθέατον φυλάττων ὑπὸ κόλπον, In sinu abditum
servans, ne videri posset. Item Non visendus; in-
spectandus. Phocyl. (94.) μηδ' ἀθέατα Δεῖξῃς ἡέλιω.
Plut. Numa (9.) Ἀ. τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, Sacra, quæ aliis
videre non licet. || Active etiam capitur pro Qui non
vidit s. spectavit, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τοῦ πάντων
ἡδίστον θεάματος ἂ. (εἰ,) Non vidisti rem omnium
spectatu jucundissimam. Lucian. (1, 865.) Καὶ μὴ
περιυδῆς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέψοντα, Ne permittas ut
his nondum spectatis redeundum mihi sit, Ut mihi
hæc nondum contemplato revertendum sit: (1, 54.)
" Ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειράτος δὲ παρρησίας, ἂ.
δὲ ἀληθείας, Qui veritatem non perspexit et cognovit.
[* "Ἀθεάτως, J. Poll. 2, 56. 4, 10." Kall. Mss.]
Ἀξιοθέατος, Spectatu dignus, Dignus qui visatur,
Herodian. 1, (7, 8.) Πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, καὶ
τὴν ὥσιν ἦν ἂ. Δυσθέατος, Invisus, Infelix aspectu,
Soph. (Aj. 1004.) Ὡ δὲ δυσθέατον ἄμμα, O dirum spec-
taculum, i. q. ἀποτρόπαιον θέαμα ap. Lucian. [* Εὐ-
θέατος, J. Poll. 5, 150. * Κακοθέατος, Schol. Soph.
Aj. 993. p. 403. Erf. * Πανθέατος, Phav. 571. * Πο-
λυθέατος, Hesych. 754. 777. Θεάτρια, ἡ, Spectatrix,
J. Poll. 4. [" Valck. Adoniaz. p. 196. Huschk. Anal.
152." Schæf. Mss.]
Θέα, Spectatio, Xen. Ἐ. 6, (2, 22.) Ἀξία ἐγένετο
θέας ἡ σπουδή, Visu digna. Sic ap. Eur. (Iph. A.
1588.) τὴν θεάν διαπρεπῆς, Spectatu s. Aspectu de-
corus. Et act. signif. ap. Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) Ἐπὶ
τῇ θεᾷ τοῦ ἑαυτοῦ ἀγριουῖσθαι, Spectatione sui, Spe-
ctando sese: Σ. (1, 2.) Νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον
ἦκεν ἄγων ἐπὶ τὴν θ., Spectatum s. Ad spectandum
duxit. Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἰστορίας
καὶ θ. ἐνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, Sese autem cogno-
scendi visendique causa imperatore mittente navi-
gasse. Synes. Ep. 57. Καὶ πανταχόθεν εὐθὺς ἐβαλλό-
μην ἀκοῇ καὶ θεᾷ κακῶν, Auditu et visu s. spectatione.
|| Interdum pro Spectatione ludorum, Herodian. (1,
15, 5.) Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, Dies

A spectationis ludorum, Quibus ludos populus spectare
solet. Et θεάν ἔχειν ap. Liban. Argum. Olynth. 1.
"Ἐκαστον ἔδει δίδοναι δύο ὀβολοὺς, καὶ—θεάν ἔχειν,
Duos dare obolos, ut spectare ludos posset. Item
in VV. LL. θεάν ποιησάμενος, Speculatus. || Etiam
Id ipsum, quod spectatur s. videtur, i. q. θέαμα,
Epict. Πᾶσαν θεάν, ἣν ἴδῃς, μιμῇ, Quicquid vides,
imitaris. Philo V. M. 3. Θεάν ἐκνομον ἰδόντες. Ne-
fandum spectaculum cernentes, Rem, quam videre
non licet. Ut vero spectacula ap. Lat. crebro pro
Ludis, qui spectantur, ponuntur, sic etiam θεάι.
Plut. Cæs. Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμ-
βανεν ἐστίασεσι καὶ θεαῖς, Epulo et spectaculis. He-
rodian. 1, (15, 1.) Δημοσίᾳ θεᾶς ἐπετέλεσεν, Publica
spectacula edidit: 3, (10, 3.) Νομάς τε μεγαλόφρο-
νας ἐπιδούς, καὶ θεᾶς τελέσας ἐπινικίους, Et spectacula
s. ludos pro victoria: 2, (8, 16.) Ἐορταῖς καὶ θ. ἐπιδι-
δούς ἑαυτὸν, Feriis et spectaculis s. ludis deditus.
Item ap. Plut. Camillo, Τὰς μεγάλας θ. [" Thom. M.
447. Coray Theophr. 228. Kuster. Aristoph. 66. ad
Diod. S. 1, 297. 2, 532. Valck. Hipp. p. 251. Lo-
cus e quo ludi spectantur, Græv. Lectt. Hes. 613.
Lucian. 1, 782. Aristoph. Fr. 274. Θεάν ὑποδύνειν,
Faciem induere, Fisch. Palæph. 188. Valck. Ado-
niaz. p. 395. Καταλαμβάνειν, Lucian. 2, 269. 316.
"Ὀψις, θέα, Plato Phædr. 262." Schæf. Mss. " Cou-
leur, voy. mon Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 312." Corai.
Mss.] * Λευκοθέα, * Μελανθέα, Plut. 7, 734. Με-
λανοθέα, Reisk.

[" Ἀναθεάομαι, Contemplor, Plut. 8, 316.] Ἐπα-
ναθεάομαι, Specto, VV. LL. [Xen. K. Π. 5, 4, 11.]
Ἀποθεάομαι, Despecto, Ex alto specto, Attente s.
Intentis oculis inspecto. Διαθεάομαι, Dispicio, Con-
sidero, VV. LL. [" Thom. M. 445." Schæf. Mss.
Xen. K. Ἀ. 3, 1, 13. * " Διαθεάομαι, Plato de Rep.
10. p. 330." Boiss. Mss. * Ἐκθεάομαι, Soph. CEd. T.
1277. * Ἐπιθεάομαι, Schol. Aristoph. N. 499. J.
Poll. 6, 115. * Προσεπιθεάομαι, Longin. 30.] Κα-
θεάομαι, Respicio, Suspicio, Philo de Mundo, "Ὅψιν
ἀνθρώπων ἀνὴρ ὠρῶσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾷται, Ut
cælum respiceret. [Deorsum specto, Xen. K. Π. 7,
5, 1. K. Ἀ. 6, 5, 19.] Παραθεάομαι, Altrinsecus
spectando confero, Plato Epist. Αὐτὰ παραθεώμενος
παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, Ea comparans cum iis, quæ ab
aliis traduntur. [" Ad Herod. 512." Schæf. Mss.
" Theophr. Proœm. Charact. Παραθεαμένους τοὺς
τε ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φαῖλους, Simul
considerans et inter se conferens." Schw. Mss.]
" Προθεάομαι, Provideo, s. Prævideo. " Προθεώμε-
νος, Hesychio προορῶν." Συνθεάομαι, Conspicor,
Polyb. 16. Ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων
πλήθος, Conspecta in lembis poculorum multitudo:
1, (27, 7.) Τῶν γὰρ Ῥωμαίων συνθεασαμένων ἐπὶ
λεπτόν ἐκτεταμένους τοὺς Καρχηδονίους. Συνθεατῆς,
Qui simul spectat, Spectationis socius s. consors.
Συνθεάτρια, Quæ simul spectat, J. Poll. ex Aristoph.
[Procop. Anecd. 9.]

[" Θεός, (τὸ,) Spectaculum, Jacobs. Anth. 8,
309." Schæf. Mss.]

Θέατρον, Theatrum, Locus, in quo diebus festis
ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur,
Dem. (533.) Ὡς δ' ἐπληρώθη τὸ θ., καὶ τὸν ὄχλον συν-
ειλεγμένον εἶδον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, Isocr. Panath. Εἰσφέ-
ρειν εἰς τὸ θ., Plut. Apophth. Τὸ θ. αὐτοῦ τῶν πράξεων.
Athen. (213.) Αὐχμῶντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θ. ἀνεκ-
κλησίαστον, ἄφωνα δὲ τὰ δικαστήρια. Ponitur inter-
dum pro Ipso spectaculo, 1 Cor. 4, 9. Θ. ἐγενήθημεν
τῷ κοσμῷ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, Spectaculum
facti sumus mundo. Quo sensu θεατρίζεσθαι inferius
accipitur. [" Thom. M. 155. 448. ad Charit. 460.
480. 616. Villos. ad Long. 267. Toup. Longin. 329.
Valck. Phœn. p. 616. Conf. c. θάτερον, Boeckh. in
Plat. Min. 136. de LL. 58. Ast., Wytttenb. Bibl. Cr.
3, 4. p. 79.; cum θέα, ad Plut. 6, 235. Hutt. De
theatro Piræei, Wytttenb. Select. 415." Schæf. Mss.
* Θεατροβάμων, Nicel. Annal. 10, 4.] Θεατροειδής,
Theatri formam habens, Qui theatralis formæ est,
Diod. S. [2. p. 70., 16. p. 550. * Θεατροειδής, Stra-
bo 16. §. 1106. * Θεατροκόπος, Procl. Paraphr. Ptol.
231. * Θεατροκοπέω, Tatian. adv. Gent. 32. * Θεατρο-
κοπία, Artemid. 2, 75.] Θεατροκρατία, Theatralis po-

testas, Plato de LL. [3. p. 701. Apud Suid. * Θεατροκρασία: v. Lobeck. Phryn. 525. * “Θεατροκυνήγρια, Leo Philos. 10.” Schæf. Mss. “Θεατρομανής, Isid. Pelus. 463.” Boiss. Mss.] Θεατρομανέω, Insano theatri amore teneor, Philo V. M. 3. Σχολάζοντας οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξαι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, Qui theatrorum insano amore tenentur. [Manetho 4, 277. * “Θεατρομανία, Orig. c. Cels. 3. p. 145.” Seager. Mss. * Θεατρόμορφος, Lycophr. 600. * Θεατροποιός, Athen. 242.] Θεατροπώλης, Qui e locandis theatris quæstum facit: ὁ θεῖαν ἀπομοσθῶν, J. Poll. (7, 199.) ex Aristoph. [* “Θεατροσκόπος, Pallad. V. Chrys. 48.” Boiss. Mss.] Θεατροσκοπία, Theatralis spectatio, Synes. Ep. 54. Οὐδὲ θεατροσκοπίας ἐπεθέμην, οὐδὲ διδασκαλείον ἤνοιξα, Nec theatrales spectationes s. Theatri celebritatem æcutus sum. [* “Boiss. Philostr. 343.” Schæf. Mss. * Θεατροτορύννη, Athen. 157.] Θεατρώνης, Theatri magister, Qui theatrum conduxit, s. ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου, Theophr. ‘Ηνίκ’ ἂν προῖκα ἀφιῶσιν οἱ θ.

[* “Thom. M. 654.” Schæf. Mss.] [* “Ἀμφιθέατρος, ὁ, ἢ, Dionys. Hal. A. R. 4, 44. ἱππόδρομος.”] Ἀμφιθέατρον, Amphitheatrum, Theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undiquaque spectari possit. [* “Ad Charit. 289.” Schæf. Mss.] Θεατρικός, Theatricus, Theatralis, Aristot. Polit. Θ. μουσική, Theatralis musica, Plut. Alex. “Ὡστε θαυμαστὴν καὶ θ. τὴν ὄψιν εἶναι, τοῦ μὲν ἀναγινώσκοντος, τοῦ δὲ πίνοντος. || Ostentatorius, Ad ostentationem compositus: θ. καὶ παρατράγδος λέξις, Plut. (6, 21.) Dictio, quæ theatricam pompam magis decet, et tragicum aliquid redolet; cui postea opp. τὴν συμκρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπεινώσιν: synonyma autem utriusque ponit, τὴν ὑπέρογκον et ἰσχυρὴν. Idem (9, 202.) vult τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ esse neque νεαρὸν καὶ θ., ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ * στεφανηπολοῦντος ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων, nec item ἐλλυχνίων ὅζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. [Θεητρικός, Hippocr. 20, 12.] Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita ut in theatris fieri solet; Ostentatorie, Composite ad ostentationem. Greg. Ταῦτα μυθικῶς, ἐκείνα θ. Pro eod. a Plut. (10, 435.) poni θ., ἐπιδεικτικῶς, πανηγυρικῶς, annotat Bud. Θεατρεῖον, Theatrum, i. q. θέατρον, Suid. Θεατρίῳ, In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo ap. Suid. in Σκηνῇ tradit Bud., ubi de ὀρχήστρα loquens, dicit esse τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος, ἀφ’ οὗ θεατρίζουσιν οἱ μίμοι. Eid. Bud. est Edo in theatro, Ostento. Greg. in Macc. 89. Idem in Epitaph. Fr. de fucatis mulieribus, Αἱ ἀποροῦσαι τοῦ κάλλους οἰκείου, πρὸς τὰ χρώματα καταφεύγουσι, καὶ εἰσὶ πῶς, ὡς ἂν εἴποιμι, κοσμίως θεατριζόμεναι, In theatro specimen sui præbentes, vel, In theatrum ductæ, δι’ εὐσχημοσύνην ἀσχήμονες. Idem de pavone caudam rotante loquens, Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος, Ostentat, In theatricam ostentationem conformat. Item in malam partem, pro Traduco, In theatrum omnibus spectandum produco, Greg. Προτιθέναι θεᾶς αἰσχροῦς, ἐαυτὸν ἐστὶ θεατρίζειν. Sic Ep. ad Hebr. 10, (33.) Ὅνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, In theatrum estis producti; θέατρον ἐγενήθητε, 1 Cor. 4, (9.) quod et verbo παραδειγματίζεσθαι declaratur. Dicitur n. hoc de iis, qui ignominiae causa palam in plenum theatrum producebantur. Quo modo accipitur ap. Sallust. Ostentui esse, et ap. Tac. Ostentui mittere. [* “Ad Charit. 460. * Θεατρισμός, Thom. M. 730.” Schæf. Mss. * Θεατριστής, Suid. v. Ἡθολόγος.] Ἐκθεατρίῳ, Per theatrum traduco, Bud. ap. Polyb. 3, (91, 10.) p. 58. Ἐμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες, ὥσπερ εἰς θέατρον, οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξεσθαι μὲν τῷ παραλόγῳ πάντας, ἐκθεατρίσειν δὲ τοὺς πολέμιους φηγομαχοῦντας. Suid. ap. eund. Polyb. exp. ἐξελέγγειν in his, qui ab eo in θεατρίῳ citantur II, (11, 8, 7.) Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐδὲ πεφύονται μμείσθαι, τὰ δὲ ἔπαρεργα ζηλοῦντες — ἐκθεατρίζουσι τὴν ἐαυτῶν ἀκρίστιαν, Arguunt, et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Item, Οὐ μόνον ἐαυτοὺς ἐκθεατρίσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα

κατέστρεψαν. Exp. ab eod. Suida etiam ἐκπομπεύω et Explodo, Exigo, a Bud., cui sic accipi videtur ap. Athen. (506.) de Protagora Platonis, Πρὸς τῷ καταδρομῇ ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίον βίον μᾶλλον τῷ Εὐπόλιδος κολάκων. [* “Ἐπιθεατρίῳ, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 28.” Boiss. Mss.] Θεατρίδιον, Parvum theatrum, Theatrum minusculum, Vitruv. 7, 5. Cum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον ap. eos vocatur. Varro 3, 5. Inter has et exteriores gradatim sunt structa, ut θ. avium, mutulis crebris in omnibus columnis impositis, sedilia avium.

¶ Θεῶ ET Θεείω, Admiror, Cum admiratione specto: θεείω, θαυμάζω, Suid. Est autem Ionicum. [Θήσσαι, Herod. 1, 8. Θεησάμενος, 1, 86. 3, 136. 7, 43. 8, 116. Θεεῦμενος, 7, 146.] Θέημα, Miraculum, Quod cum admiratione spectamus, Ion. pro θαῦμα, [θέαμα?] seu θάημα Dor. [* “Brunck. ad Poët. Gnom. 313.” Schæf. Mss.] Sic Θεήμων, Ion. pro θαύμων, Spectator, Epigr. Θεημοσύνη, Speculatio, Contemplatio, Spectatio, Epigr. [Anal. 3, 57.] || Divinitas, VV. LL. ex Epigr. [Etym. M.] Θεητής, pro θεατής, itidem Spectator. Θεητός, i. q. θεατός. [* “Ἀθέητος, unde * Ἀθεσίη, Ion. pro ἀθεασία, Aretæus 8, 4.] Ἀξιοθέητος, Herod. (2, 111.) pro ἀξιοθέατος. “Θειτὸν, Hes. exp. θαυμαστὸν, Admirandum s. Admirabilem: quod poet. habet epenth. τοῦ ι pro “θεητόν. Hesiod. Θ. 31. δάφνης ἐριθηλέος ὅζον Δρέψασθαι θειτόν: [θητόν edidit Gaisford. Sic ap. Pind. II. 8, 64. Θειάομαι merum est commentum ad syllabam producendam; pro quo reposuit Heyn. θέομαι, Doricum pro θηέομαι, ut θαητός pro θηητός, “Ο. 3, 65. et sæpius, et ap. Theocr. 22, 200. θαεῖτο pro ἐθηεῖτο.] SED ET Θάεο, ITEM Θᾶσαι reperitur pro θεῶ et θέασαι, Aspice, Vide. Dorica autem ea sunt. Θάεο, est in Epigr. At θᾶσαι aliquoties ap. Theocr. habetur. “Θήσασθαι dicitur etiam pro θεᾶσασθαι, teste Hes. Quo pertinent θησαῖατο et θήσαντο, quæ Idem interpr. θαυμάσειαν et ἐθαύμασαν: c nimirum a θάομαι posito pro θεάομαι. Idem affert “θησάσθω pro κοιμηθήτω: et θήσατο pro ἐδούλευσεν. “Eod. teste Cretenses dicunt θησάμενοι pro αἰτησάμενοι: afferente et θησόμενοι pro αἰτησόμενοι. Θᾶω, “Specto, Contemplor. Hes. θάοντα exp. non solum “θεωροῦντα, sed etiam διδάσκοντα, addens, θαοῦνται “similiter accipi.” [* “Valck. Callim. 128. ad Herod. 571. Θάομαι, Theocr. 1, 149. 2, 72, 4, 50. Valck. Adoniaz. p. 305. 367. Ruhnck. Ep. Cr. 171. Koen. ad Greg. Cor. 100. ad Callim. 1, 234. Brunck. 106. Nossis 8. Anyte 10. Θάεο, Leon. Tar. 37. Wakef. Ion. 94. Θᾶσαι, Theocr. Epigr. 15. Lobeck. Aj. p. 365. Toup. Opusc. 2, 206. Koen. ad Greg. Cor. 101. 120. * Διαθάω, 101.” Schæf. Mss.] Θάημα, Spectaculum, Miraculum, θαῦμα, Bud. e Theocr. [1, 56.] Θαητός, Spectabilis, Cum admiratione spectandus, Præ admiratione spectandus, Mirandus. [Pind. I. 4, 40. et sæpius. Theocr. 15, 84. * Πολυθάητος, Paus. Eliac. 459.] “Θαήρας Hesychio θεα-“ τὰς, Spectatores, pro θεατήρας.” [Apud Eund. ἐς * θατήν· eis θεωρίαν, Laconice: et “Ἔσαμεν· ἐθεωροῦμεν, a * Σάω, itidem Laconice pro θάω.]

[* “Θέω, Video, Etym. M.” Wakef. Mss.] ¶ Θεέομαι, Admiror spectando, Bud. Cum admiratione specto, est autem vocab. Ion.: Od. E. (74.) Θεήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν. Ibid. ἐπειδὴ πάντα ἐφ’ ἠθήσατο θυμῷ, Postquam omnia cum admiratione contemplatus est. T. (235.) Ἡ μὲν πολλὰ γ’ αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες: II. H. (444.) Θεεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herod. Ἐθηεῖτο πόντον, Spectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirandus. [* “Ad Herod. 6. 206. 320. 321. 571. et Add. ad p. 13. ad II. Ω. 418. Valck. Adoniaz. p. 378. Koen. ad Greg. Cor. 100. Heyn. Hom. 5, 384. 6, 10. 103. 370. 7, 117. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 57. 72.” Schæf. Mss.] Θηητός, Cum admiratione spectandus, contemplandus, Spectabilis, Admirabilis, Hesiod. (Θ. 30.) δάφνης ἐριθηλέος ὅζον Δρέψασθαι θηητόν, Spectabilem, Egregium. “Ἀθήητος, “ Ion. pro ἀθέατος, Non spectatus s. visus: vel Qui

“ videri et spectari nequit, ideoque. Latens, Occultus.” [“Nonn. Jo. 3, 64.” Wakef. Mss.] *Θητήρ*, Qui cum admiratione spectat, Od. Φ. (397.) *Ἦτις θητήρ καὶ ἐπικλοπος ἐπλετο τόξων*, Admirator, Qui cum eos vidisset, admiratusque esset, furatus est, *θαυμαστικὸς τόξων*, Eust. “*Θητήρ* Hesychio est “*θεωρὸς*, item *ἀπατεών*.” *Θηήτωρ*, pro eod., Nonn. [“Jo. 7, 98. 14, 87.” Wakef. Mss.]

ΘΕΩΡΕΩ, Specto, Contemplor, Inspicio. Et *Θεωροῦμαι*, Spector, Inspicior, Aristot. Probl. Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ’ ἀλλήλους θεωροῦμενοι. Sæpe autem ad animum refertur, sicut et Lat. Contemplor. *Θεωρῶ περὶ τούτου*, Aristot. Polit. Ab Eod. *θεωρεῖν* pro *ζητεῖν* alicubi accipi tradit Alex. Aphr. At Plut. ead. constr. dixit τὰ περὶ τῶν ἀστρον θεωρούμενα, quod Bud. vertit, Quæ de astrorum ratione comprehensa sunt a philosophis. Redditur etiam Perspicio, Perpendo. Dem. (12.) Ἀρά γε λογίζεται τις ὑμῶν—καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον κ. τ. λ. Interdum vero pro *Æstimo*, *Æsch.* || *Ludos specto, celebro*, Plato. Lucian. autem *θεωρεῖν* et *θεᾶσθαι* hac in signif. dixit, uno eodemque in l. Vide *Θεάομαι*. Interdum vero *θεωρῶ* est *Ludos spectatum venio*. Thuc. 3, (104.) Σύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Aristoph. Σφ. (1188.) Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πῶποτ’ οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον, Nusquam ad spectandos ludos profectus sum. || *Oraculum consulo*, Plato Epist. Σὺ δὲ καὶ τὸν θεόν, ὡς ἡγγεῖλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσέειπες ἐν Δελφοῖς. Sic Bud. interpr. in Thuc. 5, (18.) p. 171. Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ λέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον, ubi tamen Schol. exp. θεωροῦς πέμπειν. Existimo autem a *θεωρὸς* deduci hoc *θεωρῶ*, non contra, si modo vera est etym., quam tradit J. Poll., de qua dicitur in *Θεωρὸς* post *Θεός*. [“Segaar. Epist. ad Valck. 24. Ammon. 69. Valck. Anim. 94. ad Theocr. x. Id. p. 195. Zeun. ad Xen. K. II. 366. Tyrwh. ad Aristot. 185. Thom. M. 436. 448. ad Charit. 505. Wakef. Trach. 1146. Jacobs. Anim. 274. Luzac. Exerc. 91. Diod. S. 1, 613. 2, 410. Heind. ad Plat. Phædr. 344. Pro ὁρῶ, βλέπω, ad Epist. Socr. 277. Lips. Conf. c. θαρρῶ, Coray Theophr. 307. eis, ad Lucian. 1, 423. τι πρὸς τι, Boiss. Philostr. 348. Med., ad Diod. S. 2, 238.” Schæf. Mss. * “*Τεθεωρημένος*, Method. Conv. 84. Orig. in Jo. 20. 29.” Routh. Mss. * *Θεωρητέον*, Porphy. ap. Stob. Schow. p. 49.” Boiss. Mss.] *Θεώρημα*, Spectaculum, Bud. ap. Athen. || Sed multo frequentius appellatur, Quod contemplamur, speculamur, commentamur. *Θεωρήματα*, inquit Bud., sunt Speculamenta disciplinarum, et veluti commentationes. Cic. de Fato, Si est divinatio, quibusnam a præceptis artis proficiscitur? præcepta appello, quæ dicuntur Gr. *θεωρήματα*. Ibid. Sunt astrologorum *θεωρήματα*: ut verbi causa, si quis oriente canicula natus sit, in mari non morietur. Sed percepta etiam et perceptis his in ll. legitur. Apud Hermog. *θεώρημα τεχνικόν*, Bud. vertit Præceptum artis, Quod ars tradit. [“Sic et de Præceptis morum, M. Anton. l. 8. *Θεωρήματα* παραδιδόναι. Vide Ind. Græcitat. Epictetæ p. 353.” Schw. Mss.] Idem scribit esse *θεωρήματα* ap. Euclidem, quæ Propositiones vulgo dicuntur. Sunt qui e Proclo ita *θεώρημα* distinguant ἀπὸ τοῦ προβλήματος, ut πρόβλημα sit, Quod proponit aliquid inveniendum, describendum, comminiscendum: *θεώρημα* autem doceat, et astruat, quæ natura subjectis inesse comparatum est. Vide de h. v. Alex. Aphr. in Topic. p. 40. 41. Et *θεώρημα γεωμετρικόν*, Themist. de Anima 3. At quod Cic. ad Att. dicit θ. καθολικόν, Bud. ait esse Quod vulgo dicitur Regula generalis. [Demosth. 247. Polyb. 10, 47. I. q. θέαμα, Aristoxenus Athenæi p. 545.] *Θεωρηματικός*, ut *θεωρηματικοὶ* philosophi, Theorematis utentes, Bud. [ὄνειροι, οἱ τῇ ἐαυτῶν θεᾷ προσεοικότες, Suid. 1, 109. “Diog. L. 2, 113.” Wakef. Mss. * “*Θεωρημάτιον*, Præceptiuncula, Epict. Diss. 2, 21, 17. 3, 5, 15.” Schw. Mss.] *Θεώρησις*, Contemplatio, Speculatio. *Θεωρητὸς*, Spectabilis, Aspectabilis. [“Ælian. H. A. 489.” Wakef. Mss. Diod. S. 14. p. 429.] *Ἀθεώρητος*, contr. Non spectabilis, Sub aspectum

non cadens: ut ab Aristot. de Mundo dicitur Deus πάση θνητῇ φύσει ἀθεώρητος. [M. Anton. 1, 9.] *Θεωρητὸς*, ET *Ἀθεωρήτως*, q. d. Spectabiliter, et Non spectabiliter, aut Visibiliter et Invisibiliter: ut ap. Greg. opponentem duo hæc adverbia *θεωρητῶς* et *σωματικῶς*, duobus istis, ἀσωμάτως et ἀθεωρητῶς. Sed ad animum sæpius referuntur; diciturque *θεωρητὸς*, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus s. versans, Quem contemplatione assequi possumus, et quasi dicas, Contemplabilis. Exp. et Perceptibilis, Comprehensibilis: quorum neutrum Lat. est: additur autem interdum λόγῳ, διανοίᾳ: dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, διανοίᾳ θεωρητόν. In qua etiam signif. τῷ θεωρητὸς opp. ἀθεώρητος. In VV. LL. affertur etiam, *Ἀθεωρήτως ἤψατο τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν πραγματείας*, pro Imperite rerum cælestium studium attigit. [Plut. Numa 18.] *Ἀθεωρητὶ* aliud adv. pro Sine contemplatione. [Suid. 1, 69. * *Ἀθεωρησία*, Diod. S. 1, 24.] *Δυσθεώρητος*, Cujus difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. [“Toup. Opusc. 1, 342.” Schæf. Mss. Plut. 8, 175. 427.] *Εὐθεώρητος*, contr. Cujus facilis est contemplatio. [Plut. 9, 681.] *Θεωρητικός*, Contemplativus, i. e. Contemplationi deditus, addictus, Greg. Τῶν ἀγαν θ. τε καὶ ἀνηγγμένων, Plut. (6, 25.) dicit esse τρεῖς βίους, Tres vitas, Tria vitæ genera: sc. πρακτικόν, θεωρητικόν, ἀπολαυστικόν: ubi Contemplativam vitam vertere possumus, ut Contemplativam et activam philosophiam dixit Seneca. Legitur autem et ap. Aristot. θ. βίος. || Θ. λόγος, Plut. Theoretica disputatio, Ea, quæ appellantur *θεωρήματα*, continens: quæ sunt veritatis investigatio. Bud. [* *Θεωρητής*, Gl. Spectator. “Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 55.” Boiss. Mss. “Wakef. Ion. 1095.” Schæf. Mss.] *Θεωρητήριον*, Locus spectandis ludis, Bud. e Plut. (Graccho 12.) *θεωρητήρια* ἐκμισθοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ. “*Θεωρητῆρ*, “τὰ, dicta fuisse tradunt Munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias cum se spectandam præberet deposito flammeo: quæ et ἀνακαλυπτήρια, “ὀπτήρια, ἀθρήματα.” [Pausanias Eustathii ad Il. A. p. 881. Schæf. ad Bos. de Ellips. 126.]

Θεωρία, Contemplatio, Commentatio, Meditatio, Plut. de Psychog. Ἀναλύνοντα θεωρίας ἔνεκα τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ubi exp. Commentationis gratia. Bud. putat meditationem esse *θεωρίαν* s. σκέψιν, in Cic. Tusc. Nihil est enim, quod tam obtundat eleveque ægritudinem, quam meditatio conditionis humanæ. Idem *θεωρία* exp. Inspectio, pro Speculatione, e Quintil. Proprie tamen θ. esse ait Rerum divinarum inspectionem et spectaculum, et ap. Dionys. Areop. Spiritualis sensus contemplationem. Observandum est autem *θεωρία* non esse a *Θεωρῶ*, SED a *Θεωρῶς*, quod Platoni est Spectator, Contemplator. [“Thom. M. 445. Luzac. Exerc. 91. 94. Segaar. Epist. ad Valck. 35. Valck. Diatr. 278. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Athen. 1. p. 4. Institutum, Argumentum, Toup. Longin. 359.” Schæf. Mss.] “*Θεωρεῖον*, esse dicitur ὁ ἱππόδρομος: Suidæ autem “*θεωρεῖα* sunt τὰ πρωτεῖα,” [s. ματροπεῖα, ut quidam corrigunt. “Thom. M. 447.” Schæf. Mss. * *Θεωρίον*, Gl. Theatrum, “Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975.” Seager. Mss. * *Θεωροσύνη*, Manetho 4, 460.] “*Φιλοθεώριος*, i. q. φιλοθεάμων.” [Aristot. Eth. 1, 8. * *Φιλοθεωρέω*, Jambl. Introd. Arithm. “Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243.” Boiss. Mss.]

Ἀναθεωρέω, Attente contemplor, Diligenter considero; nam ἀνὰ hic est epitaticum, ead. ratione, qua in ἀναθρῶ. Ideoque ἀναθεωρῶ non simpliciter expono Contemplor. Diod. S. 12, (15.) p. 297. μετὰ Ed. opp. ἐξ ἐπιπολῆς θεωρούμενος et ἀναθεωρούμενος: Ἀναθεώρησις, Diligens consideratio. Suid. h. l. ἐρτά, in quo habetur ista vox, Μεγάλης δὲ οὐσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἄ., μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα πρόστιμα θεῖναι. Ut autem hic habes μεγάλης ἄ., ita et ap. Cic. magnam ἀναθεώρησιν, Ep. ad Att. O mirificum meum Dolabellam! jam n. meum dicam: magnam ἀναθεώρησιν res habent. Et in seq. Epist. O Dolabellæ nostri magnam ἀριστείαν! quanta est ἄ.! [Diod. S. 15. p. 461.] Ἀποθεωρέω, Contemplor, Perspicio, Obtueor, ut in speculo faciem,

Bud. e Plut. In VV. LL. exp. Longe prospicio, Diligenter animadverto. [Athen. 333. Plut. 6, 125. 659. *'Αποθεωρητέον, 106. *'Αποθεώρησις, Pelop. 25. *'Διαθεωρέω, Gl. Dispicio. *'Ενθεωρέω, Basil. 3, 116. 279. Theophyl. 2, 651.] *'Επιθεωρέω, Prospicio, Aspicio, VV. LL. [Dionys. H. 2, 67. Hippocr. 397, 22. *'Επιθεώρησις, M. Anton. 8, 26. Gl. Inspectio. *'Επιθεωρία, var. lect. ap. Strab. 10. p. 158. S. * " 'Ανεπιθέωρητος, Orig. Philoc. 23. p. 81." Seager. Mss. * Προσεπιθεωρέω, Hippocr. 151. " Longinus 9, (11.) Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα * προσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἰδιὸν ἐστὶν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. " Illud autem προσεπιθεωρητέον minus cepisse videntur Interpretes. Tu verte, Hæc enim insuper non una de causa observanda atque monenda duxi. Προσεπιθεωρεῖν est, Insuper s. Auctarii vice observare. Socr. Epist. 6. (p. 9.) Χρὴ δὲ μὴ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον ἡμῶν προσεπιθεωρεῖν βίον, Verum non hoc solum, sed et præterea reliquum vitæ nostræ institutum examinandum est. Toup." Seager. Mss. * Συνεπιθεωρέω, Phot. Bibl. 454. * " Καταθεωρέω, Ignat. ad Trall. 3." Routh. Mss.] Παραθεωρέω, q. d. Juxta specto, contemplor. Unum alteri admotum contemplor et inspecio: unde pro Comparo ponitur. Xen. (Ἀπ. 4, 8, 7.) Καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαντὸν, οὕτω διατετέλεκα περὶ ἐμαντοῦ γυγνώσκων, Me comparans aliis, Me ad observationem aliorum exanimans, Bud. Lucian. (1, 838.) Ἄλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρήτῃ με: (1, 58.) Ἐνεστι δὲ καὶ φυλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν. Ead. signif. παράλληλα θεωρεῖν. || Obiter commentor, Bud. in Greg. "Ἰνα τι παραθεωρήσω μικρόν. || Despicio, Aspernor, Act. 6, (1.) Ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic et Hes. παρεθεωροῦντο exp. κατεφρονοῦντο. Existimo autem non aliunde quam ex l. illo sumsisse Hes. hoc παρεθεωροῦντο. Rarissimam certe esse hanc signif., et in ea præp. παρὰ i. q. in παραβλέπω sonare existimō. [* " Παραθεώρησις, Apsin. de Memor. p. 7. Morell." Boiss. Mss. * Περιθεωρέω, Lucian. 1, 786.] Προθεωρέω, q. d. Præcontemplor, Prius commentor. [Hippocr. 1283, 28. * Προθεωρητέον, Aristot. de Cælo 3, 3. * " Προθεωρητικός, Præsagus, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 884." Seager. Mss.] Προθεωρία, q. d. Præcommentatio, Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, Quod unicuique tanquam argumentum præfigitur." [Hes. 125. * Συνθέωρος, J. Poll. 2, 55. * Συνθεωρέω, Aristoph. Σφ. 1182. Polyb. 1, 9, 3. Gl. Concerno.] " Ὑποθεωρέω, Conspicio, VV. LL. e Plut. (6, 153.) / Sed in hac interpr. nulla præpositionis ratio habetur."

¶ Θεωρίζω, VV. LL. Specto, [LXX. Judith. 10, 11. Οὐκέτι ἐθεώρισαν αὐτήν, quod e Schleusneri conjectura esse videtur: Bos. dedit ἐθεώρουν, Alex. ἐθεωροῦσαν, Ald. ἐθεώρησαν.] Ἀναθεωρισμός, tanquam ab ἀναθεωρίζω, Recognitio, VV. LL.: sed sine ullo testimonio.

¶ Ἀτ Θεωρός, in altera signif. item Θεωρίς, Θεωρίκός, vide post Θεός.

ΘΑΥΜΑΖΩ, ἄσω, ἄσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo, Hom. Od. Π. (203.) θαυμάζειν περιώσιον ἐτ' ἀγάσθαι jungit, habentia accus. personæ: A. (382.) Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε: Π. Ω. (629.) θαύμαζ' Ἀχιλλῆα, "Ὅσος ἔην, οἷός τε. At cum accus. rei, Od. Δ. (655.) Ἄλλὰ τὸ θαυμάζω ἶδον ἐνθάδε κ. τ. λ.: T. (229.) addidit particulam ὥς, exp. rem ipsam, quæ admirationem movebat, τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὃ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγχων κ. τ. λ. Π. Β. (320.) junxit cum οἷον sequente verbo ἐτύχθη. Ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Existimo autem in illo ex Π. Ω. I., accus. personæ in nominativum posse resolvi, immutata orationis structura; atque adeo θαύμαζ' Ἀχιλλῆα ὅσος ἔην, perinde esse ac si dixisset ἐθαύμαζεν ὅσος ἔην Ἀχιλλεύς etc. In soluta oratione et has et alias præterea constr. habet. Plut. de Aud. Ἐκ φιλοσο-

φίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν. Lucian. (1, 141.) Θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά: nonnunquam autem dicimur θαυμάζειν rem, quam improbamus: quo dixit modo Dem. Θαυμάζω ταῦτα: et cum pers. etiam gen. ita poni, videbis infra. Cum accus. sequente εἰ, Plato Pol. 1. Τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν. Sed frequentius jungitur illi particulæ, non præcedente accus., ap. Eund. ibid. Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξειε. Isocr. Symm. "Ὡστε ἄξιον θαυμάζειν εἰ τις ἐλπίζει κ. τ. λ. Interdum etiam additur huic particulæ altera, sc. μὴ, diciturque θαυμάζω εἰ μὴ, ut Lat. Miror ni, et Mirum ni. Aliquando autem sequentem habet partic. ὅπως, et quidem interdum præcedente accus. ut Philo, Πόλιν θαυμάζω ὅπως διαμένη συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν ἐναντίων ἐθνῶν. Jungitur, et cum ὅπως οὐχί. Lucian. (1, 202.) Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχί καὶ τὸν ἥλιον κεκλώκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Miror quomodo non prohibueritis. Nonnunquam etiam, nec raro, subjungitur ὅτι huic verbo, pro eo, quo Lat. dicitur Miror quod: atque ita Isocr. inter alios utitur, sic exordiens orationem, quæ Ἀρχίδαμος inscribitur, "Ἰσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι — τσαύτην πεποίημαι μεταβολήν. Thuc. vero ὡς εἰ subjunxit, ead. signif. 1. Καὶ θαυμάζειν ὡς οὕτω πάρεσιν, Seque mirari, quod nondum adessent. At e Xen. (K. Π. 1, 4, 20.) affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει pro Admirans ejus prudentiam. Item sequente τί ap. eund. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 12.) Θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. Sic (K. Π. 1, 4, 18.) Θαυμάζω τίνος κελεύσαντος ἦκοι. Lys. Θαυμάζω ὃ, τι ποτὲ τολμήσει ἀπολογεῖσθαι. Interdum etiam per se ponitur et sine ulla adjectione: Paus. Att. Ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι, q. d. Hoc mihi præbuit admirari, i. e. Admirationem mihi movit. || Cum casu pers., interdum gen., interdum accus. Sed cum gen. θαυμάζω ἐκείνον dicimus, cum aliquod ejus factum aut dictum improbamus: sicuti Gall. Je m'émerville de vous: Isocr. suam Panegyricam Orat. sic auspicatur, Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεϊς συναγαγόντων, — ὅτι — ἡξίωσαν κ. τ. λ. ubi animadvertit potuisse etiam dicere, Πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεϊς συναγαγόντες ἡξίωσαν: ut eum alibi loqui, ostendi paulo ante, sed non parem vim habuisset θαυμάζω. Idem vero et in seqq. II. considerari debet, in quibus subjungitur genitivo particula εἰ, item εἰ μὴ: Idem, Θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν: alibi, Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 21.) Ὑμῶν μέντοι θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. Lycurgo, "Ὅθεν θαυμάζω τῶν λεγόντων ὡς, κ. τ. λ. Interdum vero subauditur gen.: Isocr. Archid. Θαυμάζω δὲ ὅσοι ἀξιοῦσιν κ. τ. λ. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Ceterum Bud. postquam attulit exempla hujus usus, sc. ἐπὶ κατηγορίας, ita enim ille loquitur, addit, jungi etiam genitivo et accus.: Dem. pro Cor. Καὶ μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζει. At ego contra non puto hic θαυμάζειν genitivo jungi, sed accus. duntaxat, cui adjungitur μου: alioqui cum ita loquimur, Μηδεὶς τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν θαυμάζει, itidem dicendum esset jungi duplici accus.; plane enim ὑπερβολὴν jungendum existimo cum μου, ut sit pro τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν. Nihil denique magis utrumque casum in loco illo ac similibus habere existimo, quam haberet, si diceretur, Μηδεὶς μέμνηται μου τὴν ὑπερβολὴν, aut, Μηδεὶς μου χλευάζει τὴν ὑπερβολὴν. Sed de his et alias. Non debuit autem novum videri Budæo θ. in illa etiam signif. accusativo soli junctum: cum et a Plut. aperte ita accipitur (7, 677.) Διὸ καὶ Χρυσίππῳ ἐστὶ θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ δῖως διαπορεῖν ὃ, τι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ιδρύσθαι. Sic cum accus. rei positum ostendi supra. || Observantia prosequor, Cultu et observantia prosequor, Bud. in Isocr. ad Dem. (3.) Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Quæ Budæi interpr. si loco illi convenit, itidem certe huic Xen. convenire videtur, Ἑλλ. 1, (6, 7.) p. 260. Ἄλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς δειξόμεν τοῖς βαρβάρους, ὅτι καὶ ἀνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν, δυνάμεθα

τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Hoc tamen addo, θαυμάζω A
 sæpe minus esse, sc. Sic admiror ut simul in pretio
 habeam, Suspicio, In admiratione simul et in pretio
 habeo, si modo In admiratione habeo, Latine dici
 potest, Magni facio. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 2.) "Ἔστιν
 αἰσθίνας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Ubi ani-
 madverte etiam ἐπὶ σοφίᾳ, pro quo dici poterat τῆς
 σοφίας: quæ constr. est cum alibi, tum in Plut. Cam-
 millo, Τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τον Κάμυλλον
 ἐθαύμασαν. Sic Aphthon. Θαυμάζω το ρόδον τοῦ
 κάλλους: quibus in ll. subaudiri solet ἐνεκα. Sed
 affertur e Plut. Romulo, cum ἀπὸ etiam, Θαυμάζων
 ἀπο τοῦ σωματος νεανίσκον. Sic Chrys. Θαυμαζόμε-
 νος ἀπὸ του λέγειν. Et cum κατὰ habente suum ac-
 cus. Plut. Camillo, Θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Inter-
 dum vero copulatur cum τιμῶν, atque ita Isocr.,
 qui et cum ζηλοῦν junxit in Symm. At pass. cum
 εὐδοκίμειν interdum copulatur, interdum in ead.
 periodo per utrumque idem exprimitur: Isocr.
 Paneg. (15.) Θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας
 πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἐργῶν ἐτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. B
 ["Item media verbi forma, θαυμάζομαι, i. q. θαυμά-
 ζω. Moschion ap. Athen. 206. Διοκλείδης θαυμάζε-
 ται ἐπὶ τῇ ἐλεπόλει, Miratur hēlepolin, Cum admira-
 tione loquitur de illa machina. Inde fut. θαυμάσσομαι,
 cum ap. alios, tum Epictet. Enchir. c. 22. "Υστερον
 δὲ θαυμάσσονται." Schw. Mss. "Markl. Iph. p. 396.
 Heyn. Hom. 6, 10. 370. 7, 529. 8, 676. Wakef. S.
 Cr. 2, 71. ad Callim. 1, 113. Toup. Opusc. 1, 188.
 Ammon. 68. Colo, Veneror, Musgr. El. 519. ad Luc-
 cian. 2, 335. 336. Valck. Hipp. p. 177. Contem-
 plor, Heyn. Hom. 6, 370. I. q. διδόναι μισθόν,
 Brunck. Aristoph. 2, 113. De fut., Musgr. Alc.
 155. Wakef. ibid. Plato Euthyphr. 52. Fisch., Plut.
 5, 115. Hntt., Eur. Iph. T. 1283. Matth. Θαυμάσο-
 μαι, Xen. Polit. p. 314. Schn. De constr., ad Mær.
 1. ad Lucian. 1, 197. Abresch. Lectt. Arist. 314.
 Alciph. 136. Phalar. 20. Lesbon. 187. Cum gen.,
 ad Dionys. H. 2, 995. 4, 2295. ad Phalar. 353.
 Phryn. Ecl. 116. Thom. M. 435. Holwell. Select.
 Dionys. 285. Markl. Iph. p. 381. Jacobs. Anth. 11,
 43. Τεθαύμακα, Philostr. 38. Boiss. Θ. εἰ, 424. εἰ
 μὴ, Brunck. Aristoph. 3, 158. ὥς, Thuc. T. 1. p.
 160. Bav. ἐπὶ τινι, Dionys. H. 2, 1084. ἐν τινι,
 Diod. S. 2, 189, 202. πρὸς τι, Bast Lettre 105. τί
 σου, Heind. ad Plat. Theæt. 347. Θαυμάζοιμ' ἄν, ad
 Gorg. 20. "Ὅστε θαυμάσαι, ad Theæt. 290. Τὸ θ.
 ἀρχὴ φιλοσοφίας, 327. Θαυμαζέσκω, Valck. Phæn.
 p. 53." Schæf. Mss.] "Θαυμαστέον, Admirandum,"
 [Eur. Hel. 84. 506. Θαυμαστέος, Athen. 508.
 * "Θαυμασεῖω, Moschop. π. Σχ. 9." Boiss. Mss.]

Θαυμασμός, Admiratio, Plut. (Æmil. P. 39.) Au-
 ctor libri Dem. Phalereo inscripti, εἶτε θ., εἶτε χλευ-
 ασμός ἐστι. [* Θαυμασία, Gal. Ther. 1, 10. * Θαύ-
 μασις, Θαυμασία, Lobeck. Phryn. 509.] Θαυμάσιος,
 Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirifi-
 cus. Extat liber Aristotelis π. Θανμ. Ἀκουσμ. in-
 scriptus. Citatur vero ab Athen. (552.) et Polemon
 quidam π. Θαυμασιών, non addito substantivo. Xen.
 Σ. (7, 4.) Οὐδὲ πάνν τι σπάνιον τόγε θαυμαστοῖς ἐντυ-
 χεῖν, εἴ τις τούτου δέεται, ἀλλ' ἔξεστιν ἀντίκα μάλα τὰ D
 παρόντα θαυμάζειν. Et θαυμασιώτατοι λόγοι, Plato
 de Rep. 2. Dicitur etiam aliquis esse θ. πρὸς τι,
 Æschin. Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώ-
 τατε, Mirum in modum apte; nam hoc opp. ei,
 quod dixerat ἀχρηστότατε πρὸς κ. τ. λ. Et θ. φάρμα-
 κον, Gal. Mirum medicamentum, i. e. Mire potens,
 Miras vires habens. Jungitur interdum cum οσος,
 sicut et θαυμαστός: vide Θαυμαστός. || Qui admira-
 tioni est et in pretio habetur, Lucian. (1, 551.) Ου-
 δέν σε κωλύσει θ. εἶναι, ἢν μόνον κ. τ. λ. Synes. Ep.
 19. Προσεῖρησθε δὴ θ., exp. etiam Clari et illustres
 viri. "Ὁ θαυμάσιε sic dicitur ut ὦ δαιμόνιε, μακάριε,
 Bud. afferens e Plat. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε αὐ, ἢν δ'
 ἐγὼ, ὦ θ., σκέμμα ἐμπεπτόκαμεν: antea ὦ φίλε dixe-
 rat. Idem alibi scribit honestam esse appellationem.
 ["Brunck. Aristoph. 1, 158. Mær. 187. et n., Lennep.
 ad Phal. 116. ad Diod. S. 1, 126. 170. De
 fem., Schneid. Anab. 104." Schæf. Mss.] Θαυμα-
 σιουργέω, Xen. (Σ. 7, 2.) pro quo usitatius est θαν-

ματουργῶ, de quo infra. [* Θαυμασιουργία, Philostr.
 Apoll. 6, 19.] Θαυμασιότης, Admirabilitas, Bud. e
 Cic. [Aristot. Topic. 4, 5.] Θαυμασίως, Admirabi-
 liter, Mire, Mirum in modum, Aristoph. (N. 1240.)
 θαυμασίως ἦσθην θεοῖς. Jungitur et cum ὥς: Plato
 Gorg. Nῦν δὲ θ. ὥς ἄθλιος γέγονεν. Θαυμαστής, Ad-
 mirator, Laudator, Bud. ap. Plut. ["Boiss. Phi-
 lostr. 486." Schæf. Mss.] Θαυμαστικός, Ad admi-
 randum propensus, Immodice admirator, Bud. in
 Aristot. περὶ μεγαλοψύχου scribentem, Οὔτε θ., οὐ-
 θέν γὰρ αὐτῷ μέγα ἐστίν. Θαυμαστικῶς adv., ἔχειν,
 Philo, pro Admiratione teneri. ["Schol. Il. K.
 437." Wakef. Mss.] AT VERO Θαυμαστός pass. ac-
 cipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis etc. Xen. (Ἀπ.
 2, 7, 13.) Θαυμαστὸν ποιεῖς, os ἡμῖν — οὐδὲν δίδως
 κ. τ. λ. Et contra, Θ. οὐδὲν ποιεῖν, Isocr. Symm. (2.)
 Θ. οὐδὲν ποιεῖτε καὶ γὰρ εἰώθατε κ. τ. λ. Dem. (157.)
 Οὐκ οὐν ἐστὶν οὐδὲν θ. εἰ τι πεπλεονέκτηκεν ἡμῶν κ. τ. λ.
 Theophr. (H. Pl. 6, 3, 1.) Καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ
 τὰ κρέα θ. ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, pro quibus Plin. Mox
 pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda.
 Jungitur sæpe cum ὅσον, itemque cum ἡλίκον, sicut
 et θαυμάσιον. Aristot. Διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ἐλέ-
 φαντες θ. ὅσον, quo et Lat. dicunt modo Mirum
 quantum. Qua de re lege Bud. 1096. Ponitur
 etiam adv. θαυμαστὰ alicubi: Plato Symp. Τότε καὶ
 θ. ἐκπλήττονται. || Dicitur esse aliquis, i. e. Admi-
 rabilis, Admiratione dignus. Interdum cum gen.,
 Plut. Popl. (14.) Θ. ὁ ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας: eod. sc.
 modo, quo diceretur θαυμάζω σε τῆς εὐσταθείας.
 Interdum vero sine adjectione, exp. etiam Eximius,
 Egregius: quo accipi modo videtur a Synes. || Θαυ-
 μαστὸν præterea aliquando videntur usurpare Greci
 in ironia: ut Lat. Præclarum. ["Plut. Mor. 1, 13.
 Xen. Mem. 1, 1, 17. 2, 1. Mær. 187. et n., Lennep.
 ad Phal. 116. Brunck. Aristoph. 1, 158. Qui colit-
 tur, Valck. Hipp. p. 177. Conf. c. θαυμάσιος, Boiss.
 Philostr. 639. Schneid. Anab. 75. Heind. ad Plat.
 Gorg. 246. Θαυμαστὰ δρᾶν, ad Theæt. 310." Schæf.
 Mss.] Θαυμαστός, Mirabiliter etc. ut de θαυμασίῳ
 dictum est. Jungitur etiam cum ὥς, Θ. ὥς
 ἀσπάζεσθαι, Plato: Θ. ὥς σφόδρα, præcedente etiam
 εὐ, de Rep. 1. Εὐ οὖν λέγει, θ. ὥς σφόδρα. Θαυ-
 μαστός, Admirabile s. Admirabilem reddo. Exp. ap.
 Plut. Mirifico e Plauto. Et pass. Θαυμαστωθεῖς,
 Redditus mirabilis, Admirationi habitus, In pretio
 habitus. Plut. (Pomp. 53.) Ἐπὶ τούτοις δὲ θ. καὶ ἀγα-
 πηθεῖς, αὐθις οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἔσχεν: [Pericle 28.
 * Ἀθαύμαστος, Athen. 233. "Monum. Eccl. 2,
 208. Coteler. * Ἀθαυμάστος, Soph. ap. Bekk. Anecd.
 1, 353." Boiss. Mss.] Ἀθαυμαστὶ, Citra admirati-
 onem, [Suid. 1, 69. * Ἀθαυμαστία, Strabo 1, 98.
 105. Lobeck. Phryn. 509. ubi et de * Ἀθαυμασία.]
 Ἀξιοθαύμαστος, pro Admiratione dignus, Xen. [Ἀπ.
 1, 4, 4. Μικροθαύμαστος, Schol. Aristoph. Ἰππ. 677.
 * Πανθαύμαστος, Suid. 1, 11. * "Πολυθαύμαστη,
 Idem v. Ἰπποκράτης, Const. Porphyrog. de Imag.
 Edess. p. 87. * Ὑπερθαύμαστος, Schol. Pind. Ὀ. 9,
 98. Jacobs. Anth. 13, 739." Boiss. Mss.] SED Θαν-
 ματός etiam dicitur a Pind. pro θαυμαστός, ut anno-
 tat Eust.: [Hom. Hymn. 2, 80. Hesiod. Ἀ. 165.]
 "Θαύμακτρον, e θαυμάζω, Dorice faciente fut. 1 θαν-
 "μάξω, Etym. afferens hoc e Sophr. exemplum, φέρε
 "τὸ θαύμακτρον κάπιθυσίωμες: sed non exp."

Θαῦμα, Admiratio, ut cum dicitur ἐν θαύματι ποι-
 εῖσθαι, διὰ θαύματος ἔχειν, Plut. Ὅρων τοὺς ἀκουσαν-
 τας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θ. ποι-
 ούμενους: dicitur vero et θ. ποιῶμαι, de quo infra.
 Herodian. (2, 2, 17.) Ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτών ἀεὶ
 διὰ τιμῆς τε καὶ θ. ἔσχετε. Sed et cum dicitur θαῦμά
 μ' ἔχει, quo utitur et Lucian. (2, 315.) est θαῦμα,
 Admiratio. Sic ap. Herodian. 7, (8, 6.) Οὐ θ. ἀλλὰ
 χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Propter hanc autem signif.
 aliasque simul rationes, verbo Θαυμάζω postpositum.
 || Miraculum, Res mira, Il. N. (99.) Ὡ πόποι, ἢ μέγα
 θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι, Aristoph. Πλ. (99.)
 Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲ Greg. Ὡ τοῦ θ. O rem miram:
 θ. ποιῶμαι, Rem miram esse puto s. miraculum, Mi-
 randum esse puto, Paus. Et cum infin. ap. Homi-
 non semel, cum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiod. autem

non solum θ. ἰδέσθαι, sed etiam (A. 318.) ἰδεῖν dicit. Sic θ. ἀκοῦσαι, Auditum mirum, Plato. || Cic. θαύματα veritit Portenta ap. Dem. ut videbis in meo Cic. Lex. 138. || Præstigiæ, Xen. Σ. (2, 1.) Τῶν τὰ θ. δυνάμενων ποιεῖν. ["Athen. 352. e nescio quo Comico dictum veluti proverbiale citat, Θαύματα μωροῖς, Miracula stultis, Res quas stulti velut miracula stupent." Schw. Mss. "Ad Eur. Or. 101. Fisch. Palæph. 187. ad Charit. 247. ad Herod. 571. Musgr. Bacch. 449. Markl. Iph. p. 35. Wakef. Phil. 687. Abresch. Æsch. 2, 58. I. q. μισθός, Brunck. Aristoph. 2, 113. Conf. c. θῦμα, Jacobs. Anth. 9, 168. Θαύματα, Coray Theophr. 198. Bast Lettre 220. Præstigiæ, Casaub. Athen. 22. Timæi Lex. 140. et n., Koen. ad Greg. Cor. 80. Conf. c. θαυμαστὰ, Boiss. Philostr. 417. Θ. περί τι, 601. Herod. 3, 23. Θαύματος ἄξιον, Valck. Hipp. p. 260." Schæf. Mss.] "Θῶμα, teste Hes. pro θαῦμα, Miraculum, "dicitur." * Αὐτόθαυμα, Epiphan. 1, 959. * Θαυματολογία, Egregius sermo, Synes. p. 44.] Θαυματοποιός, ET Θαυματουργός, (ὁ, ἡ,) Præstigiator, Circulator, Qui circulatoris præstigiis utitur, Dem. (23.) Πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θ., Athen. Apud Eund. (129.) Θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι: ["et 137. Κοῦραι δύο θαυματοποιοί.] Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργέω, Præstigiis utor, Præstigiaticem artem exerceo, Xen. Σ. (7, 2.) p. 521. Ἐφ' οὗ ἐμελλε θαυματουργήσῃ: nam et ita legitur pro θαυμασιουργήσῃ. [Plut. 10, 178.] Sed θαυματοποιῶ, Bud. exp. etiam Præstigiatoris in modum facio, in Luciano (3, 342.) Καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν: (344.) Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, —δεινὴν τινα καρτερίαν ὑπὸ σπινθύνοντος. Exp. vero et Præstigiari, quo verbo et Picum uti ait. [* Θαυματοποιητικός, Plato Soph. p. 224. * Θαυματούργημα, Heliod. 10. p. 517. * "Συνθαυματοργέω, Isid. Pel. 1, 16." Boiss. Mss.] Θαυματοποιός, interdum generalius pro Miracula edens: ὄνειροι, Lucian. (1, 19.) quod somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θ. ET Θαυματουργός, Qui miracula edit, et quidem vere: unde Christus etiam dicitur θαυματουργεῖν a Damasc. 65. Sed et θαυματουργεῖσθαι dicitur Res aliqua, quæ cum miraculo fit. Θαυματοποιῶ AC Θαυματουργία, q. d. Præstigiatio, Præstigatoria ars; Figmentum præstigatorum figmentis simile, Lucian. (1, 849.) Dixit vero et θαυματοποιῶ Isocr. [Hel. Enc. 5. "Ad Timæi Lex. 141. Bernard. Rel. 40." Schæf. Mss. Θαυματοποιικός, Plato Soph. p. 268. * "Θαυματοποιός, Jo. Climac. Scala 352. Acta Jun. Bacchi p. 64." Boiss. Mss. * Θαυματικός, unde * Θαυματικῶς, Schol. Thuc. 1, 74. * Θαυματόεις, Manetho 6, 402.] Θαυμαλέος, Admirandus, θαυμαστός, et φοβερός, Hes. Θαυμάτω, poet. pro θαυμάζω, ut ab ὄνομα fit ὀνομαίνω, Admiror: unde Od. Θ. (108.) Φαιήκων οἱ ἄριστοι ἀέθλια θαυμανέοντες, i. e. θαυμασμένοι, Eust., qui tamen et aliam exp. affert, sc. θαυμάζομαι. Θαυματίζομαι, Rei admirabilitate obstupescio, ἐκπλήττομαι, Hes. [Phot.] [* "Αναθαυμάζω, Dio Cass. 43, 13.] "Αποθαυμάζω, Demiror; nam ut θαυμάζω est Miror, sic ἀποθαυμάζω, Demiror: ita videmus De augere in Lat. verbo sicut ἀπὸ in Græco. Æschin. (16.) "Αποθαυμάζει γὰρ, εἰ μὴ πάντες μέμνησθ' ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κ. τ. λ. Et cum accus. "Αποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo. [* "Αποθαυμαστικός, unde * "Αποθαυμαστικῶς, Euseb. in Ps. 498." Kall. Mss. * Διαθαυμάζω, unde * Διαθαύματος, Æsch. c. Timarch. 180. Schneidero tamen videtur vitiosa lectio pro μὰ Δία, θαῦμα. * "Εκθαυμάζω, Dionys. H. 2, 249.] "Επιθαυμάζω, Donis honoro, Suid. ex Aristoph. [N. 1147.] Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed, ad exprimendam vim verbi, hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo. [* Συνθαυμάζω, Plato Theæt. p. 162. * "Υπερθαυμάζω, Herod. 3, 3. Athen. 523. Gl. Admiror. * "Υποθαυμάζω, Epiphan. 1, 408.]

¶ Θωῦρός, Ionice pro θαυμαστός, Mirabilis, Hesiod. A. (165.) τὰ δὲ δαίτερο θωῦτὰ ἔργα, ubi tamen

A θαύματα quædam exempl. habent: quod et a Pind. usurpari dixi antea. "Θῶμα, Ion. pro θαῦμα, Mi-
"raculum, Res admiranda: frequens ap. Herod.
"Itidemque Θωῦμάζω, pro θαυμάζω, Admiror,"
[3, 80. "Αποθαυμάζω, 1, 11. Θωῦμαστὴς, Vita Hom. 5. 12.] Θωῦμαστὸν quoque affertur, [Herod. 9, 122.] ET Θωῦμάσιον pro θαυμάσιον ab Eust. [Herod. 2, 21. 35.]

ΘΕΛΓΩ, ξω, Mulceo, Demulceo, Delinio, Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita ut impellam quocunque velim, Animi affectum naturalem, motum, inclinationem immuto, rei alicujus habitum s. statum: brevius, Adigo aliquem, rem quampiam ad faciendum quod ejus naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Eust. exp. colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ οὐ θέλει, ἀγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide et Etym. ac Hes. de etymologia hujus verbi. Sunt autem cum alii Hom. II., in quibus hanc dat τῷ θέλγω signif., tum isti: II. M. (254.) αὐτὰρ Ἀχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὅπαζε: O. (321.) τοῖσι δὲ θυμὸν Ἐν στήθεσσι ἐθέλξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς, exp. etiam ἐξέστησε et μετεποίησεν ἐκ τοῦ ἐν ἐνεργεῖν: quod explicari ait sequentibus hisce verbis, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς (N. 435.) Θέλγας ὅσσε φαινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γνῖα. Affert et illud a Circe dictum Ulyssi, Od. K. (326.) Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τὰδε φάρμακ' ἐθέλχθης, exp. τοῦ κατὰ φύσιν μετέστης. Sed non satis sibi constare videtur hic Gramm. in iis, quæ de signif. tradit, quod cum uno in loco negasset poni ap. Hom. ἐπὶ ἡδονῆς, sicut ap. ejus posteros: in alio scribit θέλγειν signif. ἐκτροπὴν τινα καὶ μετάθεσιν τοῦ κατὰ φύσιν, aut διὰ φόβον, aut διὰ λύπην, aut δι' ἡδονήν, aut ἑτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον. Certe si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictum refellere existimo. Hes. non solum vult esse κηλεῖν et τέρπειν, sed etiam ἀπατᾶν: qui exp. item, εἰς τὸ θέλειν ἀγειν: quod etymum aliquantum a præcedentibus diversum fuerit: existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἀγειν declarare voluisse Indere s. Immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, quæ exp. datur τῷ θέλγειν ab Etym. quoque et Suida, non videtur Hom. hanc signif. inclusisse huic verbo; alioqui enim vacabit δόλω, quod alicubi ei adjungit. Etym. inter alia scribit θέλγειν esse σκοτίζειν, ubi Hom. Ἀχαιῶν θέλγε νόον, ὅμματ' ἐθέλγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis exp., tum verbo σκοτοῖ. Hactenus de Gramm. exp.: nunc paucis quod de h. v. sentio, aperiam. Θέλγειν, cum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdemque videam a Lat. poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet, quominus θ. Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θ. alicubi interpretari, Mulcere carmine, cantu, quod Iisd. nihil aliud est quam Iucantare. Imo vero et verbo Mulcere sine adjectione uti hac in signif. possumus, cum de Medea incantamentis s. carminibus nobilitata dixerit Naso, Quaque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed observandum est, quibusdam voluptatis illecebris i. effici interdum, q. cantu: qua in signif. dixisse existimo Virg. de Orpheo, Mulcentem tigres, et agentem carmine quercus: cum Horat. dixerit Lenire tigres, quod Virg. Mulcere tigres: et Sono testudinis, quod ille Carmine: neque enim ibi ad incantamenta referendum est. Atque adeo si verum esset quod datum fuit supra etymon τῷ θέλγω, in eod. Horatii l. hujus verbi etymum expressum aut certe adumbratum haberemus: cum de eod. Orpheo ita scribat, Saxa movere sono testudinis, et prece blanda Ducere quo vellet. Sed et simplicius capitur Mulcere pro Delinire: quam etiam signif. dari τῷ θέλγω debere ap. Hom. existimo, contra Eust., qui negat, ut dixi, usquam ap. illum poni ἐπὶ ἡδονῆς. Nam ἡδονῆς signif. includi τῷ θέλγειν ap. Hom. Od. E. 387. Μῆτε τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μῆτε τι θέλγε, Σ. 281. θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίους ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Ino et quod dicit θέλγειν μελιχίους ἐπέεσσι, nihil

obstare puto, quominus reddatur e Virg. Mulcere dictis. Hoc quidem certe fateor, in illo Hom. l. θέλγειν esse Delinientis fraudulenta quadam voluptate, cum subjungatur, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ: itidemque Od. Ξ. μήτε τι θέλγε, esse perinde ac si diceret, Ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis ap. me utaris, dum vis mihi gratificari, et ad voluptatem loqui: ut hic sit θέλγε, quod alibi in ead. re dicit μειλίσσο: Od. Γ. 96. Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσο, μηδ' ἐλεαίρων. Pro his autem dicit Æsch. (Pr. 685.) μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ubi etiam videri possit ad istum Hom. versum allusisse. Ab Eust. igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æsch. (Pr. 864.) p. 53. ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, i. e. Amor erga maritum eam mulcere et delinire, ita ut ad perpetrandam ejus cædem adduci non possit. Est porro verbum poetarum potius quam ceterorum scriptt., qui tamen et ipsi eo aliquando utuntur. Synesio de Insomn. non semel θέλγεσθαι est Pellici. || Sopio, κοιμίζω, Eust. e vett. Gramm. auctoritate exp. in Od. E. (47.) de virga Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὅν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώνοντας ἐγείρει. Sed et ipse Somnus Il. Ξ. (252.) de se dicit, Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἐθέλξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse Il. Eur. existimo, Or. (211.) Ὡ φίλον ὕπνου θέλγητρον: de q. v. mox dicam. Sed crediderim θέλγει in illis Hom. Il. reddi etiam posse Mulcet, addendo dat. Somno: nam hoc loquendi genus Mulcere somno ap. quendam poetam legere me memini. Locus certe Ovidii in promptu est, in quo Somnus mulcere pectora dicitur, Epist. Leandri ad Heron., His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus: Metam. 8. Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona penius Mulcebat. At Virg. velut παραφράζων hoc loquendi genus, dixit, somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas. [Jacobs. Exerc. 2, 124. Anim. 205. Anth. 6, 102. 7, 196. 353. 8, 62. 9, 234. 12, 461. Toup. Emendd. 2, 174. Valck. Hipp. p. 195. 240. Ilgen. Hymn. 514. Villois. ad Long. 61. 95. 215. ad Il. O. 594. Thom. M. 532. Wakef. Trach. 710. S. Cr. 4, 41. Abresch. Æsch. 2, 120. Brunck. Apoll. Rh. 201. Boiss. Philostr. 410. Heyn. Hom. 6, 318. 450. 579. 7, 59. 97. 8, 166. 667.] Schæf. Mss. *Θελγεσίμυθος, Anal. 2, 518. *Ἀθελγής, Nonn. D. 33, 200. *Ἀθελγητή, Phav. 22.] Πανθελγής, Omnes demulcens, deliniens, oblectans: φωνή, Nonn. [Jo. 1, 114. *Πανθελκτήρ, unde fem.] Πανθέλκτρια ἡμερίς, Epigr. Vitis omnium oblectatrix, recreatrix. [Simonid. 48.] Schæf. Mss. *Θέλξις, Ælian. H. A. 8, 24. *Θελξίθεος, Anon. H. in Virgin. 9. *Θελξικάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 7. *Θελξιμελής, p. 120. var. lect.] Boiss. Mss. Anon. H. in Virg. 9.] Θελξίνοος, Mentem demulcens. [De Ulixis Error. 36.] Wakef. Mss. *Ἀθελξίνοος μούσα, Auson. Epist. 12, 26.] Boiss. Mss. *Θελξιπικρος, Epigr. adesp. 445.] Θελξιφρων, pro θελξίνοος, Epigr. [Eur. Bacch. 402. *Θέλγημα, Suid. v. Βουκολήσας.] Boiss. Mss. Et contr.] Θέλγμα, Delinimentum. Ab Hes. tamen exp. θαῦμα. [Schol. Pind. Il. 1, 18. 21.] Boiss. Mss. *Θελκτήρ, Hom. Hymn. 15, 4.] Θελκτήριος, ὁ, ἡ, Delinitivus, Deliniendi s. Demulcendi vim habens, Illecebrosus. Ἐπωδὴ θελκτήριος, Plut. (9, 42.) θελκτήριον, τὸ, Illecebra, Oblectamentum, Hom. [Od. Θ. 509.] Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum, Athen. 71 (= 220.) Πόθων θέλγητρα, Amorum illecebræ, Eur. Or. (211.) Ὡ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suave somni delinimentum, i. e. O somne suaviter deliniens, mulcens. Dici autem somnum mulcere, ostendi paulo ante. Synes. Τοσοῦτον θέλκτρον ἀνιάσι τοῖς ἀναγινώσκουσι. [Lucian. 2, 12. Lobeck. Phryn. 131. *Θελγήτριος, Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 96.] SED et Θελκτήριος invenitur, i. signif. q. θελκτήριος: ὥδῃ, Theophyl. Ep. [21. *Θελκτός, unde *Ἀθελκτος, Lycophr. 1335. *Θελκτικός, Schol. Eur. Or. 211. *Θελκτός, i. q. ἡδονή, Apoll. Rh. 1, 515. ἀοιδῆς, ubi Brunck. e Codd. corrigit *Θελκτὶς ἀοιδῆ.] *Θελκτώ, Blanditrix: Suidæ κολακευτική.

A “Θέλκαρ, i. q. θέλγμα, teste Hes., s. θέλγητρον, φίλτρον ἐφηδύνον μετὰ τινος ἀνάγκης. Dicitur ut “ἄλκαρ.” [*“Διαθέλω, Suid. v. Κατεπρόδουσα.” Kall. Mss. *Ἐπιθέλω, Plut. 7, 789.] Καταθέλω, Demulceo, θέλω, Vehementer demulceo, et delinio, Epigr. [Od. K. 213. *Κατάθελξις, Lucian. 830. *Παραθέλω, Æsch. Ag. 70. *Ἀνσπάρελκτος, Suppl. 391.]

“Θελγῖνες, Hesychio οἱ τελχῖνες, γόητες, πανοῦργοι, φαρμακευταί, Præstigiatores, Venefici, Versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν quod Idem exp. “ἀπατᾷν. Cui etymo suffragatur et Eust.” [Vide Τελχίν.]

ΘΕΟΣ, ὁ, Deus: Θεός, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοί, et quidem plerumque cum ἀθάνατοι, ἀειγενέται, αἰὲν εἶντες, ἀπουράνιοι, μάκαρες, ut Lat. Dii, Superi, Cœlestes: interdum tamen et sing. θεός, non de Certo quopiam deo, sed pro τὸ θεῖον, cujus nomen Ζεὺς. Exempla sunt hæc. Od. Σ. (133.) Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τέλσωσι: Il. Ω. (525.) Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι: Od. Δ. 12. Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἐφαινον. Sic et alibi sæpe, ubi de iis loquitur, quæ potentia divina fiunt. Singulari autem utitur ut in seqq. Il., Il. N. (730.) Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα, Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν κ. τ. λ.: præcedit autem hic versus, Ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλῆσθαι, pro quo legitur Δ. (320.) Ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις: Od. Ξ. (444.) θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔασει, Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα: Γ. (231.) Ῥεῖα θεὸς κ' [γ'] ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι: Θ. (176.) οὐδὲ κεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς τεύξει: Il. T. (96.) Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ: quod tamen hemistichium non uno modo exp. Ceterum quod dixi, θεὸν in his aliisque hujusmodi Il. posse etiam signif. τὸν Δία, Jovem, id mihi verisimile reddunt cum aliis Il., tum vero isti: Od. Ζ. (188.) Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἑσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω: Il. A. (5.) Od. Α. 296. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή: itidemque Il. Σ. (74.) τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι Ἐκ δή τοι Διὸς. Apud Hesiod. (E. 1, 121.) Διὸς μεγάλου διὰ βούλας, (4.) Διὸς μέγαλοιο ἐκῆτι. Atque adeo quod Διὸς βούλην illis in Il. appellat Hom., alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur, (Od. A. 291.) θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Q. e l. non dubitarim dicere, figuram, quæ ἐν διὰ δυοῖν vocatur, esse in Il. T. (87.) Ἄλλα Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἡεροφῶιτις Ἑρινός: ut sc. sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi observasse mihi videor, pro eo, quod uno in l. dicatur θεός, in altero dici Ζεὺς: cujus rei exemplum peti fortasse possit ex Od. Ξ., cum enim ab Ulysse dictum esset v. 440. Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί: respondens illi Eumæus ait, 444. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔασει κ. τ. λ. Quinetiam cum sæpe βροτοὺς, ἀνθρώπους, vel certe ἀνδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διὶ opposuit: Il. A. (334.) Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν: Il. (688.) Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος ἥπερ ἀνδρῶν. D Jam vero et hoc observandum est, quo confirmari posse videtur quod scripsi, sc. per θεὸν intelligi Δία, Jovem, hunc poetam quemadmodum dicit, Τρώας τε καὶ Ἑκτορα, sc. κατ' ἐξοχήν s. ἐξαιρετῶν, Hectorem separans a ceteris Trojanis, quod imitatus Virg. dixit Troas reliquias Danaum atque immitis Achilli, ita etiam separare Jovem a ceteris diis, cum alibi, tum in his versibus: (Od. Γ. 340.) Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι, Il. Ζ. (168.) Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati sunt Hom. uno consensu omnes ejus posterī, non poetæ tantum, sed et prosæ scriptt.: præsertim tamen comici poetæ: inter quos videmus Aristoph. suum Plutum ab hoc versu auspiciatum esse, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ᾧ Ζεὺ καὶ θεοὶ, nec solum in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verum et in obstatione: Dem. (312.) Καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ μηδεῖς: non ignoro autem, ead. in oratione valde commotum eum exclamare, ᾧ γῇ καὶ θεοῖ, et subungere paulo post,

νή τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς. Alicubi vero dicit idem Hom. *Zeὺς πρῶτα θεῶν*, ut paulo post *δοcebo*. His accedit usitatissima illa *προσφώνησις* in votis nuncupandis, *Zeῦ πάτερ, ἄνα*, tacito ceterorum deorum nomine. Ne autem ita κατ' ἐξοχήν discerni Jovem a ceteris diis miremur, faciunt pulcri illi, quibus eum ornari videmus, tituli cum ab eo, tum a ceteris poetis: sed in præsentia exemplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primum Jovem ipsum non vocat *πατέρα* solum et sine adjectione, ut dixi usitatum esse in votis nuncupandis *Zeῦ πάτερ*, sed addit etiam *ἀνδρῶν τε θεῶν τε*: ut cum alibi, tum Il. O. (47.) *μεΐδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*: quod hemistichium et in aliquot Hesiodi ll. extat: et a Virg. duobus modis eleganter expressum legitur, sc. Divum pater atque hominum rex: et, O pater, o hominum divumque æterna potestas. Sed alicubi gen. hominum omittitur: ut, Aut tu magne pater divum miserere. Et, Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo: ubi observandum ei addi Apollinem. Sed et Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum vero et Pater, adjecto solum pronomine Ipse: ut cum scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danaï animos viresque secundas Sufficit. Quam tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Lat. poetæ quam Græci; legimus enim ap. eund. quoque Maronem, Pater Lenæe, Neptune, Tybri pater etc. Ubi hoc saltem est discriminis, quod unicuique illorum non tribuitur Patris appellatio, nisi adjecto ejus nomine, cum Jupiter sine hac adjectione Pater vocetur, sed addito, ut dictum est, gen. Divum, Divum atque hominum: vel certe pronomine Ipse, emphatice posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idem Maro. Observandum est porro ut a Virg. nuncupatur Divum quidem pater, hominum vero rex, sic et Regem divum ab Hesiodo appellari, i. e. *σήμαντορα, βασιλῆα θεῶν*. Sed et Altitonans, Altisonans ap. Lat. poetæ, ac præsertim antiquiores, horum Græcorum locum obtinent, *ὑψιβρεμέτης, ἐριβρεμέτης, ἐρίγδοντος, βαρύκλυτος, τερπικέραυνος*: item *ἀστεροπηγῆς*. Jam vero et a sede, quam incolit, celebrari illum ab utrisque videmus; eam enim appellari a Gr. poetis *ὑπέρτατα δώματα, χαλκοβατὲς δῶ, μακρὸν Ὀλύμπον*: necnon ab hoc nomen ei datum esse, sc. *Ὀλύμπιος*: nam alicubi sine adjectione etiam ponitur *Ὀλύμπιος* pro *Zeῦς*, sc. κατ' ἐξοχήν, at Lat. poetæ pro *Ὀλύμπιος*, et pro *ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει*, etc. dixerunt Summi regnator Olympi, Magni regnator Olympi, Rex magnus Olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiam titulis ab utrisque ornatur: inter quos hunc *Zeὺς θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος*, crediderim Latinis occasionem præbuisse honorificentissimæ hujus appellationis, Jupiter optimus maximus. Habentur autem illa ap. Od. T. (303.) *Ἴστω νῦν Zeὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος*. De quo versu istud etiam annotabo obiter, non bene distingui ap. Eust. post *πρῶτα*, ut sc. *θεῶν* jungatur sequentibus; hanc enim interpunctionem refellit hic versus, qui Od. E. (158.) Υ. (230.) habetur, *Ἴστω νῦν Zeὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα*. Cetera huc pertinentia, quæ plurima sunt, diligenti lectorum observationi relinquo: præsertim cum iis, quos protuli, ll., tanquam locupletibus testibus, satis superque probari videatur mea sententia, sc. cum Hom. dicit *θεὸς* sine adjectione, intelligi *Zeῦς*. Sed quoniam in *Ζάω* de h. v. agere oblitus sum, de ea nunc pauca dicam. DICITUR *Zeὺς*, Jupiter, vel a v. *ἔζην*, quod omnia faciat *ἔζην*, Vivere: vel *Zeὺς* quasi *Δεύς*, a *δεύω*, Rigo: cui etymo subscripsisse puto poetam illum, qui Nilum Jovem Ægyptium appellavit, scribens, *Αἰγύπτιε Zeῦ, Νεῖλε, Ἀθεν*. (203.) Quo etiam pertinet Tibull. Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Vel a *δέος* Formido: quia est formidabilis: sic autem fuerit iterum *Zeὺς* dictum quasi *Δεύς*. Vel a *ζέω*, Ferveo: quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorem quam ceteræ literarum mutationem habens. Afferuntur et aliæ etymologiæ, sed quæ plane futiles mihi videantur: qui etiam duas illas primas magis rationi con-

sentaneas esse arbitror, atque adeo cum etymo Lat. vocis Jupiter magis consentire. Jupiter enim dictus putatur quasi Juvans pater: is autem juvat, qui facit *ἔζην*, i. e. Qui vitæ est auctor omnibus, A quo omnia vitam habent. Juvat etiam qui terram ad supeditanda vitæ omnium alimenta reddit aptam, eam rigando, quod est *δεύειν*. Apud Diog. L. Zenone legimus, *Ζῆνα* vocari, quia τοῦ *ἔζην* αἰτιὸς ἐστίν, διὰ τοῦ *ἔζην* κεχώρηκεν. Lact. Firm. a *ἔζην* quidem et ipse deducit, sed ob aliam rationem, quam et Etym. reddit. Cujus Lactantii verba subjungere visum est, ut quam etymologiam ceteris rejectis probet, intelligamus: 1, 11. Ipse autem furto servatus, furtimque nutritus, *Zeὺς* s. *Ζῆν* appellatus est: nou, ut isti putant, a fervore cælestis ignis, vel quod vitæ sit dator, vel quod animantibus inspiret animas, quæ virtus solius Dei est; quam enim possit inspirare aumam, qui ipse accipit aliunde? sed quod primus e liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, etc. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro *Zeὺς* in nomin., *Zeῦ* in vocat., ut etiam vidimus in quibusdam ll. cc., at obliquos poetis quidem peculiare habet, *Ζηνὸς, Ζηνί, Ζῆνα*, tanquam a nomin. *Ζῆν*: at vero poetis communes cum ceteris scriptt., *Διὸς, Δι, Δία*, tanquam a nomin. *Δις*, de quo suo loco dixi; ubi etiam admonui proferri a vett. Gramm. alios quoque nominativos, sc. *Ζάν, Ζας, Ζῆς*: item *Δάν*, qui Bæoticus esse traditur, sicut et *Zeὺς*. Traditur autem illo *Ζῆς* usus esse Pherecydes: at ceterorum usus exempla nulla proferuntur. Ajunt et accus. *Zeῦν* Polycratem sophistam usurpasse. || Sciendum est porro legi ap. Hom. *Ζ. καταχθόνιος* pro Plutone, quem eod. modo Virg. Jovem Stygium appellavit; sed *Ζ. κ.* ad verbum est Jupiter infernus, quod commode verti ita posse existimo, cum Claudian. itidem Proserpinam, Junonem infernam vocarit; atque adeo cum ipse Virg. eund. Plutonem, etiam Infernum regem appellarit. His autem simile est Æquoreus Jupiter pro Neptuno. Animadvertendum est autem, in his loquendi generibus *Zeὺς*, sicut et Jupiter, e proprio appellativum fieri: et nihil aliud esse *Zeὺς* quam *θεός*, et Jupiter quam *Deus*: sic tamen ut κατ' ἐξοχήν dici intelligantur, sc. de eo deo, cujus sit summum imperium. *Zeὺς* pro Aere etiam, ut habes in *Δις*: sed addo iis, quæ ibi dicta sunt, *ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς* appellari a Lat. interdum Cælestem aquam. Theophr. (H. Pl. 2, 6, 5.) *Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ καματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς*. || *Ἦ Zeῦ* genitivo interdum jungitur, admirationis cum exclamatione usum præbens, Lucian. (1, 553.) *Ἦ Zeῦ τῆς ἐναντιότητος*: quod omnino perinde esse puto ac si Latine dicas, Dii boni! quanta est ista repugnantia; Gall. Mon Dieu! quelle contrariété. Aristoph. addidit etiam *βασιλεῦ*, (N. 153.) *Ἦ Zeῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν*. Varia autem nomina ab obliquis casibus derivata, quos a *Δις* sumit, vide in *Δις*. || *Θεός* pro *Zeὺς* ab Hom. poni, docui paulo ante: nunc lectorem admoneo, non ita semper accipi, sed interdum pro *θεῶν*, *θεός τις*, Deus quispiam, Deorum aliquis: ut in isto hemistichio aliquoties repetito, *θεός δ' ὡς τίερο δῆμῳ*: Il. I. (499.) *Ἴσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί*. Cujusmodi sunt et ista: Od. N. (230.) *σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὐχομαι ὥστε θεῷ, καὶ σεν φίλα γούναθ' ἱκάνω*: itidemque Il. X. (394.) *Ἦ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὡς, εὐχετόωντο*. Quibus et hæc addenda sunt: Od. Θ. (173.) *θεὸν ὡς εἰσορώσιν*: H. (71.) *θεὸν ὡς εἰσορώωντες*. Meam autem exp. confirmare videtur h. l., in quo de pluribus loquens, dixit *θεοὺς ὡς*, cum eod. verbo, Il. M. (312.) *πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορώσι*. Occurrent vero et alii ab his diversi ll., in quibus *θεός* itidem indefinite pro Deorum quopiam accipitur: nisi cum ad certum refertur, cujus facta sit mentio. || Illud autem *θεός τις* ap. eund. poetam legitur: Od. I. (142.) *καὶ τις θεός ἡγεμόνευε Νύκτα δι' ὀφθαλμῶν*. Sic etiam Lat. poetæ nonnunquam loquuntur: ut Ovid. Quisquis fuit ille deorum. Sed et ap. prosæ scriptt. idem legimus: velut ap. Æschin. c. Ctes. *Καὶ εἰ μὴ πρῶτον μὲν θεῶν τις ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἔπειθ' οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι*. [*Θεός* et *ὁ Θ.* interdum intelligitur Sol. Herod. 2, 24. *Ὁὔτος ὁ θ.* Sic

sæpe Appian." Schw. Mss.] || Θεὸς αὐτὸς reperitur A etiam, sicut et θεοὶ αὐτοί, ap. eund. poetam: θεὸς αὐτὸς, Il. I. (445.) οὐδ' εἶκεν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς, Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα: Od. Ψ. (185.) ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν Πηϊδίῳ ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοί, Il. Φ. (214.) ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Quibus in Il. nolim dicere pronomen signif. ἐξοχήν, ut dicit Eust. de illo I. I., sed potius ἔμφασιν habere: ut θεοὶ αὐτοί perinde sit ac si diceret θεοὶ οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν, ἀθάνατοι, ἐπουράνιοι, οὐρανῶνες: aut potius θεοὶ οἱ πάντα δύνανται, quod aliquoties de illis testatur. Sic autem ap. Eur. Bacch. (498.) Λύσει με δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω: quod Horat. interpr., Ipse deus, simulatque volam, me solvet. Sic Virg. Ipse pater, Pater ipse, de Jove. Sed et alia multa hujus usus pronominis Ipse extant exempla. || Θεὸς cum Zeῦς, pro Zeῦς solo, Od. Δ. (236.) ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Zeῦς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοί· δύνανται γὰρ ἅπαντα: E. (327.) Τὸν δ' ἐς Δωδωνὴν φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cujus tamen I. putaret fortasse aliquis aliam inveniri posse exp., secundum quam duo hi genitivi conjungendi non essent: ac certe de ea me quoque diu multumque cogitasse fateor, antequam in alterum illum I. ei similem, et omni controversia carentem, inciderem. Apud Lat. certe nihil tale me legere memini. || Θεὸς cum gen., Od. P. (475.) Ἄλλ' εἶπον πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσιν, Ἀντίοον πρό γάμοιο τέλος θανάτοιο κίχεται. Quo in I. tacet Eust. de usu cum gen., tacet item brevium Scholiorum Auctor, s. is Didymus, s. alio nomine vocandus sit. Ego vero existimo, εἰ θεοὶ εἰσι πτωχῶν, signif., Si qui sunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere ap. Ovid. in re simili, si quis deus ultor amantis. || Θεὸς θεός, q. d. Deus deus, solebat ab iis dici, qui aliquod auspicabantur opus, subaudientibus, ut opinor, quodpiam verbum, quo θεοῦ auxilium optabant, Hes. Eust.; sed hic præter hanc istorum verborum expositionem, e Rhet. Lex. sumtam, affert et alias duas, 258. || ὦ θεοί, quod est exclamantis, vide in ὦ. || Θεὸς fem. Dea, Il. A. (516.) Ὅσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι, Soph. Aj. (401.) Ἀλλὰ μ' ἂ Διὸς ἀλκίμα θεός Ὀλέθριον αἰκίζει: (952.) Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Aristoph. (Πλ. 1193.) Τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Plato de Rep. 1. Προσευξόμενος τῇ θεῷ, Dem. (225.) Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχόμεαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ κ. τ. λ. Stilpon tamen, ut narrat Diog. L., dixit Minervam non esse θεὸν, sed θεάν: nam θεοὺς esse τοὺς ἄρρενας: in quo tamen jocatum vel potius cavillatum esse constat, ad excusandum sc. quoddam suum dictum, quod alioqui impietatis argui poterat. Hom. quidem certe multis ante eum seculis θεὸν non solum ἄρρενα, sed etiam θῆλειαν esse censuerat, Il. Θ. (7.) Μῆτε τις οὖν θῆλεια θεὸς τόγε, μῆτε τις ἄρσῃ Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. || Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet a profanis scriptt. sumta, sunt tamen et Christianorum ore dignissima. Ea autem prout occurrent, recensere; sed ab Hom., more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. O. (530.) οὐτοὶ ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ubi ἄνευ θεοῦ, sicut et alibi οὐκ ἄθεός, interpretandum censeo, e Virg. Non sine numine divum. Sic Lucian. (1, 737.) Πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ; Dicitur et οὐκ ἄνευθε θεοῦ, (Il. E. 185.) || Σὺν θεῷ, Deo auspice, in qua interpretatione respicio ad Virg. Diis equidem auspiciis reor etc. vel Deo inspirante, Divino instinctu. Il. I. (49.) σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum favore et ope freti venimus. Puto enim et ita reddi apte, cum scribat Eust., quemlibet μετὰ θείου θάρσους προσλιπαροῦντα τινὶ ἔργῳ, posse dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod vero legitur Il. Ω. (430.) πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, exp. ab Auctore brevium Scholiorum, εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιπράττοιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. e. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando et pro Dei instinctu, ut Herod. Ὡς οἱ εἶη σὺν θεῷ εἰρημένον: et

σὺν θεοῖς, Xen. pro Pace deum impetrata, Diis exoratis, quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Hom. I., sed frequentius ponuntur hæc pro, Deo favente, Diis faventibus, bene juvantibus, Deum benignitate. Item, pro eo, quod ap. Terent. legitur, Est diis gratia: et quidem etiam cum εἰπεῖν, εἰρήσθαι, εἰρήσθω. Quarum signif. exempla lege ap. Bud. 993. ex Aristoph. Plat. Xen. Apud Thuc. σὺν θεοῖς exp. etiam Diis ducibus. Sciendum est autem alicubi inveniri etiam σὺν τῷ θεῷ, τοῖς θεοῖς, addito articulo. Legitur et θεοῦ σὺν παλάμῃ ap. Pind. pro Ope divina. || Item Ἦν θεὸς θέλη, cum verbo fut. temp. ap. Xen. et Aristoph. q. d. Si deus velit, ut vulgo dicimus S'il plaît à Dieu, pro Deo favente. Dicunt vero et θεῶν ἐθέλοντων, βουλομένων, itidem pro Diis faventibus, bene juvantibus. Lucian. (3, 228.) Τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἐν ἄλλῃ δηλώσομεν λόγῳ. Item θεῶν συνεθελόντων ap. Xen. (Ἰππαρχ. 9, 7.) pro Diis approbantibus. Ennius ad Gr. hanc loquendi consuetudinem respexisse videri potest, cum dixit, Volentibus cum magnis diis. || Ἐκ θεοῦ autem dicitur et Κατὰ θεὸν pro Divinitus, Dei impulsu, nutu, Aristid. de Dario post Marathoniam pugnam, Ἀλλ' ὥσπερ ἐκ θ. πληγῆς, ὑποπεπτῶκει τῇ πόλει, Bud. vertit Divinitus. Idem vero p. 972. Κατὰ θ. non solum pro Divinitus, et Dei instinctu poni docet, sed et pro Dei benignitate, a Synes. Apud Eur. κατὰ θ. νοσεῖ redditur, Dei impulsu insanit. Vide et κατὰ θεῖον in Θεῖον. At Θεόφιν ap. Hom. interdum quidem pro Divinitus, E deo s. E diis: interdum vero pro dat. θεοῖς. Dicitur et ἐκ θεόφιν pro E deo, s. E diis: Il. Ψ. (347.) ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. Sic Hesiod. Θ. (871.) Οἶγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ θνητοῖς μέγ' ὄνειρα. || Θεοῖσι alicubi Hom. ponit dissyllabe per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. || Sed et θεῶν Ἀρτεμιν pro θεὸν Ἀρτεμιν dictum tradit Eust. || Θεὸς variis habet etymologias; sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θέειν, Currere. Videntur enim, inquit et Plato Crat., primi homines Græci, sicut hodieque barbarorum bona pars, deos existimasse, solem, lunam, terram, astra, cælum: quæ cum viderent perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde vero et ceteris nomen idem tribuisse. Macrobi. Sat. 1, 23. Nam quod ait (Hom.) θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο, sidera intelliguntur, quæ cum eo (sole) ad occasus ortusque quotidie impetu cæli feruntur, eodemque aluntur humore; θεοὺς enim dicunt Sidera et Stellas ἀπὸ τοῦ θέειν, i. e. τρέχειν, quod semper in cursu sint: ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eund. esse Jovem ac solem claris docetur indicibus. Afferrunt vero et aliæ etymologiæ, e quibus est hæc, ut dicatur θεὸς quasi θός, a θῶ, quod accipitur pro Dispono. Vide Etym., item Eust. qui etiam scribit θεοὺς vocatos σοφούς ἄνδρας, ad divinitatem, quam proxime fieri potest, accedentes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

[" Θεός, Wakef. S. Cr. 2, 51. Clav. Cic. 465. Wytttenb. Bibl. Cr. 2, 2. p. 33. ad Phalar. 283. 339. Musgr. Hel. 567. 'O, ἡ, Mitsch. H. in Cer. 133. Brunck. El. 977. Eichst. Quæst. 20. Verb. ad Anton. Lib. 191. Munck. 226. 'O θ., Valck. ad Herod. 216. Luzac. Exerc. 163. 'H θ., Phryn. Ecl. 83. Wolf. Præf. ad Il. p. 15. Thom. M. 444. Markl. Iph. p. 274. Wakef. Eum. 964. 'H θ., θεὰ, Valck. Adoniaz. p. 281. Hipp. p. 169. 'H θ., ἡ θεὰ, Bast Lettre 68. Θ., Dei simulacrum, ad Diod. S. 1, 111. Fortuna, Wytttenb. Select. 347. Divus, ad Diod. S. 1, 265. 346. Lucian. 2, 254. Divinus, Jacobs. Anth. 10, 131. Sol, Markl. Suppl. 208. Wakef. Alc. 734. Trach. 145. De dea, ad Od. H. 38. Pro templo Dei, ad Callim. 1, 256. De certo quodam deo, ad Cornel. Nep. 76. Stav. Pro ὁ θ., ad Charit. 419. 'O θ., de Sole, ad Herod. 114. De deabus, ad Anton. Lib. 190. 265. De cælo, Coray Theophr. 306. De etymol., ad Herod. 129. De hoc nom. sing. numero usurpato, Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. 48. Sine artic., ad Herod. 625. ad Xen. Mem. 1, 3, 4. Hæc vox male nunc redundat, nunc deest, Porson. Phæn. 5. De sing. et plur., ad Charit. 601. T.

H. ad Propert. 929. Conf. c. δαίμων, ad Dionys. H. 1, 336.; cum *ἔθος*, ad 1, 274.; cum *ἔς*, ad 1 Epist. ad Tim. 3, 16. *Θεοὶ* de uno deo, ad Charit. 477. Jacobs. Anth. 12, 176. Reges dicti, ad Charit. 511. *Θεοί, οἱ θ.*, Porson. Hec. p. 59. Ed. 2., Fisch. ad Plat. Euthyphr. 38. 39. *Τὸ θεὸν*, Ceres et Proserpina, Valck. Hipp. p. 163. 169. Adonias. p. 286. Bast Specim. 41. Verh. ad Anton. Lib. 192. *Θεῶν*, *Θεοῖς*, monosyll., Markl. Suppl. 268. 494. 619. p. 185. Iph. p. 148. 218. Porson. Or. 393. Soph. Aj. 1129. Heyn. Hom. 6, 78. Vocat. *θεῖ*, Mallius de Metr. 100. Markl. Iph. p. 65. (*Τιμύθεε*, Lucian. 1, 850. *Ἀμφίθεε*, Aristoph. Acharn. 176. *Κελεῖ*, 55.) *Ἡ μεγάλη θεὸς*, Alciph. 184. *Σὺν θεῷ*, Deo favente, Dawes. M. Cr. 59. ad Herod. 275. Musgr. Rhes. 455. Lobeck. Aj. p. 337. *Σὺν τῷ θ.*, Toup. Opusc. 1, 300. Markl. Iph. p. 410. *Σὺν θεῷ εἰρήσεται*, Valck. Phœn. p. 232. Kuster. Aristoph. 3. Heind. ad Plat. Theæt. 311. *εἰπεῖν*, ibid. *Οὐκ ἄνεν θεοῦ*, ad Diod. S. 1, 101. *Πρὸς τῷ θ.*, In dei æde, Thom. M. 752. *Ἐκ θεοῦ*, E dei templo, Wakef. Ion. 800. Musgr. 787. *Παρὰ θεοῦς*, Ad deorum ædes, Tro. 147. *Κατὰ θεόν*, ad Lucian. 1, 759. Boiss. Philostr. 334. *Θεῶν παῖδες*, ad Charit. 292. *Τοὺς θ. σοι*, Per deos! Wyttenb. Ep. Cr. 43. *Θεοὺς νομίζειν*, Hermann. ad Aristoph. N. p. 132. *ἡγεῖσθαι*, Porson. Hec. p. 51. Ed. 2., *Θ. νέστεροι*, ad Charit. 367. *Λεῖπεν θεοῦς*, Musgr. Andr. 604. *Μετὰ πάντων τῶν θ.*, ad Phalar. 310. *Ἐχω θεοῦς*, Markl. Suppl. 594. *Νῆ τῷ θ.*, Phryn. Ecl. 82. T. H. ad Plutum p. 360. Kuster. Aristoph. 210. 212. *Θεὸν pro θεῖον* quis vel fando audivit? Ruhnk. Ep. Cr. 193. *Zeῦς*, Zeun. ad Xen. K. II. 297. ad Lucian. 1, 426. Phryn. Ecl. 210. Sol, Wakef. Trach. 145. Cæsar, Jacobs. Anth. 9, 473. Pluto, Græv. Lectt. Hes. 561. *Æther*, 556. Valck. Diatr. 47. ad Herod. 109. De vocat., Wolf. ad Hesiod. 112. Cognomina Jovis, T. H. ad Lucian. Dial. 90. *Zeῦς subaud.*, Musgr. Heracl. 1015. Conf. c. *Zân*, Brunck. Aristoph. 2, 161. Acc. *Zeῦν*, Jacobs. Anth. 6, 386. *Διὶ et δὴ conf.*, Beck. ad Apoll. Rh. 1, 516. ad Lucian. 3, 623. *Δία et διὰ*, Brunck. Aristoph. 2, 12. 129. Benth. 324. *Νῆ Δία et ἰδίᾳ*, Bast Lettre 149. *Νῆ Δία*, Thom. M. 591. 856. Luzac. Exerc. 163. Brunck. Aristoph. 1, 6. 3, 41. Jacobs. Anth. 8, 146. 158. 10, 13. (post *ὀρνύγων* insere *ῆ*), Lucillius 87. Aristoph. Σφ. 134. Lucian. 1, 770. 774. 2, 14. 19. 3, 21. 24. 172. ad Diod. S. 2, 400. Tzschuck. ad Strab. 4, 168. Wyttenb. ad Plut. 1, 239. 250. Mor. 1, 244. 275. 437. 602. Dionys. H. 2, 831. Valck. Callim. 21. *Νῆ Δία*, ἀλλὰ, argumentum occupantis, ad Diod. S. 1, 561. Steph. ad Dionys. Hal. de Legat. p. 41. fol., cf. Xen. Hier. 1, 13. *Μὰ Δι'*, ἀλλὰ, ad Diod. S. 2, 72. Heind. ad Plat. Gorg. 56. *Νῆ Δι'*, ἡ —, Boiss. Philostr. 345. *Νῆ Δία*, interpositum, Lucian. 3, 548. Dionys. H. 5, 203. Sic Mehercule, Cic. de Orat. 112. Schutz. *Zeῦς καταχθόνιος*, Heyn. Hom. 5, 627. 629. *Ὁ Ζ. ποιεῖ ὕδωρ*, Kuster. Aristoph. 196. *Ὁ τοῦ Διὸς*, ad Herod. 555. *Ἐκ Διὸς ἀρχεσθαι*, Valck. Diatr. 287. *Διὸς στεροπή*, φάος, Wakef. Diatr. 11. *ὁμβρος*, S. Cr. 2, 52. *σῦρος*, 4, 46. *ἄνθος*, Jacobs. Anth. 8, 233. *Ὡς πρὸς Διὸς Μέλιτε*, Plato Apol. 151. Heind." Schæf. Mss.] "*Ζῆν*, et Dor. *Zân*, apud poet. pro *Zeῦς*: sed in "*obliquis frequentius. Ζηνὸς enim dicunt et Ζηνί*, "*et Ζῆνα*: item *Zân* et *Zân* et *Zāna*: sic nominantes τὸν Δία παρὰ τὸ τοῦ Ζῆν αἴτιον εἶναι, ut volunt "*Grammatici. Il. N. (449.) Ζηνὸς γόνος*: Π. (103.) "*Ζηνὸς νόος*: Θ. (250.) *πανομφαίῳ Ζηνί*: Ξ. (265.) "*εὐρύποκα Ζῆν*": ut et Hesiod. Θ. (457.) *Ζῆνὰ τε μη-τῶνεντα. UNDE Ζηνόφρων*, ὁ, ἡ, Jovem sapiens: "*quod Apollinis esse epith. dicitur, quod sit fatidicus, et oracula sint ab Jove. Sunt inde et nom. "*propria, Ζηνόβιος, Ζηνόδοτος, Ζηνόθεμις, Ζήνων.*" [*Ζῆν*, ad Diod. S. 1, 230. 388. Jacobs. Anth. 9, 191. Heyn. Hom. 5, 452. Conf. c. *Zeῦς*, Porson. Or. 1700. *Ζηνὸς, Ζανὸς*, Med. 26. * *Ζηνοδοτήρ*, Jacobs. Anth. 10, 411. * *Ζηνοποσειδών*, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren. *Ζηνόφρων*, Wakef. Eum. 621. Jacobs. Anth. 10, 411. * *Ζηνώνειος*, Brunck. Anal. 2, 76. *Zân*, ad Diod. S. 1, 230. Heringa Obs.*

A 265. Toup. Opusc. 2, 38. ad Lucian. 1, 349. Wakef. S. Cr. 1, 130. Ilgen. Hymn. 269." Schæf. Mss. * *Θεὺς*, Æol. pro *θεός*, Callim. H. in Cer. 58. 130.]

Θεόσδοτος, ὁ, ἡ, A Deo datus s. donatus. Hesiod. "E. (1, 318.) *Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω*, Pecnniæ deum munere tributæ. Aristot. Eth. 1, 9. *Εἰ μὲν οὖν καὶ ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δῶρημα ἀνθρώποις, εὐλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θ. εἶναι*, i. e. κατὰ τινὰ θεῖαν μοῖραν παραγίνεσθαι, ut paulo ante præcedit. Eust. vult esse pleonasm. τοῦ σ. *Θεοσεχθρία*, Dei odium, Impietas, Aristoph. Σφ. (418.) * *Ὡς πόλις καὶ Θεῶρον θ.* Et Archippus ap. Schol. Aristoph. *Πανουργία τε καὶ θ. Θεοσκυνέω*, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ, Hes. [Lobeck. Phryn. 649. * *Θεοσκυνῆς*, unde *Θεοσκυνῆ*, Hesychio δόξαν θεῖαν ἔχουσαν.] *Θεόσσυτος*, Divinitus impulsus: *φωνή*, Nonn., Vox divino instinctu s. impulsu edita. [Æsch. Pr. 598. 644. *Θεόσσυτος*, 116.]

Θεοδόχος, ὁ, ἡ, Deum capiens aut suscipiens, i. q. *θεοδέγμων*, Nonn. [Lobeck. Phryn. 655.]

B [* *Θεογενῆς*, ὁ, ἡ, Schol. Æsch. Pr. 351.] *Θεόγληνος*, Pupillas. oculi divinas s. similes Deo habens, Os Deo similis, Aspectu divino præditus: *πρόσωπον*, Nonn. (Jo. 20, 54.) Divina facies. *Θεόγλωσσος*, Cui divina lingua est: *βίβλος*, Liber, qui Dei lingua loquitur, i. e. Sacra Scriptura. [Anal. 2, 114.] *Θεογνωσία*, Cognitio Dei, Damasc. 101. *Εὐαγγέλιον τῆς θ. κεκήρυκται*: 94. *Τὴν τῶν ἀνθρώπων θ. τε καὶ σωτηρίαν, ἰδὲαν προκοπὴν ποιούμενος*, Ut homines Deum agnoscerent et servarentur. Cyrill. *Οὐαὶ τοῖς καταλιμπάνουσι τὴν ἡμέραν τῆς θ.* Sic Dionys. Areop., Areth. Theod. Item Religio orthodoxa et ἀληθογνωσία. Bud. e Dionysio Areop. ["Hierocl. 216. Suid. 1, 11." Wakef. Mss.] *Θεόγνωστος*, Deo cognitus, Epigr. [Gl. Deo notus. * "*Θεόγνος*, Brunck. Or. 329. Musgr. 347." Schæf. Mss.] *Θεόγνια*, τὰ, Dei natalis, ut interpr. ap. Dem. (1371.) in jurejurando sacerdotum Bacchi, *Καὶ τὰ θ.* ["perperam pro *Θεοί-νια*." Schn. Lex.] καὶ *Ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις*, Dei natalem et Iobacchea celebri Baccho more patrio. *Θεοδέγμων*, Dei s. Rerum divinarum susceptor, Divinus, VV. LL. e Nonno (Jo. 1, 23.) i. q. *θεοδόχος* ap. Eund. [Athen. 320.] *Θεοδέκτωρ*, pro eod. Unde *θεοδέκτορα* ap. Hes., quod exp. *θεὸν δεδεγμένην*. *Θεοδήλητος*, A Deo læsus, Cui a Deo noxa s. damnum illatum est: a *δεδήληται* præet. τοῦ *δηλέομαι*. Dicitur etiam res aliqua *θεοδήλητος*, Dei noxa illata: *μιαφονία*, Epigr. Cædes deorum noxa illata. [Anal. 3, 250.] *Θεοδιδάκτος*, A Deo doctus, Divinitus edoctus, 1 Thess. 4, (9.) *Θ. ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους*, Jo. 6, (45.) *divisa voce dicit ἐσονται πάντες διδασκοὶ τοῦ Θεοῦ, Docti a Deo.* [* "*Θεοδιδάκτος*, Method. 347." Kall. Mss.] *Θεοδινῆς*, Qui a Deo circumagitur, A Deo agitatus, impulsus: *ρίπη*, Nonn. ὁμφί, ap. Eund. Vox Dei instinctu edita, [Jo. 1, 93. 3, 43.] *Θεόδημος*, A Deo ædificatus, A diis extructus, Il. Θ. (519.) *θεοδήμων ἐπὶ πύργων*, de Turribus s. Mœniis Trojanis, quæ a diis fabricata poetarum fabulæ docent. Apud Eur. Hec. (23.) *βωμῶ πρὸς θ. πιννεῖ*, de Ara, ad quam Priamus a Neoptolemo occisus est, Schol. vult esse Aram non a dea structam, sed in honorem deæ Palladis, Divina et mira arte structam. [* "*Θεοδοξία*, Clem. Alex. 54." Wakef. Mss.] *Θεοδόσιος*, Divinitus datus. Unde *θεοδόσια* ap. Hes. *ὑπὸ θεῶν διδόμενα*. Pro quo Hesiod. et Aristot. dicunt *θεόσδοτος*. [* *Θεοδοσία*, Strabo 17. p. 580. * "*Θεοδώσιος*, Jacobs. Anth. 12, 57." Schæf. Mss.] *Θεοειδής*, Deo similis, Divina forma præditus, Od. Ξ. (173.) *Τηλέμαχος*, Il. Γ. (16.) *Ἀλέξανδρος*, Philo V. M. 1. *Κατὰ δὲ μέσσην τὴν φλόγα μορφὴ τις ἦν περικαλλεστάτη, τῶν ὁρατῶν ἐμφορῆς οὐδενί, θεοειδέστατον ἄγαλμα*, Simulacrum persimile divinæ formæ. Plato de Rep. 6. p. 84(=7, 104.) *Ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὀμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θ. τε καὶ θεοεικέλον*: quo sensu aliquando ante, *Θεῖος, εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ, γίνεται*, Greg. *Πατὴρ μὲν γενόμεν θεοειδέος*, Patre Christiano, Bud. *Θεοειδῶς*, Similiter Deo, Ita ut divinam formam repræsentet, *θεῖως*, Suid. [* "*Θεοείδεια*,

Jambl. V. P. 30." Wakef. Mss.] *ΕΤ Θεουδης*, per contr., pro *θεοειδης*, Od. Z. (121.) 'Hē φιλόξενοι, καὶ σφιν νοὸς ἐστὶ θεουδης, Benigna deorum more, Deo placens, ab ἀδέω, ut Eust. exponi etiam posse annotat: *κέντρα*, Epigr. [Anal. 1, 478.] *Θεούδεια*, Pietas; quippe qua Dei similes esse studemus. Citatur e Nonno. ["Plur., Jo. 3, 107. 9, 150." Wakef. Mss.] Dici vero *ΕΤ Θεαιδης*, pro *θεοειδης*, θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Eust. (ad Il. 3, 37.) annotat e quodam Lex. ἐν στοιχειακῇ τάξει scripto, citante ex Antiphonte, "Ἀνθρωπος, ὃς φησι πάντων θηρίων *θεαιδέστατος* γενέσθαι. Sed novam hanc esse scripturam dicit. "Extat ap. Suid. quoque exponentem θεοῦ ἰδέαν ἔχων, et eund. Antiph. I. citantem." [*Θεοειδέστατος* legit Butt. Lexil. 173. a **Θεοειδης*, Sylb. ad Etym. M. 26.] "*Θεοειδεστέρα*, Suidæ est *θεοειδης*, Divino numini simillima, ideoque Divinissima." *Θεοείκελος*, Deo similis, i. q. præcedens, Il. A. (131.) *θεοείκελ' Ἀχilleῦ*. Ab Hesiodo quoque epith. hoc tribuitur Viris eximiis, et qui diis æquiparandi videntur. *Θεοεπεῖς*, ἐκ θεῶν ἐπόμενοι ἢ λεγόμενοι, Hes. [**Θεοήλατος*, Philo 3. p. 202. sed vide *Θεήλατος*. *"*Θεοθρέμμων*, Procl. in i Alcib. 56=154. *σιγῇ*." Boiss. Mss. **Θεόθρεπτος*, Schol. Æsch. Pers. 905.] *Θεόθυτος*, Deo immolatus, Diis sacrificatus: *θεόθυτα*, Hes.: *ιερόθυτα*, J. Poll. (1, 29.) *κρέα*, ead., *quæ τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν*. [Phrynichus Bekkeri p. 42.] *Θεοκάπηλος*, Qui Deum s. res divinas cauponatur, quæstui habet; Sacrilegus nundinator, Bud. Sic appellat Greg. 160. eos, quos Dominus ejicit e templo. Μετὰ τοῦτο δίδαζον ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θ. ἀπέλασον: ut *χριστοκάπηλος* p. 177. **χριστέμπορος*, *ιερέμπορος*, Divinarum rerum nundinator, Sacrilegus institor. Bud. || *Θεοκάπηλοι* dicuntur etiam, ut VV. LL. tradunt, οἱ αἰρετικοὶ, ὡς παρὰμυγνύντες τὰς αὐτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, Hæretici, qui aliena veræ religioni admiscunt. [Nicet. Annal. 9, 15. **Θεοκατασκευαστος*, Schol. Pind. O. 3, 11. *"*Θεοκέλευστος*, **Θεοκλήρξ*, Hesych." Wakef. Mss. *"*Θεοκλίνης*, Schol. Pind. O. 2, 67." Boiss. Mss.] *Θεόκλητος*, A Deo vocatus, Nonn. ["D. 5, 93. Jo. 1, 75." Wakef. Mss.] Item, In quo Deus invocatur, ut *νηὸς*, *βωμός*. Item *μέλαθρον*, *Ædes*, in qua Deus invocatur, Templum. *Θεοκλήμενος*, pro eod., VV. LL. [*"*Θεοκλύμενος*, Sacerdos, Nonn. D. p. 140. v. 9." Wakef. Mss. **Θεοκλητέω*, Eust. in Il. K. p. 725, 22.] *Θεόκλυτος*, Suidæ *θεότιμος*. [Æsch. S. c. Th. 131.] *ΑΤ Θεοκλυτέω*, Deum s. A Deo audio: θεοῦ ἀκούω, Hes. Et *θεοκλυτούμενοι* dicuntur Vates s. Divini, quibus numen aliquod familiare est, quique, ut de Helena Hom. dicit, θεῶν ὅπ' ἀκούουσι. Plut. (8, 340.) Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος: quorum e numero dicit fuisse Hermodorum Clazomenium, cuius anima relicto prorsus corpore, dies noctesque huc illuc errabat, et reversa, multa e longinquo annuntiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. || Deum invoco, Dei opem imploro; factum vocabulum ex Hom. Κλυθί μεν. Erit itaque proprie, Deum invoco ut preces meas exaudiat. Synes. Ep. 4. p. 8. "Ἀπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτινῶντο, τῶν φιλάτων ὑπεμμιμνήσκοντο, Deum fidem implorabant, impendente sc. periculo. Ælian. ap. Suid. *Θεοκλυτούσα* καὶ *μυρίας* ἀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρωμένη. Ibid. Καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν "Ἀρτεμιν θεοκλυτούσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι, Deæ fidem auxiliumque implorantes. Interdum casus additur, accus. sc. personæ, et tunc simpliciter ponitur pro *ἐπικαλουμαι*, Invoco: *θεοκλυτεῖν Κυρίνον*, Plut. (Rom. 28.) Invocare Quirinum: ap. Suid. Μῆτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδους *νενομισμένους* θεούς. Construitur etiam cum accus. rei, sine casu personæ, significatque A Deo peto. Plut. Aristide (18.) p. 105. Ταῦτα τοῦ Πανσανίου θεοκλυτούντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεῖς ἐμήνουν: de quo paulo ante, Τρέπεται πρὸς τὸ Ἑραῖον τῇ ὄψει δεδακρυσμένος, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχωὼν εὐχάτο *Κιβαιρωνία* "Ἡρά. Hæc diis precante Pausania, vel q. d. Obsecrante Pausania deos, ut has suas preces audirent. [Æsch. Pers. 500. Eur. Med. 210. *"*Θεοκλύτημα*, Theod. Prodr.

266." Elberling. Mss.] *Θεοκλύτῃσι*, Deorum imploratio, invocatio. Ἐξ ὧν κατὰρ καὶ θεοκλυτήσῃσι ἐγγοντο κατ' αὐτοῦ, ap. Suid. ex anonymo Auctore. Notandum vero, b. v., ut et præcedens, ap. recentiores esse usitatus. [Polyb. 24, 8, 7.] *Θεόκλητος*, A Deo elaboratus, Divinus. [**Θεοκρίανος*, Synes. p. 315. **Θεοκόλλητος*, Chrys. 5, 816.] *Θεόκολος*, Sacerdos, *ἱερεῖα*, Hes. "Fac. ad Paus. 2, 69. ad Lucian. 2, 247. **Θεόκλος*, Valck. Adoniaz. p. 201." Schæf. Mss. Apud Schn. Lex. *Θεοκόλος*. *"*Θεοκολέω*, Inscr. in Walpolii Memor. 455." Boiss. Mss. Chandler. 86. **Θεοκόρος*, Hes. v. *Διακόρος*. *"*Θεοκόσμητος*, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 244." Seager Mss. **Θεόκραντος*, Æsch. Ag. 1499. Anal. 2, 459. **Θεοκρασία*, Jambl. Pythag. §. 240. *μυστική*, Anonym. ap. Suid. vv. *Διαγνώμων*, *Ἑραῖσκος*. **Θεοκρατής*, Gl. Divinipotens. **Θεόκρατος*, Greg. Naz. 2, 278.] *Θεοκρατία*, Dei imperium. Sic Josephus appellat imperium Judæorum sub Mose, Apion. p. 21. Bud. ["*Θεόκληπῃσι*, Nonn. D. 24, 96." Wakef. Mss.] *Θεόκριτος*, Divino judicio electus. Bud. e Dionys. 162, ["*Jacobs. Anth. 7, 220. Paris, Valck. Phæn. p. 550. Diatr. 129. 134.*" Schæf. Mss. **Θεοκρυφῆς*, Pseud. Opif. p. 422.] *Θεόκριστος*, A Deo conditus, creatus. "Affertur et *θεόκριστα* pro Quæ sunt divinitus." [Pind. Π. 4, 365. **Θεόκριτος*, Anal. 2, 240. **Θεοκτόνος*, Chrys. 6, 615. Par. **Θεοκτονία*, Cæsar. Dial. 3. Interrog. 170. *"*Θεοκυβέρνητος*, Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. 11, 658. **Θεοκύμων*, Synes. H. 1, 83. **Θεοκύρητος*, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 144." Boiss. Mss. **Θεολαμπῆς*, Synes. H. 1, 116. 315. 3, 269. **Θεολάτρεα*, Greg. Naz. 2, 140. *"*Θεόλεκτος*, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 112. 115. 117. 144. 160. Const. Porphyrog. 98." Boiss. Mss. **Θεόλημπος*, Manetho 4, 80. 548. 6, 378.] *Θεόληπτος*, Numine afflatus, *ἐνθεος*, ὑπὸ θεοῦ συσχεθεῖς, ut Suid. exp.: i. fere q. *κάτοχος*. Apostolis hoc epith. tribuitur a Dionys. Areop. Spiritu sancto afflatis, quippe qui a Deo quasi occupati, ipsius instinctu agerent et loquerentur. Plut. (10, 594.) Περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θ., Viro, qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Unde Plut. (9, 395.) *εὐμενοῦς* et *ἐπικικοῦς* historici non esse εἰ *θειασμῷ* προσκείμενον ἄγαν ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὃδε θεόληπτον προσείποι· ἢ θρασυτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κοσφολογίαν. *Θεοληψία*, Cum quis numine afflatus est, Numinis afflatus s. instinctus: passive accipiendo. [Plut. 6, 207. **Θεοληπτική*, sc *μαντεία*, Sext. Emp. 581. *"*Θεοληπέω*, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 64." Boiss. Mss. **Θεολόγος*, Qui de Deo loquitur aut disserit, aut de rebus divinis, Rerum divinarum consultus, Plut. de Def. Orac. Πλείστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Utitur etiam Cic. de N. D. 3. Joves tres numerant ii, qui theologi nominantur: h. e., ut Alex. Aphr. ap. Aristot. docet, Qui scientiam de diis se edocturos profitebantur, ut Hesiod. Hom.; Orpheus, qui Theogoniam scripsit. [Plut. 1, 474. Apollon. Dysc. Hist. Mirab. c. 4.] *Θεολογία*, Sermo aut Dissertatio de Deo rebusve divinis, Plato de Rep. 2, (6, 250.) Οἱ τύποι περὶ θ. τίνες ἂν εἶεν; Quam theologiam s. *θεολόγων* παράδοσιν, duplicem facit Dionys. Τὴν μὲν, ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανὴ καὶ γνωριμώτεραν· καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικὴν. *Θεολογικός*, Pertinens ad eos, qui de Deo rebusve divinis agunt, Theologicus: *ἐπιστήμη*, Aristot. Metaphys. 10, 6. p. 86. Scientia, quæ eorum est, qui de rebus divinis disserunt: quam præstantissimam τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν esse tradit. Apud Greg. Naz. exp. etiam Theologiæ peritus, deditus. [**Θεολογικῶς*, Olympiod. V. Plat. p. 82.] *Θεολογέω*, De Deo loquor, De rebus divinis dissero. Vel Theologice disputo, Dissero, Explico, Commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de Mundo, Λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, καὶ καθ' ὅσον ἐφικτὸν, *θεολογῶμεν* περὶ τούτων *συνπάντων*, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, Dicere ipsi aggredia-

mur de diis omnibus universim collectis, quamque fieri potest maxime theologica commentatione edisserere, quænam sit horum cujusque natura; Philosphari, Bud. Dionys. Areop. Θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, Theologice explicare ac commentari. Et de Luca, Θεολογῶν τὸ τῆς ἱερᾶς οἰκονομίας μυστήριον. Et Θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Jesum asserere et prædicare, Bud. Invenitur et pass. θεολογούμαι, Plut. (7, 661.) Τούτοις μὲν οὖν ὁμοία πολλὰ λαβεῖν ἐστὶν ἐκ τῶν θεολογουμένων, Ex iis, quæ de diis feruntur. Item in altera signif. ap. Eund. Καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, Theologice edisseritur s. explicatur. Sic et θεολογουμένη τριάς ap. Dionys. Areop. Sunt enim θεολογούμενα, Theologice disputata, Theologice explicata, Bud. Citat etiam Suet. Augusti, Asclepiadis Mendetis Θεολογουμένων libros. [* Συνθεολογέω, Cyrill. in Jo. p. 15.] “Θεολογεῖον, τὸ, Locus supra scenam in quo dii ostendebantur spectatoribus. Etenim J. Poll. 4, (130.) c. 19. de theatro et partibus ejus loquens, ait, Ἀπὸ δὲ θεολογεῖον, ὅντος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἐν ᾧ ἐπιφαίνονται θεοί, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχροστασίᾳ. Procul dubio ex eo nominatum “est quoniam ibi demissi machina quadam dii loquuntur.” [* “Θεολωβητής, Manetho 4, 234. Geronius dedit—ήτας, sed scr. suspicor—ήτους, a *Θεολωβητός.” Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 236. Wakef. S. Cr. 4, 33. * Θεομακάριστος, Ignat. Ep. 7. p. 150.] Θεομανής, Deorum instinctu furens, Cui a diis furor immissus est, Eur. Or. [845. * Θεομανέω, J. Poll. p. 13. * Θεομανία, Philo 4, 298.] Θεόμαντις, Qui Dei instinctu vaticinatur, Plato Ap. Socr. (7.) Ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομάντες καὶ χρησμοδοί· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. [* Θεομαντεῖα, J. Poll. 1, 19. * Θεομαντεία, Dio Cass. 709.] Θεομάχος, Cum Deo pugnans, Deo repugnans, Act. 5, (39.) Μὴ ποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῇτε. [* “Θεώμαχος, Wakef. S. Cr. 4, 248.” Schæf. Mss.] Θεομαχία, Deorum pugna. [Plato de Rep. 2. p. 378.] Θεομαχέω, Cum Deo pugno, Deo repugno, Plut. “Ἐξεστῇ σοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ’ ἐμοῦ δὲ τασσομένῳ, τῆς ἑλλάδος μοναρχεῖν, Act. 23, (9.) Εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἡ ἀγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, Cum Deo ne pugnemus. [Eur. Iph. A. 1409. Diod. S. 14. p. 433. * “Θεομεγάλυντος βασιλεὺς, Max. Planudes Prece ined.” Boiss. Mss.] Θεομηνία, Ira divina, dei. [“Thom. M. 483. Lobeck. Aj. p. 256. Heyn. Hom. 6, 513. Casaub. Athen. 29. ad Il. Π. 385.” Schæf. Mss. * Θεομήτωρ, Æsch. Pers. 653. “Par Diis consiliarius. Ex Homericis Θεόφιν μῆτωρ ἀτάλαντος, Il. H. 366. etc. Θεομήτωρ quidam Samiorum tyrannus memoratur Herod. 8, 85.” Blomf. Gloss.] Θεόμητις, Divina sapiens, consulens, Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν; Apud Suidam ponitur dativo casu θεόμητι, exponiturque θεόφρονι, θεοβούλῳ. Θεομητέω, Divina sapio, Divino spiritu agor. A quo est θεομητεῖ ap. Hes. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ. [* Θεομήτωρ, Manetho 4, 7. * Θεόμμος, Stob. Serm. 147.] Θεομίμησία, Imitatio Dei. Et Θεομίμητος, Ad imitationem Dei factus, institutus. Utrumque frequens ap. Dionys. Areop. Vide Θεοπαράδοτος. Θεομίμητος, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, ut ἰσαγγέλως, Bud. e Dionys. Areop. Θεομισης, Deo invisus, odiosus, exosus, non placens, cui opp. θεοφιλής, quo modo Bud. ap. Plat. de LL. 298. accipit, Μηδαμῶς δῖα, θ. δὲ καὶ αἰσχρῶν αἰσχιστά: sed et ibi possumus interpretari, Diis exosa, odiosa. Apud Eund. Ὁ μὲν, θεοφιλής ἂν εἴη, ὁ δὲ, θ. Aristoph. Ὀρν. (1548.) αἰεὶ δῆτα θ. ἔφως, i. e. θεοστυγής, Deo exosus. Synes. Ep. 44. Ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θ., Quod non alia morum conditio usque adeo invisus Deo est. || At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, perosus, Qui Deum odit, quam differentiam post Aristoph. Schol. tradit etiam Suidas. [* Θεομισῶς, J. Poll. 1. p. 15. * “Θεόμισος, Wakef. Herc. F. 1022. * Θεομίσητος, Albert. ad Gloss. Gr. in N. F. 91.” Schæf. Mss. * Hieron. de Trin. p. 34.” Boiss. Mss. * Θεόμοιρος, Pind. I. 8, 84. Θεύμοιρος Schmid. cf. Π. 5, 6. et var. lect. * Ἐμπνοί-

ησις θεομοίρη, Ecphantus Stob. Serm. 146.] Θεόμορος, σώφρων, Hes. [Pind. Π. 5, 6. ex emend. Schmidii. * Θεόμορφος, Strato 38. * Θεομυσης, Æsch. Eum. 40. * “Θεομύστης, Saracenicæ Sylb. 65.” Boiss. Mss.] Θεοξένια, τὰ, Festum solumne in omnium communiter deorum honorem institutum, Plut. (8, 208.) Ἀναμνήσθητι δὲ, τῶν ἑναγχοῦ, τῶν θ., καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες, τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους: Athen. (372.) Παρὰ Δελφοῖς τῇ θυσίᾳ τῶν θ. [Festum Mercurii et Apollinis, Schol. Pind. O. 9, 146. * Θεοξένιος, Epith. Apollinis, Paus. 7, 27. * Θεοπαθής, unde * Θεοπάθεια, Phot. Bibl. 152. * Θεοπαίγμων, Nonn. D. 30, 210.] Θεόπαις, Divina soboles, Deo natus: Epigr. [ap. Athen. 222.] Βαβυλῶν, Divina Babylon: Athen. (311.) ex Archestr. Κεστρέα τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θ. λάβρακα. In quibus ll. improprie usurpatum est. || Etiam Maria virgo, Christi mater, Nonn., VV. LL. [* “Θεόπαιστος, Hesych.” Wakef. Mss.] Θεοπαράδοτος, Divinitus traditus, Dionys. Areop. ubique Evangelia vocat, Θεοπαράδοτα λόγια: Θεοπαράδοτος καὶ Θεομίμητος πολιτεία, Idem, Vita a Christo præmonstrata, Bud. [Boiss. ad Marin. 120. * “Θεοπαράδοτος, Dionys. Areop. p. 73. 103. 117.” Kall. Mss. * “Θεοπασχία, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 119. * Θεοπασχήτης, Isid. Pelus. 1, 102. tit.” Boiss. Mss. * Θεοπασχίται, Phot. Bibl. 429. * “Θεοπατήρ, Chrys. Liturg. T. 6. p. 985.” Seager. Mss. Rectius * Θεοπάτωρ, ut ap. Dionys. Areop. 778.] Θεοπειθής, Deo obediens, Nonn. [Jo. 3, 116. * Θεοπειθεία, Æcumen. in Act. 3. p. 17.] Θεοπεμπέω, Numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ, Hes. [Apud Schn. Lex. Θεοπομπέω.] ΑΤ Θεόπεμπτος, A Deo missus, Aristot. Eth. 1, 9. de beatitudine, Εἰ μὴ θ. ἐστίν, ἀλλὰ δι’ ἀρετὴν καὶ τινὰ μάθησιν ἡ ἀσκήσιν παραγίνεσθαι, τῶν θειοτάτων εἶναι, Longin. (34.) Θ. τινὰ δωρήματα, quibus opp. ἀνθρώπινα. [* Θεοπλανησία, Athanas. 1, 384.] Θεοπλάστης, Dei, h. e. Imaginum Dei fctor, i. q. ἀγαλματοποιός, ἀγαλματουργός, et sequens θεοποιός, J. Poll. (1, 12.) Utitur autem eo Aristoph. || Ipse Deus rerum omnium fctor et creator, Philo de Mundo, Πατέρα μὲν καὶ ποιητὴν καὶ δημιουργόν, τὸν θ. ἐκείνον, Divinum illum fctorem. [Manetho 4, 569. * Θεόπλαστος, Basil. 1, 350. “Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων.” Boiss. Mss.] Θεοπλαστέω, Deum fingo, Philo V. M. 3. (p. 682.) Θεοπλαστοῦσι τῷ λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀντίμιμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitant Ægyptii. [Heliod. Æth. 423. * Θεοπλαστία, Dionys. Areop. 424. * Θεοπληγής, Synes. 119. Lobeck. Phryn. 530. * Θεόπληκτος, Hesychio δεισιδαίμων. * Θεοπληξία, Eusebii 5, 36. * Θεόπλοκος, Nicet. Annal. 4, 2. * “Θεόπλουτος, Divitiæ a Deo datæ, Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 12. T. 4. p. 297.” Seager. Mss.] Θεόπνευστος, A Deo inspiratus, Phocyl. (121.) Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος, 2 Tim. (3, 16.) Γραφὴ θ. * “Θεοπνευστία, Germanus in Dormit. B. Mar. init.” Boiss. Mss. * Θεόπνοος, Pisid. Opif. 421. * “Θεοπόθητος, Acta Jun. Bacchi 120.” Boiss. Mss.] Θεοποιός, Qui deos s. deorum imagines fabricatur, i. q. θεοπλάστης, J. Poll. (1, 12.) θ. τέχνη, Ars deorum fabricatrix, VV. LL. [“Jacobs. Anth. 9, 310. 10, 15. Exerc. 2, 12. Wernsd. ad Himer. 102.” Schæf. Mss.] Θεοποιία, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. [J. Poll. 1, 13.] Θεοποιέω, Deum facio, Lucian. (1, 860.) Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, Deos facere e Scythiis, In deorum numerum referre, i. e. ἀπαθανατίζειν, ut paulo ante. Apud Eund. Θ. τὴν κοιλίαν, E ventre deum sibi facere, Ventrem Dei loco habere, Servire ei ut deo. Theodorit. H. E. Μάγους δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιούντας. Heraclitus Hermodoro, Ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκαγαθία καὶ ἔργων τὰ γενναϊότατα, Quid inter divos eum retulit? Apud Greg. Naz. quoque τὸ Πνεῦμα ἅγιον dicitur θεοποιεῖν, Deos, Divinos homines faciens. [* Θεοποίητος, Simmīæ in Securi πύργων θεοτεύκτων interpr. Paraphr. θεοποιήτων. “Jacobs. Anth. 7, 18. Heyn. Hom. 8, 212.” Schæf. Mss.] Θεοποιητικός,

Qui deos s. deorum simulacra facere potest : *θεοποιη-
τική* sub. *τέχνη*, Ars deorum fabricatrix, conficiendi
deorum simulacra : *ἀγαλματοργική* s. *ἀγαλματοποιη-
τική*. J. Poll. [* “*Θεοπόλος*, ad Lucian. 2, 247.”
Schæf. Mss.] *Θεοπολέω*, Deos fingo, ut *ὀνειροπολῶ*,
Bud. e Plat. de LL. 10. fin. nisi quis i. esse velit q.
θεηπολέω, [Lobeck. Phryn. 652. “*Ad Timæi Lex.*
141.” Schæf. Mss. **Θεόπομπος*, Pind. Π. 4, 121.
**Θεοπομπέω*, cf. *Θεοπεμπέω*. **Θεοπόνητος*, Eur. Tro.
953. Hel. 590. **Θεοπραγία*, Gregentius in Disput.
ap. Suicer. Thes. 1, 1364.] *Θεοπρεπής*, Deum decens,
Deo conveniens, Greg. Naz. *Θεοπρεπεστέρας
φωνάς*, Deo magis convenientes voces ; Voces, quæ
divinam majestatem magis deceant. Plut. (9, 119.)
Ἡρωϊκὴν καὶ θ. μορφήν ἔχοντες, Heroicam et quæ
deos deceat. Et neutr. τὸ θ. pro Divinum decus, Di-
vina majestas, Philo V. M. 2. Πάντως, ὡς εἴκει, τὸ
σεμνὸν καὶ θ. αὐτῶν ἐκτετιμηκότων, Divinam quandam
earum majestatem. *Θεοπρεπῶς*, Ita ut Deum decet,
Divine, Lucian. (2, 223.) *Θ. ἐσταλμένος*, Greg. Naz.
7. Ἀμφότερα γὰρ ταῦτα θ. νοητέον. Apud Dionys. B
Areop. *θεοπρεπῶς*, Divine, ut *ἀγαθοπρεπῶς*, Benigne.
Bud. [* “*Θεοπρέπεια*, Clem. Alex. 830.” Wakef.
Mss. Diod. S. 5. p. 220, 41.] *Θεοπρόπος*, Deum decens,
Epigr. || *Sæpius Vates*, Divinus, i. q. *μάντις*,
Eust., dictum esse volens *θεοπρόπον* quasi *θεοῖς πρέ-
ποντα*, *θεοῖς πρέποντα λέγοντα*. Il. M. (228.) *θεοπρό-
πος*, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων, N. (70.) Οὐδ’ ὕγε
Κάλχας ἐστὶ, *θεοπρόπος οἰωνιστῆς*, ubi Idem docet
esse generale, sicut *μάντις* : ut θ. οἰωνιστῆς sit *μάντις*
οἰωνοπόλος, Vates auguriorum peritus. || Qui vadit
ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum consulit :
qui alio nomine *θεωρὸς* dicitur. Herod. 1, (67.)
Πέμψαντες θεοπρόπους, Mittentes, qui oraculum con-
sulerent : eod. l. *Θεοπρόπους ἐς χρηστήριον διαπέμψας*,
Mittens qui oracula scitarentur, [cf. 48.] Plut. Ci-
mone (18.) p. 162. Οὐδὲ χρησμὸν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐξή-
νεγκεν, ἀλλ’ ἅμα τῷ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἀπιέναι
τοὺς θεοπρόπους : Fabio, *Εἰς Δελφούς ἐπέμφθη θεοπρό-
πος*, Delphos missus est ad petendum oraculum : Ro-
mulo (28.) Ἀποστείλαι θεοπρόπους εἰς Δελφούς. *Θεο-
προπία*, ET *Θεοπρόπιον*, Oraculum, Vaticinium, i. q.
μάντευμα, λόγιον, Il. Π. (36.) Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι *θεο-
προπίνην ἀλεείνεις*, Effugis oraculum : (50.) eod. sensu,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα εἶδῶ : A. (384.)
ἄμμι δὲ μάντις Εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο,
Expone nobis Apollinis oracula : (87.) Δαναοῖσι *θεο-
προπίας ἀναφαίνεις*, Oracula edis, reddis : (85.) εἶπε
θεοπρόπιον ὅ,τι οἶσθα, Ede oraculum s. effare, Funde
oraculum. [* *Θεοπρόπιος*, Phlegon Trall. c. 4. “*Orph.*
Lap. 709.” Wakef. Mss.] *Θεοπροπέω*, Oracula ex-
pono, fundo, Vaticinor, Il. A. (109.) Καὶ νῦν ἐν Δα-
ναοῖσι *θεοπροπέων ἀγορεύεις*, Vaticinans, Prædicens.
[* *Θεοπροσκοπία*, Gl. Spectaculum. **Θεοπρόσπολος*,
Ptolem. Tetrab. 2. : Scaliger. ad Manil. p. 13. scri-
bit **Θεοπρόσπλοκος*, ut et Proclus Paraphr. p. 102.
224. quod exp. *προσπλεκόμενος τοὺς θεοὺς* : sic **Ἱε-
ροπρόσπλοκος*, p. 252. **Θεόπτυστος*, Æsch. S. c. Th.
606. **Θεόπυρος*, Eur. El. 732. **Θεόρρηυστος*, Apol-
lin. Metaphr. p. 164.] *Θεορρήμων*, Qui divina loqui-
tur, Divina locutus, Bud. ap. Damascen. Ὁ τῆς θεολο-
γίας ἐπώνυμος θ. Γρηγόριος, i. q. *θεηγόρος*. *Θεορρήμο-
σύνη*, Institutio divina, *θεία διδασκαλία*, κατήχησις,
Suid., ap. quem unico ρ scribitur. [Phot.] “*Θεορ-
ρήμος*, A Deo dictus, Divinus. E Nonno.” [Anal. 2,
521.] *Θεορρῆντος*, A Deo profluens, Ab Jove fusus,
profluens : ὄμβρος, i. e. Διὸς ὄμβρος, ut cum Homero
Hesiod. loquitur. [“*Nonn. Jo. 8, 10. Opp. A. 5, 9.*
**Θεοσέβαστος*, Phot. Bibl. 441.] *Θεοσεβής*, Pius,
Qui deum pie colit, Religiosus : *ζῶον τὸ θεοσεβέ-
στατον*, Animal, quod est ad cultum deorum aptissi-
mum, Cic. ap. Plat., Lex. Cic. 32. [Eur. Alc. 604.
Herod. 1, 86. 2, 37.] *Θεοσεβῶς*, Pie, Religiose,
More eorum, qui Deum colunt. *Θεοσέβεια*, Dei cul-
tus, Cultus divinus, Augustinus Enchiridio 2. de
loco illo in libro Job, Pietas est sapientia : Si quæras,
inquit, quam dixerit eo loco pietatem, distinctius in
Græco reperies θ., qui est Dei cultus. Dicitur enim
Græce Pietas, et aliter idem *εὐσέβεια* : quo nomine
significatur Bonus cultus. Hæc ibi. *Θεοσεβέω*, Deum

colo : Chrys. opp. τῷ εἰδωλολατρῷ, Bud. [* “*Θεο-
σεβητέον*, Clem. Alex. 77, 11.” Wakef. Mss.] *Θεό-
σεπτος*, Dei instar colendus, Divino honore colendus,
Venerabilis, Venerandus, Aristoph. N. (292.) de voce
tonitruī, Ἡσθου φωνῆς—*θεοσέπτου*, Sacram vocem s.
divinam. Et ap. Suid. ex Eod. (ibid.) *βροντῆς μυκη-
σαμένης θεοσέπτου*, Venerandi fulminis s. A Deo im-
missi, ut *θεία νόσος* ap. Soph. [Aj. 186.] AT *Θεοσέ-
πτωρ*, Dei cultor, Eur. [Hipp. 1364. **Θεόσημος*, Si-
byll. Orac. 8.] *Θεοσημεία*, Signum divinitus editum,
Miraculum, ut *Διοσημεία*, i. q. *θαῦμα* et *θεουργία*,
Bud. qui e Damasceno citat, et Dionys. Areop. Apud
Damasc. de Apostolis, *τῷ παναγίῳ σοφισθέντες Πνεύ-
ματι, καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει θεοσημείας ἐργασάμενοι*,
Signa divina, Miracula. || Suidæ ἡ τοῦ θεοῦ *μαντεία*,
Oraculum divinum. [* “*Θεοσκόρπιστος*, Hieron. de
Trin. p. 34.” Boiss. Mss.] *Θεόσοφος*, Rerum divina-
rum consultus, In divinis peritus. Apud Dionys. A-
reop. i. est q. Theologus, h. e. Propheta, Bud. : seu,
ut alibi exp., Theologus recte sentiens. Dionys. A-
reop. de D. N., “*Ὅταν αὐτοὶ τῶν πάντων αἰτίων οἱ
θ. * πολυνώνμως ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὑμνοῦσι, ὡς
ἀγαθόν, ὡς καλόν, ὡς σοφόν*. Item ap. Eund. Ho-
mines spiritu divino correpti, Spiritales, Bud. [**Θεο-
σόφως*, Clem. Alex. 120.] *Θεοσοφία*, Rerum divi-
narum scientia. Apud Dionys. Areop. 192. pro Re-
ligione Christiana accipi docet Bud. [* *Θεόσπορος*,
Eust. in Od. I. p. 371, 47. * “*Θεόστεπτος βασιλεὺς*,
Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. 11, 658.” Boiss.
Mss. * “*Θεοστεφής*, Inscr. Libri Constantini Imp.
de Admin. Imp. τὸν θ. καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα :
Inscr. Epist. Gregorii Palamæ, publicatæ a Boivino
ad Niceph. Greg. 788. τὴν θ. βασιλίδα. **Θεοστήρι-
κτος*, Constantinus Rhodius in Jacobsii Proleg. ad
Anthol. Gr. p. 75. σκῆπτρα.” Schæf. ad Dionys. H.
de Comp. Verb. 237.] *Θεοστιβής*, A Deo calcatus,
calcandus, Greg. Naz. in Or. in sacrum Pascha, Ὅ
μὲν τῆς ἀγίας γῆς καὶ θ. ψαύειν μέλλων, τὰ ὑποδήματα
λυέσθω, Calceamenta solvat, qui sanctam et divini
tramitis terram calcaturus est. [“*Wakef. S. Cr. 4,*
248.” Schæf. Mss.] *Θεόστοργος*, Dei amans, Nonn.
[Jo. 4, 201.] *Θεοστυγής*, Deo exosus, odiosus, i. q.
θεομισής, Deum exosus, perosus, Qui Deum odit.
Utraque signif. ponitur a Suida ; at in posteriori ab
Apostolo h. v. accipi tradit, sc. *θεοστυγεῖς* pro οἱ
μισοῦντες τὸν θεόν, Dei osiores. [Eur. Tro. 1213.]
Θεοστυγία, Odium Dei. [* *Θεοστυγῆτος*, Æsch.
Choëph. 633.] *Θεοσυλῆς*, Sacrilegus, Qui res Deo
dicatas furatur, Suid. ex Anonymo quodam, Ὅ δέ,
θ. γενόμενος, καὶ τὰ ἔδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀνα-
στήσας. [Ælian. H. A. 5, 16. 7, 13. * “*Θεόσυλος*,
Philo J. 2, 642.” Wakef. Mss. **Θεοσυλία*, Ælian. V.
H. 6, 8. H. A. 10, 28. * “*Θεοσύλλεκτος*, Jo. Da-
masc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 119.” Boiss.
Mss. * “*Θεοσύνδετος*, A Deo annexus, Hierocl. 284.”
Wakef. Mss. **Θεοσύστατος*, Chrys. T. 6. p. 606.
* “*Θεοσφαγία*, Hom. 105. T. 6. p. 908.” Seager.
Mss. **Θεόταυρος*, Jovis epith., Moschus 2, 131.
**Θεοτειχῆς*, Epigr. adesp. 497. * “*Θεότεκνος*, Theod.
JCon. Epist. 238. Combef.” Boiss. Mss.] *Θεοτέρας*,
A Deo prodigiose proficiscens, ut *πλάναι*, Errores,
qui prodigiose et miraculose a Deo immittuntur. In
q. v. dithyrambicam esse compositionem annotat
Dem. Phal. (91.) sicut et in *δορύπυρος*, hic, ἄστρον
δορύπυρον στρατόν. [In Phal. l. c. Cod. Ms. habet
**Θεοτέρας*.] *Θεοτερπής*, Deum delectans, Deo gra-
tus, Nonn. [Jo. 6, 120. Greg. Naz. 2, 33.] *Θεότευ-
κτος*, A Deo fabrefactus, fabricatus. [Simmius Se-
curi. **Θεοτευχῆς*, Greg. Naz. 2, 145.] *Θεοτίμητος*,
A Deo honoratus, Divino honore afficiendus, Vene-
randus, *θεόσεπτος*. [Æsch. Ag. 1348. **Θεότιμος*,
Orph. H. in Matrem Deorum 1.] *Θεοτόκος*, Quæ
Deum peperit, Dei genitrix, Mariæ virginis epith. At
Θεότοκος, A Deo natus. [Classical Journal No. 44.
p. 368. **Θεότρεπτος*, Æsch. Pers. 907. Zosim. 2, 6.
et Sylb. **Θεοτρεφής*, Nonn. D. 9, 101. * “*Θεο-
τροφία*, Ptolem. Rex Epigr. 2. et Jacobs.” Schæf.
Mss.] *Θεοτυπία*, Conformatio Dei, Bud. e Dio-
nys. Areop. [* “*Θεοτύπιος*, Jo. Damasc. Ep.
ad Theoph. de Imag. Edess. 116.” Boiss. Mss.]

* “Θεοφανής, Thom. M. 394.” Schæf. Mss.] Θεοφάνεια, Apparitio Dei, qua sc. Deus hominibus miraculose apparet, se conspiciendum præbet, Greg. Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἤξωμένος. Qua in signif. scribitur ΕΤ Θεοφάνια. Bud. enim ap. Dionys. Areop. θεοφάνιαi interpr. Apparitiones divinæ, ut transfiguratio. Pars etiam est doctrinæ divinæ, ut θεωργία, ap. eund. Dionys. 141. Bud. ΑΤ Θεοφάνεια, τὰ, sive Θεοφάνιαi, αἱ, Festum solemne, quod illo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit, J. Poll. 1. tit. περὶ καιρῶν ἑορτασίμων, Καιροὶ δὲ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταί, ἱερομηνιαί, θεοφάνεια, θεοξένια. Herod. 1, (51.) de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis a Cræso dicato, Ἐπικίρνεται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίησι [-οισι.] Apud Christianos autem Θεοφάνεια s. Θεοφάνιαi dicitur Festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quod eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit: γενέθλια alio nomine appellant. E Greg. Naz. Θ. εἶτ' οὖν γενέθλια ἡ πανηγυρίς Χριστοῦ. [“Θεοφάνια, Præf. ad Greg. Cor. p. liii. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. ad Herod. 24.” Schæf. Mss. Philostr. V. Apoll. 4. p. 171.] Θεόφαντος, A Deo declaratus, manifestatus, Metrodorus ap. Plut. (10, 595.) Ἀπαλλαγέντες ἐκ τοῦ χαμαὶ βίον εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, Ad sacra et a Deo hominibus declarata Epicuri orgia. ΑΤ Θεοφάντωρ, Sacerdos, Theologus: θεοφάντωρ, ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους θεολόγους, Hes. Θεόφατος, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus: θεόφατα, ἐκ θεοῦ σημαινόμενα, Hes. [“Heyn. Hom. 4, 703.” Schæf. Mss.] Θεοπατίζω, E Deo loquor, Vaticinor: μαντεύομαι, περισσολογῶ, Hes. [“Θεοφεγγής, Damascen. Epiph. 1. * Θεόφημος, Manetho 1, 293. 4, 128. * Θεοφήτης, i. q. ὑποφήτης, Euseb. Præp. Evang. 5, 7. p. 191. * Θεόφθεκτος, Eust. Od. A. p. 6, 17. * “Θεόφθογγος, Pisd. Opif. 78.” Boiss. Mss.] Θεοφιλής, Qui a Deo amatur, Deo carus, Plato de Rep. 2. (6, 258.) Οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θ., Amentium iusanientiumque nullus Deo dilectus est, Philo V. M. 3. Τοιγαροῦν μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θ. ἐγένετο, Et Dei diligens et Deo dilectus, Plut. de Socr. Ἀνθρώπους θείους καὶ θ. Isocr. (Evag. 27.) Τὸν ἐνθάδε βίον εὐτυχέστερον καὶ θ. ἐκείνων διαβεβίωκε: θεοφιλέστατον θηρίον, Plut. || Θεοφιλὲς etiam dicitur Quod favore divini numinis alicui contingit, Plut. de Puer. Educ. Εὐδαιμον μὲν οὖν καὶ θ. εἴ τῳ ταῦτα πάντα θεῶν τις ἀπέδωκεν, Non sine divino quodam favore hominibus ista evenire omnia solent. Sic Xen. Ap. Socr. (32.) Ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. [“Θεοφιλῶς, Plato 1 Alcib. p. 134.] At Θεόφιλος, ὁ, ἡ, Dei amans, s. Amicus Dei. [Schleusn. Lex. in N. T.] Θεοφιλία, Amor Dei, Amicitia cum Deo. Unde pro familiaritate cum Deo ponitur a Dionys. Areop. loquente de Mose, Bud. [Schol. Soph. CEd. T. 38. 40. * Θεοφίλιον, Alex. Trall. 2. p. 131. * Θεοφιλότης, Menand. Rhet. 99. * Θεοφίλτος, Stob. Serm. 444. “Eldik. Suspici. 30.” Schæf. Mss.] Θεόφοβος, Dei timens, θεοσεβής, Hes. [“Θεόφοιτος, Tzetz. Posth. 571. Tryphiod. 374.] Θεοφόρος, Deum ferens: ὀνόματα, Athen. (448.) Nomina, quæ a diis desumpta alicui indita sunt, Quæ a deorum nominibus accepta aliquis fert: ut Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, et similia. At Θεόφορος, Qui divino motu fertur, spiritu agitur, Numine afflatus, i. q. θεόληπτος et ἔνθεος. Damasc. Ὁ ἱερός Ἀθανάσιος, Βασιλείος τε καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θ. πατέρων χορὸς, Patrum, qui divino spiritu afflati fuerunt, Qui divini spiritus instinctu locuti sunt: velut Apostoli, quos Dionys. Areop. θεολήπτους appellat. [Æsch. Ag. 1159.] Θεοφορία, Numinis afflatus, passive accipiendo, i. q. θεοληψία. [Strabo 12. p. 835. 1104.] Θεοφορέομαι, Divino numine correptus agor, spiritu feror, Philo V. M. 1. Ὁ δὲ μονωθείς ἐξαίφνης θεοφορεῖται, Repente numine afflatur agiturque. Ibid. Θεοφορηθεὶς τὴν ἀκρότομον παῖει πέτραν, Numine actus: 3. Οὐκ ἔστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἐβδόμην, Non magis conjectura quam Dei instinctu septimum diem sanxit. Item

A “Ἐτι μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, Multo magis quam antea Deo ciente. Accipitur etiam in malam partem ut ἐνθουσιῶ, pro Malo s. Fanatico spiritu agor. [Longin. 13, 2. 15, 6. * Θεοφόρησις, Diogenes. H. 1, 88.] Θεοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui numine agitur: i. q. θεοφορούμενος et θεόφορος. Plut. (6, 199.) Ἄν ἐκεῖνος ἢ δυσκόλος, αὐτὸν εἶναι μελαγχολικὸν (φησὶν) ἂν ἐκεῖνος δεισιδαίμων, αὐτὸν θεοφόρητον. || Apud Lucian. (2, 606.) est etiam Deum fereus, ut annotant VV. LL. Θεοφορήτης, Numine divino agente, Divino instinctu. Θεοφραδής, A Deo pronuntiatus: ut θεοφραδὴς μῦθος, ap. Nonn. (Jo. 12, 177.) Verbum Dei, s. Verbum divinum, Quod Dei ore pronuntiatum est. [“Θεόφραδος, Orpheus ap. Tzetz. Chil. 12, 151.” Elberling. Mss.] Θεοφραδία, Consilium s. Oraculum divinum: θεοφραδίας, θεοῦ γνώμης, λόγους, λέξεις, Hes. ΑΤ Θεοφράδμων, Qui e Deo loquitur, Philo V. M. 3. (1, 516.) Ἀληθόμαντιν καὶ θ. καὶ μόνον προορατικὸν τῶν ἀδῆλων καλοῦντες τὸν προφήτην, Divinitatis consultum, Turn. [“Θεοφροῦρητος, Codin. Orig. p. 64. Const. Manass. Chron. 48.” Boiss. Mss.] Θεόφρων, Qui diviua sapit: θεία φρονῶν, θείος, Hes. [Pind. Ὀ. 6, 70. Athen. 465. * Θεοφρονής, Hymnus Orphicus in Wakef. S. Cr. 4, 251. * Θεοφρόνως, Greg. Naz. 2, 290.] Θεοφροσύνη, Religio, Pietas, qua divina sapimus, Hes. περὶ τὸ θεῖον διατριβαὶ καὶ οὐ μαντεῖαι. [“Θεοφύλαξ, Schol. Pind. N. 3, 119. * Θεοφύλακτος, Codin. Orig. p. 64. * Θεόφυτος, Nicet. Paph. Laud. S. Eust. 76. * Θεοφύτευτος, Const. Manass. Chron. p. 94.” Boiss. Mss. * Θεοφωνέω, Heliod. 77. * “Θεοχάρακτος, Greg. Naz. p. 66. Mont.” Boiss. Mss. * Θεόχαρις, Gl. Deo gratus: * Θεοχόλωτος Deiratus, Dirus: * Θεοχολωσία Annoco: Θεοχολωσία Diræ. * Θεοχολωσύνη, Schol. Lucian. 2, 336. * Θεόχρηστος, Philo J. 2, 577. Mang. “Toup. Emendd. 2, 443. ad Diod. S. 1, 323.” Schæf. Mss. * Θεόχριστος, Dionys. Areop. 3, 452.]

Θεογενής, A Deo genitus, θεογένητος, Nonn. [“Orph. Quint. Sm. 6, 9.” Wakef. Mss.] Θεηδόκος, Dei susceptor, Nonn. Supra θεουδόχος ead. signif. ex eod. Nonno, [“Θηδόχος, Jo. 21, 47.” Wakef. Mss. * Θεηκόλος, Lobeck. Phryn. 652. * Θεηκόλωτος, Paus. 5, 15, 6. “Vel Eliace dictum pro θεήκολος, vel emendandum sit τῷ θεηκόλῳ, quod mihi magis aridet.” Facius. Θεηκαλέων, 5, 15, 5. “Forte * Θεηκαλέων, a Θεόκολος, Domicilium Theocolorum.” Idem. Apud Schn. Lex. rectius Θεηκαλέων.] Θεημάχος, Cum Deo pugnans, Deo repugnans, i. q. θεομάχος, nisi quod illud poet. est, Epigr. 4. Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξης τι θεημάχον. Nonn. θ. ἐστὲ γενέθλη. [“Jacobs. Anth. 7, 382. Paul. Sil. 70.” Schæf. Mss.] Θεημαχία, Pugna cum Deo, adv. Deum. ΑΤ Θεομαχία, Pugna deorum inter se, ut quidem Ammon. distingnit. Θεηπόλος, Dei minister: ὥρα. [“Nonn. Jo. 4, 109.” Wakef. Mss.] ΑΤ Θεηπολέω, Deorum imagines circumferendo pecunias colligo: θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ ἀργύριον εἰσπρασσόμενος. Suid. [Timæi Lex. 141. * “Θητεύκτος, Quint. Sm. 3, 418.” Wakef. Mss.] Θεητόκος, Dei genitrix poet. pro θεοτόκος. D [“Θεύμορος, Pind. Ὀ. 13, 18. cf. N. 7, 122. et nott. ubi vulgo Θεμερῆ: Boeckh. et Hermann. corrigunt ἀμέρῃ ab ἡμερος. * “Θεμερίδας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 54.” Schæf. Mss.] Θευμορία, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, Hes.: h. e., ut ab Eod. declaratur, Primitiæ, Caro, quæ sacerdotibus datur, cum sacrificatur. [Callim. Epigr. 32, 4. * Θευμόριος, unde fem. Θευμορίη, Divinitus immissa, Apoll. Rh. 3, 676. νοῦσος, 974. ἀτη.] Θευμοριάζω, Deo munus offero: θευμοριαζέτω, θεῷ γέρας ἀναφερέτω, Hes. Θευφορία, i. q. θεοφορία s. ἐνθουσιασμός, ap. Suid. ἄγρια δ' αὐτοῦ Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίας. [“Jacobs. Anth. 7, 374.” Schæf. Mss.]

[“Θεαγωγός, Schn. Lex. ἀμαρτύρως: unde * “Θεαγωγέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 22.” Boiss. Mss.] Θεαγωγία, Deorum s. Superiorum evocatio, Greg. Naz. 6. exp. Ὅσα περὶ μαντείας, θ., ψυχαγωγίας, ἀστρον δυνάμεις, τερατεύονται. [“Θεαίτητος, Joseph. Ant. 5, 10, 3. * Θεαίκτηρ, Æsch. Suppl. 1048. et var. lect. * “Θεάνδρα, Method. 424.”

Kall. Mss.] Θεανδρικός, q. d. Deivirilis, Dionys. A Areop. de Christo, "Ἀχρὶ σταυροῦ, καὶ θανάτου μετὰ θ. ἀναμαρτησίας ἐληλυθώς: θ. ἐνέργεια ap. Eund., et Damasc. 92. ["Eunap. 73." Wakef. Mss. * "Θεανδρικός, Andr. Cr. 28." Kall. Mss.] Θεάνθρωπος, Qui Deus simul et homo est, Epith. Christi. [* Θεανθρωπία, Zonaras in Can. Concil. p. 556.] Θεάρεστος, Deo placens, Damasc. 121. Ταῖς θ. ὠραίνεται πράξεσι. Θεαρέστος, Sicut Deo placet, Cyrillus, Θεαρέστως βίωσας: i. e. E præscepto divino, Bud. interpr. Utitur et Arethas sæpe. [* Θεαρέτως, pro θεαρέστως, Anonym. V. Chrys. 307. Τούτῳ δὲ τῷ βαθμῷ ἐν ἔτεσι πέντε θ. ἐνευδοκίμησας, οἷς τε * πνευματικινῆτως ὠμίλει καὶ αὐτοσχεδίως." Seager. Mss.] Θεαρχία, Suprema divinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens ap. Dionys. Areop. Quare sic dicatur, vide p. 137. 145. 218. Bud. Θεαρχικός, Qui supremæ divinitatis est, summi Dei est, Divinus: πνεῦμα, Dionys. Areop. 112. Ibid. Christum θ. ἱεροτελεστήν vocat; πρόνοιαν, 144.: Αἱ οὐρανίαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θ. ἀγαθότητος B μνούμεναι καὶ ἐλλαμπόμεναι. [* Θεαρχικῶς, Dionys. Areop. 115." Kall. Mss.] Θεηγόρος, Divina loquens, seu, ut Bud. exp., Digna Deo loquens, Vates, Prophetas, Damasc. 37. Ὁ θ. Δαβίδ: alibi itidem. Aliubi pro Theologo, Divino, ut, "Ὡς φησιν ὁ θ. Γρηγόριος. Idem 83. Κατὰ τοὺς θ. πατέρας. Dionys. Areop. θεολήπτους, et idem Damasc. θεοφόρους Apostolos et Patres appellant. ["Nonn. Jo. 1, 74. Orph." Wakef. Mss. * Θεηγόρεω, Cyrill. c. Julian. 331. * Θεηγορία, Amphil." Kall. Mss.] Θεήλατος, A Deo inventus, impulsus: συμφορὰ θεήλατος, Ira cœlitum inventum malum, Cic. ap. Eur. (Or. 2.) p. 108. Lex. Cic. interpr. Philo V. M. 1. Τότε δὲ καὶ θ. ἦν ἡ προσβολή, Tum vero clades ista divinitus invehebatur. Eod. 1. Ἀλλὰ τοῖς θ. κακοῖς (ἐχρήτο,) λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, Malis illis, quæ divinitus inferuntur. Theod. H. E. 3. Θ. πληγὰς ἐπήγαγεν (ὁ Χριστός): Idem, Ὁ δὲ Φηλιξ ἐξαπίνης θ. καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, A Deo immissum et incitatum, Bud. Idem scribit θεήλατος in Hist. Eccl. sæpe dici de Juliano, pro A Deo agitat. c Apud Damasc. 73. θ. ἀπειλή pro Prodigio minaci positum sibi videri annotat. ["Thom. M. 437. Eur. Ion. 1412. Wakef. 1325. 1445. Brunck. Soph. 3, 460. 470. 5, 4. Wessel. Obs. 132. Toup. Emendd. 1, 78. * Θεηλασία, Wakef. Ion. 1235. Schol. ad h. l." Schæf. Mss. * Θεηλατοῦμαι, Heliod. 6. p. 280=336.] Θεόινος, Deus vini, Bacchus, Snid. Θεόινος θεός, D. h. s., ap. Hes. AT Θεοίνια, Sacrificium, quod Athenis Baccho fiebat, Hes. τὰ κατὰ δῆμους Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἀπέθνον, Suid. [et Phot. Demosth. 1371. Cf. Θεόγνια.] "At Θεοίνιον, τὸ, dicitur esse "Templum Bacchi." Θεόπτης, Qui Deum cernit, ut αὐτόπτης, Dionys. Areop. [* Θεόπτος, Polyb. 32, 25, 14. "Ἐκ θεόπτου, Divinitus, si lectio sana est; quod non videtur. Reisk. corrigit ἐκ θεῶν του, eleganter: ἐκ θεοπέμπτου, Toup. (quod recepit Schweigh.)" Lex. Polyb.] Θεοπτία, Divina visio: θεία ὀπτασία, Suid. θεοφανία, θεία θεωρία, Hes. Dicitur ut αγαθοπτία, Dionys. Areop. Et Schol. ap. eum, Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θ. ἀπολείπεται. [* Θεόπτεια, i. q. θεοφάνεια, Euseb. Demonstr. p. 309.] Θεοπτικός, vocatur Ordo sacerdotalis ap. Dionys. Areop. περὶ τῶν ἱερατικῶν τελειώσεων, de Episcopis, Τούτων οὖν ἐστὶ τῶν πρώτως θ., τὸ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐν συμμετρίᾳ τῇ κατ' αὐτοὺς ὑποδείξει τὰ πρὸς αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεῖα θεάματα: Idem, Ἡ θεία τῶν ἱεραρικῶν τάξις πρώτη μὲν ἐστὶ τῶν θ. τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή: et, Τὸ θ. τῶν Σεραφίμ." Bud. ["Jacobs. Anim. 237." Schæf. Mss. * Θεοργόν, τὸ, Quod fit a Deo, Lexx. Gr. nullo testimonio. * Θεόργητος, Schol. Æsch. S. c. Th. 659.] Θεόρτος, A Deo motus, impulsus, Æsch. Pr. (764.) Θεόρτον ἢ βρότειον (γάμον γαμεῖ ὁ Ζεὺς;) Deæne alicujus aut mortalis amore motus uxorem ducet Jupiter? Eod. fere sensu (116.) Θεόσυντος ἢ βρότειος (ἀχώ;) Composita autem est vox hæc ex Hom. θεός ὄρη, Il. I. (699.) Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι δρίνη, καὶ θεός ὄρη. Nec vero multum diversa signif. est ejus, quod paulo ante præcedit, θεήλατος. "Θεουργός esse dicitur Qui in

"sacris operatur." [Jambl. Myst. 5, 21. p. 136. 6, 7, p. 148.] Θεουργία, Opus divinum, ut ea, quæ continentur in libris Mosis, Dionys. Areop. 127. Operatio Christi, Eid. p. 88. Miracula Christi, Eid. 122, 127. et ἐνανθρώπησις, 127. Beneficia Dei in genus humanum collata, 127. Hæc Bud. in Lex. In Comm. quoque θεουργίας vocari scribit Opera Servatoris, quæ divinitatem ejus significabant, ut contra naturæ leges et supra vim ejus edita. Τῆς τῶν ἱερωτάτων θ. μνήμης ἀνανεομένης αἰεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Duo enim illa monumenta operum Servatoris Ecclesia celebrat et frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, et Evangelii recitationem. Schol. Dionys. Areop. τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatam esse dicit θεολογίαν: καινὴν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena: ἐστὶ δὲ, iuquit Dionys., τῆς θεολογίας ἡ θεουργία. συγκεφαλαιώσις, Novum testamentum. Bud. || Θεουργία, pro Magiæ specie ab Augustino de C. D. 10. accipitur, e Porphyrio Platónico, Bud. Θεουργικός, Cui deos faciendi vis inest. Θεουργία, θεουργικὴ δύναμις, ἐπιστήμη, inquit Bud., a Dionys. Areop. dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη, ut ubi de primis et summis beatarum mentium ordinibus loquitur, Κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρωτογενῇ δυνάμει ταῖς θ. αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibid. τὴν θ. ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κύριον καὶ σωτήρα ὁμοιωμένους. Et rursus, Ἐκδιδάσκεισθαι τὰς θ. ἐπιστήμας. Idem Dionys. 88. Opera Christi sic vocat. Θ. ἐπιστήμη Bud. ap. eund. Dionys. in principio Eccles. Hier. interpr. Sacerdotalis, Pontificia. Et θ. μύρον, Sanctificum, Dionys. 115. Θεωνομαί, αἱ, Divinæ appellationes, Dionys. Areop. 140. 193. ut justitia, veritas, sapientia, verbum, et reliqua. Bud. ["Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1, 3." Boiss. Mss.]

Θέσκελος, Deo similis, i. q. θεοείκελος, ex eoque factum per sync. et epenth. τοῦ σ, ut tradunt Gramm. θέσκελος ὁμῆ, Divina vox, Nonn. At Il. Γ. (130) ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eust. vult esse non θεοείκελα, sed * θεοκέλευστα: ut sit a θεός et κέλομαι, i. e. κελύομαι, A Deo jussus, Qui Dei jussu fit. Θέσκελον adverbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, Mirum in modum, et q. d. Divinum in modum, Il. Ψ. (107.) ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. [* Παλιθέσκελος, Orph. Fr. 6, 42. * Θείκελος, Aristoph. A. 1252.] Θέσφατος, Divino ore pronuntiat, consilio eveniens, Fatalis, Il. Θ. (477.) Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, Ita divino consilio visum est, h. e. Διὸς δ' ἐτελελετο βουλὴ, Eust. Od. Δ. (561.) Ζοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἀργεῖ ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, Tibi in fatis non est. Et θέσφατα plur. subst. pro Vaticinia, Oracula, Responsa divinia, Fata, Od. N. (172.) ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἵκνει Πατρός ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγασσάσθαι Ἕμιν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim divino spiritu prædicebat. [* Θεσφατηλόγος, Æsch. Ag. 1452.] Ἀθέσφατος, Ineffabilis, Inenarrabilis, Hesiod. E. (2, 280.) Μούσαι γὰρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, Inenarrabilem hymnum, Il. D Γ. (4.) ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immensus, Od. A. (61.) οἶνος, de Nimio potu: σῖτος, de Copioso frumento: βόες, Od. Υ. (211.) de Bobus, quarum maximus numerus esset et vix enarrabilis: ἀθέσφατοι νύκτες, Od. O. (391.) de Noctibus longissimis. Et ἀθέσφατον adv., pro Ita ut vix dici possit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quasi δ οὐδὲ θεός ἂν φατίσειε δι' ὑπερβολήν. [* Ἀποθέσφατον, Manetho 2, 207.] "Ἐκθέσφατον, τὸ, exp. Scientia "divina." [Ἐκθέσφατα, Oracula, Il. E. 64. ubi tamen aliqui legunt separate θεῶν ἐκ θέσφατα, ut sit ἐκ θεῶν "θέσφατα." Θεσφατοῦται Hes. exp. * θεσφατίζει, "μαντεύεται, περισσὰ λαλεῖ, Vaticinatur, Multa et "inania loquitur." [Cf. Θεσφατίζω.]

Ἀγχιθεός, Propinquus Deo, Od. E. (35.) Φαίηκων εἰς γαῖαν, οἱ ἀγχιθεοὶ γεγάσιον, Qui propinqui diis sunt; vel cognatione, quod Phæax e Neptuno ortum trahat: vel quod proxime ad deos accedunt hospitalitate et reliquis virtutum generibus. Unde et Alcinous Od. H. (205.) de ipsis diis

αἷτ, Οὗτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφίσιον ἐγγύθεν εἰ-
 μέν: (203.) Δαίνυνται τε παρ' αἰμι, καθήμενοι ἐνθα
 περ ἡμεῖς. Hes. ἀγχιθεον, ἰσόθεον, θεῖον. [* "Αγχι-
 θεάω, Coust. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.]
 "Αθεος, Qui sine deo est, Impius, Qui Deum esse
 non credit, aut, si credat, non colit, Soph. El. (124.)
 δολερὰς ἀθεωτάτας Ματρὸς, de Clytænnestra: Tr.
 (1038.) μάτηρ, de Dejanira, Aristoph. Πλ. (491.) Τοὺς
 δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἄ., Improbos et impios: (426.)
 ἄ. et τὰ θεῖα σέβοντες sibi opp. Philo V. M. 3.
 Κατὰ τῶν ἄ. καὶ ἀνοσιουργῶν, In impios et conse-
 leratos. Lucian. (3, 144.) "Α. καὶ ἀνόσιος. Plut. (6,
 652.) Οὐκ οἶται θεοὺς εἶναι ὁ ἄ., ὁ δὲ δεισιδαίμων
 οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur esse,
 h. e. Sine Deo, Impia. Plut. (6, 634.) loquens
 de eo, qui deos ut tyrannos metuit et fugitat, Πον-
 φύγη, ποίαν γῆν ἄθεον εὖρη, Deorum expertem, h. e.
 Ubi dii nulli sint: ἄ. ὀνόματα ap. Athen. (448.) Νο-
 mina a diis non desumpta, ut Cleonymus, Plato, So-
 crates: quibus correspondent θεοφόρα, Quæ a deo-
 rum nominibus deflexa sunt, ut Dionysius, Herma-
 goras, Hermaphroditus, et quæ ejusmodi sunt. Plut.
 de Def. Orac. Οὐ γὰρ ἄ. ποιούμεν οὐδ' ἄλογον τὴν
 μαντικὴν, Non enim divinationem Deo rationeque
 spoliatus: (7, 627.) Καταπιμπλαμένων αἰσχυρῶν καὶ
 ἄ. ἐρωτημάτων, Fædis et impiis oppletam interroga-
 tionibus: Idem ad Colotem, "Ανιέρου πόλεως καὶ
 ἀθέου: (10, 60.) Εἰς τὸν ἄ. καὶ τιτανικὸν τόπον. Greg.
 Φαρισαϊκὴ καὶ ἄ. διδασκαλία. [Αθεώτερος, Lysias
 230. Reisk.] "Αθεότης, Impietas, qua deos esse non
 credimus, non colimus, Plut. (6, 656.) "Ενιοι φεύγον-
 τες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐπιπίπτουσιν εἰς ἄ., transilientes
 sc. τὴν εὐσέβειαν, quæ media inter hæc duo extrema
 est. Plato Epist. 7. "Αλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ
 καὶ ἄ., Delapsus in iniquitatem et impietatem. ET
 "Αθεῖα, pro eod., Greg. "Επικούρου τὴν ἀθεΐαν:
 ["Hierocl. 18." Wakef. Mss. * Πολυθεοαθεότης, O-
 rig. Exh. ad Mart. p. 193. Wetst.] "Αθεῖ, Sine Deo,
 numine divum, Od. Σ. (352.) Οὐκ ἀθεεὶ ὁδ' ἀνὴρ "Ο-
 δυσεύς ἑς δόμον ἦκει: i. e. οὐκ ἀνευ θεοῦ, ut supra
 eum loqui ostensum est. Pro quo Virg., non sine
 numine divum: h. e. σὺν θεῷ, ut etiam Hom. et
 prosæ scriptt. loquuntur. "Αθέως, Sine Deo, s.
 "Impie. I. q. ἀθεεΐ." [Plato Gorg. p. 523. Soph. El.
 1181. Cæd. T. 254. * "Ανάθεος, Ælian. H. A. 2, 36.]
 "Αντίθεος, Contrarius, Adversarius Deo. Quo in
 sensu accipiunt quidam ap. Hom. (Od. Ε. 18.) ἀντί-
 θεοι μνηστῆρες. Sic ἀντίθεον δόγμα. || I. q. ἰσόθεος,
 Par, Æquiparandus Deo, Divinus, Augustus: ἄλο-
 χον, (Λ. 116.) quasi Diis æquiparandam virtute,
 i. e. Divina quadam virtute præditam: [A. 70. He-
 liod. 4. p. 174. * "Αντιθεῖα, Athan. in Assumt.
 Dom. 2, 413." Kall. Mss.] "Απόθεος, Qui sine deo
 est, Impius; nam Hes. ap. Soph. Thyeste, ἀπόθεα
 exp. ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. [* "Αὐτοθεος, Wolf. Anecd.
 Gr. 3, 162." Boiss. Mss. * "Αὐτοθεότης, Pachym. ad
 Dionys. Areop. de D. N. 11, 6." Kall. Mss. Epi-
 phan. 1, 900.] Διθεῖα, Duo dii, Duplex numen,
 Greg. Naz. Διθεΐται, Qui duos deos s. duplex nu-
 men statuunt, colunt. Δύσθεος, Impius, ἀσεβής, Schol.
 Soph. El. (289.) "Ω δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 Τέθνηκεν; Sed forsitan aliquis a θεῖα derivare malit, ut
 sit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα: [cf.
 "Αξιώθεος.]

"Ενθεος, In quo Deus est, afflatus, instinctus Dei,
 Divinus. Dici solet de Eo, in quo numen aliquod
 est, h. e. qui numine aliquo afflatus est, agitur, ut
 vates et divini, Qui recepto furit Deo, Seneca: i. q.
 θεώληπτος, θεόφορος, θεοφορούμενος. Plato de Sibylla,
 "Ενθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Lucian. (1, 529.) "Υφ' ᾧ δὴ
 sc. τῶν μουσῶν, ἐνθεοὶ γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν.
 Sic Aristot. Rh. 3. "Ενθεον γὰρ ἡ ποίησις. Utuntur
 h. v. ap. Latinos Seneca, Martialis; Stat. Sylv. 1.
 Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tem-
 pora. Et neutr. τὸ ἐνθεον, Fanaticus furor, Impetus
 numine afflatorum. Metaph. Lucian. (1, 851.) Τῆς
 Φρυγίου (ἁρμονίας) τὸ ἐνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν.
 [Lycophr. 28. * "Ενθεότιμος, Sibyll. Orac. 5. p. 604.
 nisi leg. εὐχαῖσιν θεοτίμοις. * Φιλένθεος, Orph. H. in
 Pan. 5, 21. * "Ενθέως, Jambl. V. P. 432.] "Ενθεάω, Nu-

A mine agor, i. q. θεοφοροῦμαι, Lucian. (2, 221.) Σείων
 ἄμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε,
 καὶ ἐνθεάζοντες: (1, 248.) de Baccho, "Ορχοῦμενος
 ἄμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων,
 ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων, Ebrius et furore correptus fa-
 natico. Plut. (8, 465.) Καὶ τὸ χρησμοδεῖν ἐμμέτρως
 παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. (p. 63. 21.) Τι-
 νὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπὸ τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνά-
 μων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες,
 οὓς καὶ ἐνθεαστικούς ὀνομάζουσι. "Ενθεαστικός, Qui
 fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus,
 i. q. ἐνθεος: Qui fanatico furore agi solet, numine
 afflari solet. Plato de LL. 3. p. 120. (8, 116.) Θεῖον
 γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθ. ὃν γένος ἡμῶν δοῦν:
 sic Lucian. paulo ante dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μου-
 σῶν γενομένους ᾄδειν. Dionys. Areop. ἐνθεαστικαὶ
 ἡμῶν δῖαι, de Apostolis loquens inspiratis. [* "Ενθεα-
 στικῶς, Eust. Il. A. p. 21, 39. * "Ενθεάκτος, Hes. v.
 "Ενθρίακτος, quod v.] Pro ἐνθεος autem contr. DI-
 CITUR "Ενθους, Philo V. M. 1. "Εξὼ δὲ προσελθὼν,
 B ἐνθους αὐτίκα γίνεταί, τὸν προφητικὸν πνεύματος ἐπι-
 φοιτήσαντος, Numine corripitur. Et rursus, Μικρὸν
 δὲ ἐπισχὼν, ἐνθους τε γίνεται καταπνευσθείς: pro quo
 alibi dicit θεοφορεῖται, ut suo loco dictum est. Theo-
 dorus H. E. "Ενθους γενόμενος καὶ θεῖας χάριτος ἐμ-
 πλησθείς. Greg. Καὶ ὥσπερ ἐνθους ὑφ' ἡδονῆς γίγνο-
 μαι. "Ενθουσία, Hesychio ἐκπληξίς. "Ενθουσιώδης,
 ὁ, ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine
 afflatus. Et neutr. τὸ ἐνθ., Ipse furor fanaticus, di-
 vinus. Philo V. M. 3. "Εν ᾧ τὸ τοῦ λέγοντος ἐνθ.
 ἐμφαίνεται, In qua divinus furor loquentis apparet.
 [* "Ενθουσιώδης, Hippocr. 1280, 24. Schol. Il. A.
 342. P. 22.] "Ενθουσικόν, Oleris genus ap. Theo-
 C "phr. H. Pl. 7, 7," [1. Schneid. corrigit "Ενθυ-
 σκον.] "Ενθουσιάζω sive "Ενθουσιῶ, Fanatico s. Di-
 vino furore agor, Numine afflor, Plato Ap. Socr. (7.)
 "Ενθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεσι καὶ οἱ χρησμοδοῖ:
 Phædro (10, 327.) de mente germani philosophi lo-
 quens, quem vult esse volucrum, "Εξιστάμενος δὲ τῶν
 ἀνθρωπίνων σπονδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θεῷ γιγνώμε-
 νος, νοουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς παρακινῶν,
 ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλοὺς, ubi furorem hunc
 poeticum et fanaticum s. entheon facit quartum ge-
 nus μανίας distinguens itidem inter παρακινῶν, Insa-
 nus, et ἐνθουσιῶν, Numine afflatus. Bud.: Philo
 V. M. 1. Κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διερχομένης,
 Furore percitus: 3. "Ενθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς
 προφήτην θεοπίζει τάδε, Divino numine afflatus et in
 vatem mutatus ista hariolatur. Sic 1. Καὶ λέγων ἄμα
 ἐνθεοῦσιν μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, Inter ea
 verba divino furore instinctus et in vatem mutatus.
 Herodian. 2, (2, 5.) Πας ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς
 ἐξεβακχεύετο, Lymphato similis ebacchabatur, Polit.
 Et cum præp. ὑπὸ ap. Plat. Phædro, "Υπὸ τῶν νυμφῶν
 ἐνθουσιάζουσι: ut ἐνθεος ὑπὸ μουσῶν ap. Lucian. paulo
 ante. Dicitur vero passive quoque ἐνθουσιασμένος
 D pro ἐνθουσιάζων. Herodian. 2, (5, 8.) Μὴ ἐνθουσια-
 σμένος [ἐνθουσιᾷ μὲνων,] καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σε-
 μνῷ σχήματι, Non attonitus, sed habitum oris gra-
 vem moderatumque retinens, Polit. [* "Ενθουσιάζω,
 Boiss. Philostr. 508. ad Diod. S. 1, 294. "Ενθουσιῶ,
 Thom. M. 593. Wakef. Trach. 205. Jacobs. Anim. 88.
 Athen. 19. Valck. Phæn. p. 445." Schæf. Mss. Ælian.
 H. A. 4, 31. "Ερωτας ἐνθεοῦσιν ασεθεῖς, Hermes Stobæi
 Phys. 930.] "Ενθουσιασμός, ET "Ενθουσιασμός, Furoris
 fanatici s. divini afflatus, Instinctus s. Afflatus divi-
 nus, Plut. de Def. Orac. loquens de divinatione, "Εξί-
 σταται δὲ κράσει καὶ διαθέσει τοῦ σώματος ἐν μεταβολῇ
 γιγνώμενον, ὃν ἐνθουσιασμόν καλοῦμεν, Recedit autem,
 cum ea est corporis temperatio et habitus, ut immu-
 tetur in eum, quem instinctum afflatusque divinum
 vocamus. Idem de Orac. Pythio, Μόνας τὰς φαντα-
 σίας παρίσσει, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλ-
 λον· ὁ γὰρ ἐνθουσιασμός τοιοῦτόν ἐστιν: (9, 40.) "Ο
 τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθ. ὠνόμασαι, μετοχῇ καὶ κοι-
 νωνίᾳ θεοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ
 "Απόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. "Ενθουσιασμός, Plato
 Phædro, amorem dicens esse πασῶν τῶν ἐνθουσιάζουσιν
 ἀρίστην. "Ενθουσιαστής, Numine afflatus. "Ενθουσια-
 σταί, Hæretici quidam ap. Theodorit. H. E. 4.

[“Eust. 47. ult.” Kall. Mss.] Ἐνθουσιαστικός, Qui numine afflari solet, Fanaticus, Bud. e Plat. Phædro (10, 357.) Ἐγὼ γάρ τοι, διὰ τὸ ἐνθ., οὐ πᾶν μέμνημαι: Tim. Ἐννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τὰ τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὑπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, Visa nocturna vel vigilantium, eorum, qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum, quibus mens ecstastica vaticinatur. Bud. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία ap. Plut. Solone, Sapientia, quæ numinis afflatu concipitur. Active interdum accipitur pro Animos corripiciens furore illo divino. Unde ap. Aristot. Pol. 8. ἐνθ. ἁρμονία, Harmonia, quæ corripit animos: sic Lucian. supra Phrygiam harmoniam ἐνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθ. νόσημα ap. eund. Aristot. dicitur, cum instinctu lymphatico iufervescunt Sibyllæ, Bud. Ἐνθουσιαστικῶς, More eorum, qui furoris fanatici instinctu aguntur, Plut. de Def. Orac. Ταῦτα μόνον τὰς ψυχὰς ἐνθ. διατίθῃσι καὶ φανταστικῶς τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animus furibundus redditur et futuri imagines concipit. “Ἀνενθουσιαστος, Non afflatus divino numine, Non fanaticus, Non insanus seu vesanus: ut ἔρως, Plut. [9, 9. *Ἀνενθουσιαστος, 7, 363. * Συνενθουσιάζω, Diod. S. 4. p. 148. * Συνενθουσιάζω, Plut. Coriol. 17. Eunap. in Maxim. p. 82.] “Ζάθεος, Prædivinus, Admodum divinius, Sacrosanctus, Il. A. (38.) Ari- stoph. (N. 283.) ζαθέων ποταμῶν.” Ἡμίθεος, Semideus, Heroum epith., de quibus suo loco, Hesiod. *E. (1, 158.) Ἀνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἳ καλεῖνται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος sine adiectione, Heros. [Il. M. 23. Pind. Π. 4, 19. 327. 375.] ET FEM. Ἡμιθέαινα, Semidea, Opp. K. 3, (245.) Αἰνούς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας. Ἰσόθεος, Deo par, æquiparandus: i. q. ἀντίθεος, Qui virtutibus suis Deo æquiparandus videtur: φῶς, Od. A. (324.) de Telemacho. Plato Pol. 2. Καὶ τὰλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Isocr. ad Nic. (1.) Ἰ. ἀπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄντας: ad Phil. Ἰ. καὶ πᾶσιν ὀνομασθὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον. [*Ἰσόθεον, Unguentum quoddam, Alex. Trall. 11. p. 630. *Ἰσοθεία, Parilitas Deo, Exæquatio cum Deo, Chrys. in Gen. Or. 12. T. 1. p. 76., 16. T. 1. p. 100.] Seager. Mss. *Ἰσοθεῶν, Æsopus 110. Schneid. Ἡρακλῆς ἰσοθεωθεῖς. *Κακόθεος, Theophr. Porphyrii Abstin. 2, 7. *Καράθεος, J. Poll. 1, 20.] “Λευκοθέα, ἡ, Leucothea: Matuta dea, ut Plut. interpr. in “Canillo. Etymologo ἡ Ἰνώ, Ino: sic dicta quod in “furem acta, per album campum qui circa Megaridem est, currens, sese in mare dejecerit. Myrsilus λευκοθέαν dicit non solum τὴν Ἰνώ, sed λευκοθέας appellat etiam τὰς Νηρηίδας, Nereidas nymphas: forsitan quod per albicantes maris undas cursitent, ut ἡ κυμοθόη. Itidem Hesychio λευκοθέαι “sunt πᾶσαι αἱ πόντιαι.” [*Valck. Anim. ad Ammon. 163.] Schæf. Mss. *Λυσίθεος, Nom. propr., Athen. 551. *Μητρόθεος, Dei mater s. parens, Epith. B. Virginis, Lexx. Gr. sine exemplo.] “Μνησίθεος, affertur pro Pius. In Append. Diosc. annotatur “τὴν ἀρκευθίδα τὴν μεγάλην a nonnullis vocari μνησίθεον, ab aliis κυπάρισσον ἀγρίαν. Alioqui est “Nom. propr.” [*Μυρίθεος, Anon. H. in Virgin. 13.] Ὁμόθεος, Qui pariter Deus est, una Deus est, Ejus divinitatis consors, Greg. [*Παλαίθεος, Hes. Phot. *Πάνθεος, Gl. Omnium deus. *Πασιθέα, Anon. H. in Virgin. 17. *Πλησιόθεος, Deo vicinus, proximus, Lexx. Gr. nullo allato auctore.] Πολύθεος, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit, Bnd. e Damasc. 7. Οὕτως ἡ π. τῶν Ἑλλήνων πλάνη ἐξαφανίζεται: δόξα, Philo de Mundo, Opinio, quæ deorum multitudinem astruit. [Æsch. Suppl. 429. Lucian. 685.] Πολυθεότης, ET Πολυθεία, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur, Just. Martyr Or. ad Gent. [Suid. 1, 349. *Πολυθέως, Suicer. Thes.] Σεμνόθεοι, Divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi et gymnosophistæ, Diog. L. (1, 1.) VV. LL. Συνθεία, q. d. Divinitatis communio, Ead. divinitas. [Scriptt. Eccles.] Τριθεία, Deitatis ternio, qua sc. tres dii statuuntur, Greg. Naz. Τριθεΐται, Qui tres

A deos esse asserunt, Greg. Naz. “Ὑπέρθεον, Quod “est supra numen divinum vel numinis voluntatem.” [“Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1, 2, 3. Procl. ad Plat. Crat. 16.” Boiss. Mss.] Φιλόθεος, Dei amans, Philo V. M. 3. Τοιγάρουν μετ’ ὀλίγων ἄλλων φ. τε καὶ θεοφιλῆς ἐγένετο, Dei diligens et Deo dilectus fuit, Lucian. (3, 144.) Εὐσεβῆ καὶ φ.: cui ibid. opp. ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Greg. in Enc. Macc. Σφόδρα πιθάνως ἔμοι γ’ οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φ., Omnibus Dei amantibus. || Exp. etiam Deo carus, placens et gratus: κελεύσματα, Greg. Naz. [*Φιλοθέως, J. Poll. p. 14. *Φιλοθεότης, 21. Lobeck. Phryn. 351. *Φιλοθεῶν, Cyrill. de Ador. p. 517.] Φιλοθεΐα, Amor Dei. [Idem in Isaiam p. 798. *Ἀφιλόθεος, p. 290. *Ἀφιλοθεΐα, p. 800. *Χαλκόθεος, Strabo 10. p. 721. *Ψευδόθεος, Athanas. 2, 15. 23. 73.]

Θεότης, Deitas, Divinitas, vocab. theol., Greg. Πῶς ἂν τις ἐλεγχθεῖ μᾶλλον καὶ ἐαυτῷ μαχόμενός καὶ θεότητι; Et sibi et divinitati? i. e. ipsi Deo. [“Lucian. Icarom. 2, 2.” Boiss. Mss.]

B Θεόθεν, A Deo, Divinitus, Od. Π. (447.) θεόθεν δ’ οὐκ ἔστ’ ἀλέασθαι: sub. θάνατον. Synes. Ep. 137. Θ. τε αἰτοῦντες θεΐα φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατόν τρόπον τὸ φρονεῖν ἀπανταχόθεν συλλέγοντες, Et a Deo petentes ut divina cogitemus.

Θεῶν, Deum facio, Greg. Naz. Ἐμὲ θεοῖ διὰ τὸν βαπτίσματος, Me Deum facit aspergine baptismatis. Et in pass. ap. Eund. θεοῦμενος, Qui deus fit, ex humana natura in divinam abit. Et θεωθὲν partic. Ad majorem gloriam evectum, propria tamen natura non immutata, Suid. Apud Greg. θεωθὲν θέλημα interpr. Voluntas Deo informata. [Jambl. V. P. 222. “Rittersh. ad Porphyrii p. 26. Kust. Paul. Sil. 74. fin. Valck. ad Rov. 40.” Schæf. Mss.] Θεώσις, q. d. Deificatio, θεοποίησις, θεουργία. [*“Αὐτοθέωσις, Dionys. Areop. 262.” Kall. Mss.] Ἀποθεῶν, Ex homine Deum facio, In deos s. divos refero, Consecro, Divinos honores tribuo, Plut. (6, 790.) Et in pass. ἀποθεοῦσθαι, Inter deos referri, ἐκθειάζεσθαι, Bud. [“Ἀποθεωθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, quo sensu dixerint veteres Patres, vide Expos. Fid. Justino Mart. tributam p. 181.” Anonymus in margine Thesauri HSt.] Ἀποθέωσις, Inter deos relatio, Divinorum honorum attributio, Consecratio: de qua prolixè Herodian. 4, (2, 1.) Cic. ad Att. 1, 15. Consulatum nostrum, quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat: 12, 13. Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν: sed vereor ne minorem τιμὴν habere videatur. Epist. 35. Fauum fieri volo: neque hoc mihi erui potest. Sepulcri similitudinem effugere non tam propter pænam legis studeo, quam ut maxime assequar ἀποθέωσιν. [Strabo 6. p. 436. Herodian.] Ἐκθεῶν, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, Dionys. Areop. [Ælian. H. A. 10, 23. 28. 11, 10. *Ἐκθεῶσις, Nicolaus Episc. Methon. in Liturgiis p. 130. “Jacobs. Anth. 11, 189.” Schæf. Mss.] Ἐκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis, Dionys. Areop.

Θέων, Deus, VV. LL. A Θεὸς autem, fem. EST Θεὰ, ET Θεάινα, Dea, Il. A. 1. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes ap. Athenienses, Plut. Solone. Θεάινα autem fem. dicitur a θεὸς, sicut λύκαινα a λύκος, Eust. Ad cujus analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα ap. Opp. de quo suo loco. Etym. vero derivat a θέων, ut Λάκαινα a Λάκων. [“Θεὰ, Brunck. ad Hippol. 55. Valck. p. 169. Phryn. Ecl. 84. Thom. M. 444. Musgr. Iph. T. 198. Jacobs. Anth. 11, 334. Heyn. Hom. 5, 469. Conf. c. θεὸς, Valck. Hipp. p. 217. 239. ad Diod. S. 1, 238. Mitsch. H. in Cer. p. 102. Porson. Hec. 360. Θεὰς monosyll., Markl. Iph. p. 183. 367. Θ. Στρατονίκη, ad Diod. S. 2, 518. Θεάων τέκνα, Wolf. ad Hesiod. 100. Θεῶν, ad Il. Ω. 59. ad Callim. 1, 115. Callim. H. in Dian. 119. 152.” Schæf. Mss. Θεάινα, Il. Θ. 5. 20. T. 101. Od. Θ. 341. Athen. 423. *Θεανὸς, Brunck. Lex. Sopri. *Θεανὼ, nom. propr., Il. E. 70. et alibi.]

Θεάζω, Divinus sum, Proxime ad Deum accedo. Vel ἐνθεάζω. Dion in Vita Hom. e Democr. Ὁμηρος φύσεως λαλῶν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐρεκτήνατό παντοίων, et subjungit, Ὡς οὐκ ἐνὸν ἄνευ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἐπὶ ἐργάσασθαι.

[“Ad Diod. S. 1, 294. Duker. Præf. Thuc. 11.” Schæf. Mss. *Θεαστή, s. *Θειαστή, Dio Chrys. Or. 2, 315. al. Διαστή, quod vide.] Θεαστικός, Divinus, Qui divino spiritu agitur, ἐνθεαστικός, Arethas in Apoc. θ. vocat Esaiam: sicut Dionys. Areop. ὑμνωδίας Apostolorum divino Spiritu percitorum. AT Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, iram alicui imprecor. Annotat enim Eust. (40.) ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐριννυς ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, καταρᾶσθαι: citans e Pherecr. ὕστερον ἀράται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Plato Phædro, Ἀγανακτῶν καὶ ἐ., Ad imprecationes devotionesque conversus. Bud. [“Thom. M. 446. ad Charit. 476. Duker. Præf. Thuc. 11. ad Dionys. H. 1, 82. Toup. Opusc. 1, 53. Emendd. 1, 81.” Schæf. Mss. *Συνθεάζω, Diod. S. 4. p. 177.]

Θείος, Divinus, Ad Deum pertinens, “contractum e θείος s. θείος, ut volunt nonnulli.” Apud (Il. B. 22.) ὄνειρος, Somnium divinitus immissum, χορὸς, (Od. Θ. 264.) Quo dii honorantur: vel διὰ τὸ θ. τοῦ ἔργου: Ὀδυσσεύς, ut Lat. Vir divinus. Sic et in soluta oratione Plut. de Aud. Poëm. “Ὡς περ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἡθῆ καὶ νῆ Δία λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θ. προσαγορεύειν. Dem. autem (18.) hæc duo conjunxit, θ. et δαιμόνιος. At θ. μοῖρα, vide in Θείως. Dicitur et θεϊότερος ac θεϊότατος, Divinior et Divinissimus: θεϊότατα δῶρα, Cic. ap. Plat. Divinissima dona. Alicubi tamen comparativum et superl. reddidit positivo, Lex. Cic. 6. 43. Et Θεώτερος ap. Dionys. Alex. Divinior, pro θεϊότερος: formatum tamen tanquam a θεός. [“Ruhn. Ep. Cr. 148. 193. ad Callim. 1, 61. Brunck. El. 457. Apoll. Rh. p. 4.” Schæf. Mss.] || Θεῖον, τὸ, subst. Numen divinum, et q. d. Divinitas, θεϊότης. Redditur etiam sæpe Deus, sicut θεός: sed ita tamen ut intelligendum sit non de Quolibet deo ab ipsis etiam profanis scriptt. dici, verum de Eo, quem intelligebant, cum θεός dicebant quasi κατ’ ἐξοχήν, ad differentiam eorum, qui multi appellatione θεῶν includebantur, summum videlicet supremumque numen, et q. d. θεὸν θεῶν ὑπάτον καὶ ἄριστον, Hom. Sunt certe qui etiam inter θεὸν et θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, ut per θεὸν quidem Numen illud, at per θεοὺς Numina vulgi opinione consecrata intelligerent; atque huc referunt istud Plat. dictum in Epist. Τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἡττον. Ignoravit autem usum Hom., sed omnibus ejus posteris usitatum fuit, ac præsertim prosæ scriptoribus, Herod. Thuc. Plat. Xen.: ap. quem legitur K. Π. 4, (2, 8.) “Ὡς τε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θ. ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους: Ἐ. 7, (5, 13.) Περιεγέγραπτο γὰρ, ὡς εἰκεν, ὑπὸ τοῦ θ., μέχρ’ ὅσον ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς. Plato, Tὸ θ. πόρρω ἡδονῆς καὶ λύπης ἰδρύνθαι, ubi quidam interpr. Naturam divinam. Sed et alicubi τὸ θ. redditur Divina providentia: ut certe et in illo posteriore Xen. l., quod τῷ θ. tribuitur, ad illam pertinet. Lucian. tamen (3, 144.) hæc separavit, Καὶ ὡς τὸ θ. παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνούμενος. Usi sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo Eccl. Scriptt., præsertimque Greg., ut cum dicit Τῷ θ. πειθόμενοι, pro Auctorem Deum secuti. Idem, Πῶς γὰρ σεπτὸν τὸ θ. εἰ περιγραφτόν. Et, Τὸ μὴ ληπτὸν εἶναι ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ τὸ θ. Cum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exp. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, Divina providentia, atque ita redditur ap. Aristoph.: quod etiam consentaneum est iis, quæ modo de hujus nominis signif. dixi. Verum sunt et qui exp. Ex insperato, quod non placet. Aristoph. l. est Ἰππ. (146.) προσέρχεται, “Ὡς περ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν. Vide Θείως. [“Θείος, Xen. Mem. 1, 1, 14. 15. vide Ind. Ern. Wakef. ad Bion. 1, 29. Ion. 85. S. Cr. 5, 95. ad Lucian. 1, 254. Valck. Diatr. 21. ad Herod. 719. ad Phalar. 339. ad Charit. 757. Heind. ad Plat. Phædr. 211. Jacobs. Anth. 9, 85. 310. Heyn. Hom. 7, 532. 8, 212. 376. Conf. c. θεός, Musgr. Iph. T. 572. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 27. Heind. ad Phædr. 250.; cum ὁσιος, Fisch. ad Plat. Euthyphr. 38. Θ. et δῖος, Heyn. Hom. 5, 577. 7, 6. Ἄλς θ., 5, 575. Θ. ὄνειρος, ad Lucian. 1, 179. Ὡς θεῖε, Boeckh. in Plat. Min. 70. Θεία κεφαλὴ, Act. Traj. 2, 308.

A Θεῖον ἡγεῖσθαι, ad Herod. 686. Κατὰ θεῖον, Kuster. Aristoph. 105. ad Herod. 275. Bast Lettre 70. Θεῖόν τι, Jacobs. Anth. 11, 184. Θεῖα, Coelestia, Plut. Cæsare 69. Τὸ θεῖον, ad Diod. S. 2, 457. Bast Lettre 19. 70. ad Herod. 216. Numen divinum, Munck. ad Anton. Lib. 8. Verh. Fortuna, Wyttenb. Select. 347. Θέειος, Moschus 2, 50. Procl. H. in Ven. 2, 16. Heyn. Hom. 5, 439. *Θεῖος, Bion (6, 9.) p. 324. Valck. *Θήϊον, τὸ, Numen, Valck. Callim. 270.” Schæf. Mss. *Θεῖοθεν, Gl. Divinitus. “Priscian. 15, 424.” Elberling. Mss.]

[*Θειογενής, Gl. Divigena: Sibyll. Orac. 5. p. 602.] “Θειοδάμη, Suidæ ἡ θεοὺς δαμάζουσα, Divinum numen domans.” [*Θειοδάμοις ἀνάγκαις, Euseb. Pr. Ev. 5, 8. et Vigeri not. *Θεῖοδετος, ad Charit. 614. *Θειοδόμος, Alpheus 9. Aceratus. *Θειοδότη, Jul. Egypt. 40. *Θειοπαγής, *Θειοφανής, *Θειοφανής, Casaub. ad Athen. 111. (55. 75.)” Schæf. Mss. *Θειοποιέω, Sibyll. Orac. p. 29. *Θεῖωδης, Divinus, unde *Θεῖωδῶς, Pseudo-Orig. c. Marc. p. 36. Wetst.]

[*Πάνθειος, Orph. H. in Laton. 7. in Silen. 7. *Περίθειος, Athen. 617. sed Ἐπιθειότατον Schw.]

Θείως, Divine, Divinitus; Divina quadam sorte. Xen. enim θείως et θεία τινὲ μοῖρα in ead. omnino signif. dixisse comperio: K. Π. 4, (2, 1.) Πράττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, θ. πως ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἀγγελοι: Ἐ. 7, (5, 10.) Καὶ εἰ μὴ Κρῆς θεία τινὲ μοῖρα προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσίον τὸ στράτευμα, ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥς περ νεοττιὰν κ. τ. λ. Quibus in ll. θείως et θ. τινὲ μοῖρα Id omnino significant, quod vernacula lingua dicimus, Ainsi que Dieu voulut: quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadam divina: quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certe constat, θ. μοῖρα alicubi id esse quod Lat. Virgula divina dicunt. [*Θειοτέρως, Herod. 1, 122.]

Θεῖότης, Divinitas, Lucian. (3, 149.) Ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωγος θ., Plut. Symp. Τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θεῖότητος πρόσσεστι, pro Hæc divinitus fieri censentur.

Θεῖω, Deo s. Diis consecro. E Plat. de LL. [Dio Cass. “Beckmann. Erfind. 4, 68. Thom. M. 459.” Schæf. Mss. *Ἀποθεῖω, Strato 19. *Ἀποθεῖωσις, Onosander 10.” Kall. Mss.] Ἐκθεῖω, idem. A Bud. exp. etiam Consecro, Colo ut Deum. Philo de Mundo, Κόσμους ὅλους ἐξεθεῖωσαν. Apud Plut. ἐκθεῖωσθαι videtur esse In numerum deorum referri: (9, 400.) Ἰοῦς, τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἑλληνες ἐκθεῖωσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

*Θεῖκός, Divinus, [“Agapet. Schedæ c. 21. Euseb. V. C. 1, 5. 2, 16.” Boiss. Mss.] “Θεῖκῶς, Divine: vel Deum respiciendo, Deum spectando. “E Greg. Naz. Οὐ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θ. ἐορτάζομεν.”

[*Θεῖνος, Koen. ad Greg. Cor. 137. *Θεῖνος, Valck. Adoniaz. p. 284.” Schæf. Mss. *Ἐνθεινος et *Ἐνθίνος, Cretensibus i. q. θείος, Chishull. Antiq. 133—5. 505. Gruter. Inscr. 505.]

D Θειάζω, Divinum quandam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. Hoc enim aut certe aliquid hujusmodi significare puto in Thuc. 8, 1. Ὁργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὅποσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπὶ ἔλπιον ὡς λήψονται Σικελίαν. Certe θειάσαντες puto intelligi de iis, qui signa quæpiam victoriæ a diis dari dixerant, et de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita ut tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed male; aut ego valde fallor. Bud. ἐθειάσθη ab Arriano (7, 18, 12.) poni tradit pro Divino instinctu dictum est. [“Ad Charit. 476. Wakef. S. Cr. 5, 109. Duker. Præf. Thuc. 11. Boiss. Philostr. 508. Fabric. B. Gr. 3. p. 105. ad Diod. S. 1, 294. Toup. Opusc. 1, 387.” Schæf. Mss.] Θειασμός, Afflatio numinis; exp. enim θεοφόρησις et θεοληψία, ab Hes. autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed Idem vult μαντείαν quoque significare. Quarum tamen signif. neutram convenire existimo huic v. in Thuc. 7, (50.) p. 250., ubi Niciam fuisse dicit ἄγαν θειασμῷ προσκείμενον: sed intelli-

gere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, q. d. Curioso cuidam deorum cultui deditum, Aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thuc. e Plut. conjicio, (9, 395.) "Ὡς περ εἰ θεῖα μὴ προσκείμενον ἄγαν, ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὃ δὲ θεόληπτον προσείποι. Huc et istud pertinet, quod ab eod. Thuc. de illo ipso Nicia scribitur 7, (86.) p. 263. "Ἡκιστα δὲ ἄξιός ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Huc inquam pertinet locus iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic locus esse videatur: nimirum perinde ac si diceret suæ pietati conveniunt exitum non habuisse. At Gr. Schol. itidemque Valla a vero sensu, quem talem esse puto, discesserunt. Sed hoc addo, ab J. Poll. θεῖα μὴ προσκείμενος, omitta sc. particula illa ἄγαν, poni cum θεῶν ἐπιμελῆς, θεοῖς ἀνακείμενος, λατρεύων θεοῖς, etc. [* "Θεῖα μὴ, Tzetz. Chil. 8, 347. 353." Elberling. Mss. * Θεῖα μὴ, vide Θεῖα μὴ. * Θεῖα μὴ, unde] Θεῖα μὴ, Afflatu numinis, Instinctu numinis, J. B. Poll. (p. 12.) hæc jungit, κατόχως, ἐνθουσιαστικῶς, θεῖα μὴ, ἐπιτεθεισάμενος. AT Ἀθεῖα μὴ, Numine divino non afflatus, [Plut. Coriol. 33.] "Ἀθεῖα μὴ, "Profanus, VV. LL. perperam pro ἀθεῖα μὴ." Ἀποθεῖα μὴ, Numine divino affior, Philo, Δεύτερον οὐκ εἰς μακρὰν ἀποθεῖα μὴ ἀποφθέγγεται λόγιον, Numine afflatus, Divinitus instinctus. ["Ad Timæi Lex. 230." Schæf. Mss.] Ἐκθεῖα μὴ, Deo dedico, Consecro. || In numerum deorum refero, Consecro, Ut deum colo, Lucian. (2, 515.) Οὕτως Ὁρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθεῖα μὴσαντες: (510.) Εἰρ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἤκοντας ἀνδρας ἐκθεῖα μὴσαντες, καὶ ἱεροσύλους ἡμῶν οὕσι θύετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur et ab Herodiano 4, (2, 1.) "Ἐθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθεῖα μὴ βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας: hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. || Divinum existimo, In divinitatis iudicium traho, Bud. 285. ex Herodiano. || In religionem verto, Plut. Sic Herodian. (1, 14, 10.) de templo Pacis exusto fulmine, et pluvia extincto incendio, "Ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξθεῖα μὴσθη, In religionem tractum est, Bud. [Jambl. V. P. 344. Kiessl.] Ἐκθεῖα μὴ, Consecratio etc. [Schol. Aristoph. Σφ. 8. * Συνεκθεῖα μὴ, Plut. 7, 918.] Ἐπιθεῖα μὴ, Numine divino affior, Instinctu divino corripior; adeo ut sit i. q. præcedens ἀποθεῖα μὴ, et quidem ap. Philon.: J. Poll. quoque ἐπιθεῖα μὴ coniungit cum καταλήφθηναι, ἐνθουσιάζειν. Item Vaticanor. Joseph. A. J. (348.) Καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπεθεῖα μὴσαν οὐκ ὢν ἐν ἐαυτῷ, τῷ δὲ θεῷ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεινημένος. || At vero ap. Thuc. 2, (75.) p. 72. Τοσαῦτα ἐπιθεῖα μὴσας redditur, His deos precatus, ubi tamen malim His deos obtestatus: cum præcedat ap. eum de ead. re, "Ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατέστη: (8, 53.) p. 279. junxit infinitivo, Καὶ ἐπιθεῖα μὴζόντων μὴ κατάγειν, Sese devoentes, si eum reducerent, Bud. quo et Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpret. mihi esse videtur: ac malo, sicut et in mea Edit. Thuc. Latini dixi, vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes ejus restitutionem. Idem Bud. in Plut. Camillo (18.) Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φηριαλεῖς ἐνῆγον, ἔ. καὶ κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, vertit, Religionem animis objicientes. || At in Greg. Ἐπιθεῖα μὴζων τε δῆθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς τὸν αὐτοῖς ἀποκείμενον εἶη κατελθεῖν εἰς τὴν ἐαυτῶν καὶ τὸν νεῶν ἀναδείμασθαι, vult esse Per deum exhortans, Divinæ voluntatis, Divini oraculi admonens, Citans divina oracula. || Ἐπιθεῖα μὴζων, ἐορτάσων, Suid. At partic. pass. ἐπιτεθεισάμενος J. Poll. jungit cum θεοσεβῆς, θεολογικός, καθιερωμένος. [Themist. 28. Plut. 8, 291. 293. 330. J. Poll. 1, 15, 20. Pherecrates Suidæ 1, 308.] Ἐπιτεθεισάμενος, Afflatu numinis, Cum afflatu numinis: vide Θεῖα μὴ. Ἐπιθεῖα μὴ s. Ἐπιθεῖα μὴ, Obtestatio, quæ fit per deum, Thuc. 7, (75.) p. 259. ap. Suid. Οὐκ ἄνεν ὀλίγων ἔ. καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι, ubi tamen ille, sicut et Schol., exp. θεῶν ἐπικλήσεων. Est etiam Precatio, qua Dei opem imploramus. Idem certe Schol. ἐπιθεῖα μὴ exp. πρὸς θεὸν ἰκεσία, h. in

l. Ἐ. τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατηγίας ἐγένοντο. ["Ἐπιθεῖα μὴ, ad Charit. 476. Bergl. Alci-phr. 220. Ἐπιθεῖα μὴ, ad Charit. 475." Schæf. Mss, * "Συνεπιθεῖα μὴ, Greg. Naz. c. Jul. 6. Mont." Boiss. Mss. Plut. Sylla 6. * Ὑποθεῖα μὴ, Philostr. Apoll. 1. p. 5., 6. p. 245.]

"ΘΕΙΟΝ dicitur Sulphur, veluti θεῖον, sic nominatum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, ut quidam volunt: unde et κεραῦνιον πῦρ dicitur a nonnullis, cum ὁ κεραῦνιος odorem sulphuris reddat. Duo porro sunt τοῦ θεῖου genera, ἄπυρον et πεπυρωμένον: de quibus Diosc. 5, 124. et Plin. 35, 14. ubi et ipse testatur fulmina et fulgura sulphuris odorem habere, ac lucem ipsam eorum sulphuream esse: habere et in religionibus locum ad expiandas suffitu domos: τὸ ἄπυρον θεῖον, Idem cum Virgilio appellat Sulphur vivum, ibid.: Celsus, Sulphur ignem non expertum, 5, 18. Hes. θεῖον, Eust. θεῖον vulgo nominari tradit. ["Valck. Adoniz. p. 286." Schæf. Mss.] "INDE Θεῖον, sive Θεῖον, Sulphuris colorem habens, Luridus." [Diosc. 5, 118. Lo-beck. Phryn. 142.] "Et Θεῖον, ὁ, ἡ, Sulphureus vel Sulphureus." ["Brunck. Anal. 3, 94. ad Charit. 717." Schæf. Mss.] "Item VERB. Θεῖον, Sulphure perfumo vel expio: cujus pass. θεῖνται Hes. itidem exp. θεῖν καθαίρεται." [* Θεῖον, Hesych., T. H. ad Lucian. 1, 466.] "Inde COMP. Διαθεῖν, pro eod.: cujus exemplum hoc legitur ap. Eust. Εὐ διεθεῖωσεν [ex Od. X. 494.]: "qui et ipse θεῖωσαι esse dicit θυμιάσαι, Suffire. Ion. autem dialysi θηῖωσαι dicitur pro hoc θεῖωσαι, ut et θῆιον pro θεῖον: item θεῖωσαι et θέειον pro iisdem ap. poet., e quibus Etym. vult contracta esse θεῖον et θεῖωσαι." "Περιθεῖω, Sulphure, s. Sulphuris suffitu lustro." [T. H. l. c.] "UNDE Περιθεῖωσι, Lustratio quæ fit sulphure. Plato Cratylus (22.) Αἱ τοῖς μαντικοῖς φαρμάκοις γινόμεναι περιθεῖωσι. Paulo ante generali vocab. dicit καθαίρειν et καθαίρειν. "Θέειον, poet. et Ion. pro θεῖον, Sulphur. Od. E. (307.) ἐν δὲ θεῖον Πηλεῖ, Sulphure implebatur. Sic Il. Θ. (135.) Δεινὴ δὲ φλόξ ὥσπερ θεῖον καιόμενοι. Et E. (415.) δεινὴ δὲ θεῖον γιγνεται ὁδμή: Od. X. (481.) Οἶσε θέειον γρῆν, κακῶν ἄκος. INDE Θεῖον, Sulphure perfumo vel impleo: ibid. "Ὅφρα θεῖωσω μέγαρον. At Od. Ψ. 50. voce pass. in signif. act., αὐτὰρ ὁ δῶμα θεῖωσεν, περικαλλῆς, Πῦρ μέγα κρήμενος: ubi Schol. exp. περιαντίζει, καθαίρει, Expiat, sulphure sc. eam perfumans. Affertur ET Θεῖωσκεν pro Fumum s. Vaporem facere, sc. sulphure." "Θῆιον, τὸ, esse dicitur Balsamum: perperam; est enim Sulphur: Ion. dissolutione pro θεῖον: ut Od. X. (494.) "Ἡ νεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆιον αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Εὐ διεθεῖωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Unde θηῖωσαι fieri potest ut θεῖωσαι a θεῖον, teste Eust." "Θεῖον, Sulphur; pro quo et θέαγον." [Gl. Sulphurium.] "Utitur eo Hes. in exponendo θεῖον. Eust. teste θέαφος vulgo dicitur τὸ θεῖον." [Gl. Sulphur. * Θεῖα μὴ, Basil. T. 7. p. 297. 347. * "Θεῖα μὴ, Tzetz. Chil. 12, 744. 750. 753. 772." Elberling. Mss.]

"ΘΕΙΟΣ dicitur etiam ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός, Patris vel Matris frater, teste Eust. et Pol-luce (3, 22.) In qua signif. interdum absolute ponitur: ut ap. Xen. K. Π. 1, (4, 9.) Ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, Avunculus eum increpabat. Et ap. Plut. π. Φιλαδελφίας, circa fin., Ἀλεῖαν δὲ τὸν Θεσσαλὸν, ὁ μὲν πατὴρ, ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν, ἐκόλουε, καὶ χαλεπὸς ἦν ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ προσήγετο. Ubi quem θεῖον vocavit, mox πατὴρ ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adjectione, ad tollendam ambiguitatem. Philo V. M. 3. Καὶ τὴν τάσσην θεῖοις πρὸς πατὴρ ἀπονέμει τῶν, Quartum locum tribuit patris. Ubi ut dicitur ὁ πρὸς πατὴρ θεῖος pro Patruo, sic etiam ὁ πρὸς μητὴρ θεῖος pro Avunculo. J. Poll. et τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου vocari θεῖον tradit: si tamen non potius ἡθεῖον scripsit. ["Lucian. 1, 4. Valck. ad Ammon. 135. Wyttenb. Select. 327. ad Herod. 486." Schæf. Mss.] "FEM. Θεῖα, Amila, Matertera: itidem vel absolute vel cum adjectione. Ac ut θεῖος

“πρὸς πατρός est Patruus, ita *θεῖα* πρὸς πατρός, Ami-
ta: et ut *θεῖος* πρὸς μητρός est Avunculus, ita *θεῖα*
“πρὸς μητρός Matertera. Alioqui *Θεῖα* est etiam
“nom. propr. Ita enim dicitur mater solis et lunæ,
“παρὰ τὴν θέαν, quasi *θέεια*, utpote quæ sit *αἰρία*
“τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Meminit ejus Hesiod. Θ. (371.)
“At pro *θεῖα*, quæ a Theophr. H. Pl. 4, 1. arbori-
“bus annumeratur, alibi ap. Eund. scriptum est
“*θία* et *θυία*, ac rectius. Item vero et pro *θεῖα* quod
“Hesychio est ἰγδια, reperitur sæpius *θυία* et *θυεία*,
“quod est Mortarium.” [Thom. M. 847. Brunck.
Apoll. Rh. 163. Ammon. 135. 138. Callim. 1, 584.
Valck. 135.] Schæf. Mss.]

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ, ἡ, Vatinus, Fatidicus, Divinus. E
Deo loquens, A Deo dictatus: *αἰοῖδος*, Od. P. (385.)
Divinus cantor, Qui Dei instinctu canit: *αἰοῖδη*, Od.
Θ. (498.) Canticum divinum. Sic et A. (328.) de
Phemio, *φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοῖδην*, i. e. ἐκ θεοῦ
ἐσπομένην ἦτοι λεγομένην, Eust. Divinitus dicta-
tam et inspiratam: ut sit compositum e *θεὸς* et *ἔπω*,
addito *σ*. Alibi vero scribit posse ab *ὀπάω* et *θεὸς*
derivari, atque etym. hanc innui in Od. Θ., *θεὸς*
ἔπασε θέσπιν αἰοῖδην, ut sit Divinitus datus. At
prior etym. est verisimilior. || Nom. poetæ Athe-
niensis, qui ap. Horat. A. P. Ignotum tragicæ genus
invenisse camænæ dicitur: quod Plato tamen in
Minoë negat. [“T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 14. Por-
son. Med. p. 38.” Schæf. Mss. I. q. *θεσπίσιος*,
Hom. H. in Ven. 208. *ἄελλα*. * *Θέσπιος*, Aristoph.
“Ὀρν. 977. *Æsch. Ag. 1163.*] “*Θέσπιον*, τὸ, Res
divina, VV. LL.” *Θεσπιδας*, Divinus, Divinitus
lapsus, immissus, ardens: *πῦρ*, Hom. non semel.
[“Heyn. Hom. 6, 305. 7, 97. ad Il. M. 177. 441.”
Schæf. Mss. * *Θεσπιεῖς*, unde] *Θεσπιέπεια*, Fati-
dica, Vatinica, Divino ore loquens, Soph. *Æd. T.*
(463.) *θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα*. *Θεσπιωδός*,
Vates, Fatidicus, i. q. *θέσπις αἰοῖδος* ap. Hom., Poe-
tarum et vatum epith. Unde Dionys., quam Latini
vocant Carmentem deam, interpr. *θεσπιωδόν*, sc. a vo-
cabulo Carmen: licet eam Plut. non a Carmen, et διὰ
τὸ ἐμμέτρως χρησμούς εἶδεν, sed a Careo et Mens
dictam velit, quasi *νοῦ ἐστρεμμένην*, διὰ τὰς θεωρορή-
σεις. [Æsch. Ag. 1143. Eur. Hec. 673.] *Θεσπιω-
δῶν*, Vatinior, Oracula cano, fundo, Aristoph. Πλ.
(9.) de Apolline, **Ὅς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλά-
του*. Auctor Axiochi (11, 188.) de poetis, *Ὅς ποιή-
μασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιωδοῦσιν*, Carmini-
bus vitæ miseras canunt. [Æsch. Ag. 1170. * *Θεσπιω-
δημα*, Nicet. Annal. 18, 3.] Pro *Θεσπιωδός*, autem
poetice DICITUR *Θεσπιαοῖδος*. [Hesych.] *Θεσπίω*,
Vatinior, Respondeo ut vates vel antistes, Sancio,
Philo V. M. 3. *Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην*
θεσπίζει τὰδε, In vatem mutatus ista hariolatur, He-
rodian. (4, 12, 7.) *Ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς ὡς τὰ ἀληθῆ*
αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, Vatinantes:
(9.) *Ὅντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων*, Mani-
bus hæc significantibus, Polit. Apud Athen. (672.)
de Caribus oraculum petentibus, *Καὶ πυνθανομένων*
*περὶ τῶν ἀπνηγμένων, θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποι-
νὴν αὐτοὺς ἀποδοῦναι*, Respondisse Apollinem. Ac-
cipitur etiam pro Sancio, Philo V. M. 3. *Θεοφορηθεὶς*
ἐθέσπισε τὴν ἐβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum
diem. Synes. *Νόμον ἡγεῖσθαι ὃ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος*
θεσπίσῃ, Quicquid Deus sanxerit et statuerit. Julian.
124. *Καὶ συνωδὰ τοῖς ἄνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντας*,
κελεύομεν κ. τ. λ. [“Wakef. Trach. 1131. Jacobs.
Anth. 8, 124. Toup. ad Longin. 316. ad Lucian. 1,
530. Sancio, Schol. Aristoph. Πλ. 451. *Θεσπίω*,
Valck. ad Rov. 61.” Schæf. Mss.] “*Θισπῶσαι*, ab
“Hes. affertur pro *εἰκάσαι*.” *Θέσπισμα*, Responsum
vatis vel antistitis, Oraculum, *μάντευμα*, *θεῖον δόγμα*,
Hes. Edictum, Quod sancitum est, *νομοθεσία*, Hes.
Unde ap. Theophil. Instit. Civ. *Τῆς συγκλήτου τὸ θ.,*
Senatus consultum. [Herod. 2, 29. Eur. Ion. 728.
Soph. *Æd. T.* 991. * *Θεσπιστής*, Manetho 6, 378.
“Vates, Divinus, Qui oracula profert, Pseudo-
Chrys. Serm. 30. T. 7. p. 331.” Seager. Mss.] *Ἀπο-
θεσπίω*, i. e. *δογματίζω*, λέγω, ἐκτίθεμαι, Suid. quasi
Oraculum profero, Vere prædico quasi ab oraculo,
Bud. e Plut. Lucullo (2.) p. 162. *Κατεστήσατο τὴν*

πόλιν, Πλατωνικῆς τινὸς φωνῆς ἀναμνήσας τὴν πόλιν,
ἣν ἐκεῖνος ἀπεθέσπισε πρὸς αὐτοὺς. [* *Ἀποθέσπισις*,
Strabo 17. p. 1168.] “*Ἐπιθεσπίω*, Oraculum
“reddo, VV. LL. ut i. sit q. *θεσπίω*, Ibid. exp.
“Auctor rei sum, Approbo.” [“Ad Dionys. H. 1,
247. 517. ad Herod. 359. (4, 179.)” Schæf. Mss.]
“Et *Ἐπιθεσπισμός*, Oraculum, vel potius Oraculi
“redditio.” [Arrian. Anab. 6, 19.] *Προθεσπίω*, i. q.
χρησμοῦδω, προαγορεύω, J. Poll.: Plut. (7, 658.) *Εἰς*
δὲ μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἐκάστον. καὶ
προεθέσπιζε κατῶν ἐπὶ θάλατταν, Ad divinationem
omnibus annis semel afflabatur, et ad mare descen-
dens fata prædicebat. [“Const. Manass. Chron. p.
69.” Boiss. Mss.]

Θεσπέσιος, ὁ, ἡ, Divinus, ἐκ θεοῦ πεσών, ὃν θεὸς ἂν
ἐνίσποι: in bonam et in malam partem, ut *πλοῦτος*,
κτῆματα: *ἡχῆ*, *φύζα*, i. e. *θεόπεμπτος*, Divinitus missa,
immissa, Hom. Apud Eund. *θεσπεσία ὦδη*, Divini-
tus data, dictata. Item θ. *βῆλος*, *ἔριον*, Divinum
augustumque limen, Divina lana. Et Il. B. (367.)
θεσπεσίη, sub. *γνώμη*, Divino consilio. Plato, θ. *βίος*,
Lucian. (1, 537.) *Κνίσσα θ. καὶ ἱεροπρεπής*, Philostr.
Ep. θ. *Πλάτων*, Diog. L. *Τοῦτον, Θεόφραστον, διὰ τὸ*
τῆς φράσεως θ. Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Synes. *Τὸν*
δὲ ἱερέα ἄνδρα δεῖ θ. εἶναι, Virum divinum: Idem,
Ἥλιον θεσπεσιώτερον οὐδέν. [“Wakef. S. Cr. 4, 46.
Jacobs. Anth. 11, 78. ad Il. A. 591. Heyn. Hom. 4,
278. 358. 6, 510. *Θεσπεσία*, Schol. Aristoph. Πλ.
p. 15. Hemst. *Θεσπεσίη*, Heyn. Hom. 4, 266. 688.”
Schæf. Mss.] *Θεσπεσίως*, Divine, Divinitus, Il. O.
(637.) *Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι*. [* “*Θεσπεσιώ-
της*, Eust. 181, 48.” Seager. Mss.]

ΘΕΩΠΟΣ, ὁ, q. d. Qui ad Deum accedit; cum eo
sc. aliqua de re acturus, et quidem publico nomine;
Cui rerum ad deum pertinentium cura demandatur.
Vult enim J. Poll. dici ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὀρούειν,
ὄρμῃν, *ὀδεύειν*: alii vero e *θεὸς* et *ῥα* comp. volunt,
q. d. Qui Dei curam gerit. Sed cum saltem de
deductione a *θεὸς* duæ istæ etym. inter se consen-
tiant, huc reservandum esse censui. Nimium certe
restringit J. Poll. nominis hujus signif. cum scribit,
οἱ γὰρ Πυθῶδε θεωροί. At Harpocr. non solum dicit
esse Eos, qui ad deos mittuntur, sed addit, *τοὺς τὰ*
θεῖα φυλάσσοντας, των θ. *φροντίζοντας*: subjungit-
que notationem illam ab ὥρῃ: quam et Hes. secu-
tus videtur, quippe qui exp. *οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θ.*
Sed cum late pateat τῶν *θειῶν* appellatio, intelligen-
dum existimo simpl. per τὰ θ., Sacrificia solemnna,
quorum nomine mittebantur qui *θεωροί* vocabantur
ad Olympicam s. Pythicam celebritatem, aut etiam
Donaria, quæ illuc ferebant: item Munus consu-
lendi oraculum. Qnam exp. variis e ll. colligo: ac pri-
mum h. v. *θεωροί* tanquam exp. Plut. Demetrio (11.)
scribit, censuisse quandam Stratoclem, eos, qui ad
Antigonum et Demetrium mitterentur, non *πρέσβεις*,
sed *θεωροὺς* esse appellandos: *Καθάπερ οἱ Πυθοὶ καὶ*
*Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπά-
γοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐορταῖς*: qui l., ut de hoc
obiter admoneam, mirum videri non sinit, quod ap.
Athen. legitur 13. ubi sc. *θεωροί* ad Antigonum missi
dicuntur. Rursum vero ap. Plut. Cam. (8.) craterem
aureum Delphos mittunt Romani, *Ἐλόμενοι τρεῖς*
ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωροῦς: item, *Ναῦν μακρὰν*
*εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῶ κατα-
σκευάσαντες*. Huc pertinet quod ap. Dionys. H.
in Vita Lysiae legimus, Dionysium tyrannum misisse
θεωροὺς ad panegyrim Olympicam, *ἄγοντας θυσίαν τῷ*
θεῷ. Apud Athen. vero (194.) Antiochus *πρέσβεις* et
θεωροὺς ad civitates mittit, *καταγγελοῦντας τοὺς ἐσο-
μένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης*. Sed *θεωροί* fre-
quenter dicuntur et Qui ad consulendum oraculum
mittuntur, Arrian. (7, 23, 8.) *Ἦκον δὲ καὶ παρὰ Ἀμ-
μωνος οἱ θεωροί, οὓσιν αὖ ἐστάλκει ἐρησομένους ὅπως*
θέμεις αὐτῷ τιμᾶν Ἡφαιστίωνα. || In altera signif. et
ab altera etym., est Spectator; sed et peculiariter
Spectator ludorum solemnium, s. certaminum, qua-
lia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Aristoteli
est etiam i., ut quidam tradunt, qui Dionysio Hal.
ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής. || *Θεωροί*, Platoni Qui pere-
grinantur ad inspiciendos mores cujusque civitatis,

Bud. ["Mær. 185. et n., Heringa Obs. 113. Eran. Philo 169. Valck. Hipp. p. 249. 250. Diatr. 278. Koen. ad Greg. Cor. 86. ad Lucian. 1, 421. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. 724. et Ind. Gr., ad Xen. Mem. 3, 3, 12. Ammon. 68. Valck. Anim. 92. Boiss. Philostr. 628. Thom. M. 436. 445. Markl. Suppl. 97. ad Charit. 445. Wakef. Ion. 1095. Luzac. Exerc. 91. Dioscorid. 6. et Jacobs. *Θέωρος*, Kuster. Aristoph. 118. *Θεαρὸς*, (Dorice,) Koen. ad Greg. Cor. 86." Schæf. Mss. * *Θεωροδόκος*, Dor. *Θεαροδόκος*, Inscr. Donian. p. 136. Inscr. Hermionensis Muratorii p. 607. Schn. Lex.]

Θεωρία, Solemnitas, ut ita dicam, s. Pompa, quæ est in mittendis theoris: de quibus modo dictum fuit. Fortasse autem et Festum vocare possim, cum Isocr. *ἐορτῆς* appellatione comprehendisse videatur, *Ægin.* (3.) *Καὶ οὔτε θυσίαν, οὔτε θ., οὔτ' ἄλλην ἐορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἡγάγομεν.* Quæ autem fierent *θεωρίας* hujus tempore, et unde introducta esset, legitur ap. Plat. Phæd. init. || Sed ibid. est etiam Quod theori advehebant offerendum Deo: *Τῷ οὖν Ἀπόλλωνι εὐχάντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἐκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον.* At Ficinus utrobique vertit Spectaculum, utrobique multum errans, meo quidem iudicio: licet eum sequatur Cornarius: ac certe miror eos vel hoc non animadvertisse, absurde dici Mittere spectaculum. Eod. autem et Plut. locutus est modo (6, 610.) quo hic Plato, nisi quod jungit *θυσίαν* cum *θεωρίαν*: *Ἐτίγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἐκ τινων χρησµῶν, τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων.* Ut autem hic *θυσίαν* et *θεωρίαν* copulavit Plut., ita et ab Isocr. copulantur iu l., quem modo protuli: itidemque *θυσία* et *θ.* in Plat. de LL. 12. (9, 188.) *Ἐτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσίων καὶ θ. καὶ ὅσων ἂν ἐτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θ. ἐκάστης ἐκπέμπειν.* Sed observandum est *θυσίαν* ab Isocr. et *θυσίας* a Plat. in propria signif. accipi: contra *θυσίαν* a Plut. in impropria, quantum judicare possum: vocat enim *θυσίαν*, Hostiam, Hostias: quo locutus est modo idem Plut., et in eo e Demetrii Vita l., quem in *Θεωρὸς* citavi: ubi tamen quidam *θυσίας ἀπάγειν* interpr. Sacrificia peragere, et adverbialia ad locum pro adverbis in loco accipiunt. At ego meam interpr., utpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed cum Plut. (6, 610.) l. c. post *θυσίαν* addat *θεωρίαν*, ibi accipi puto pro Donario s. Donariis ejusmodi, qualia offerre consueverant, qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi *θεωρίαν* vertendum censuisse Pompam; sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Ceterum in Plat. de LL. 12. l. c. duo observanda sunt: quorum unum est, eum *θυσίας* et *θεωρίας* inter *ἱερὰ* numerasse, non autem inter *ἐορτάς*: ut Isocr. l. c.: sic tamen ut res eod. redeat, cum inter *ἱερὰ* et *ἐορτάς* magna sit affinitas: alterum est, Plat. hic quoque videri posse diverse voce illa *θεωρία* usum esse: verum eand. etiam signif. ei utrobique dare possumus, sc. eam, cujus initio memini; illos enim theoros non sine solemnibus ceremoniis mitti solitos e Plat. Phæd. l. c. apparet, ubi earum aliquæ commemorantur. || In altera signif., quæ alteram etym. sequitur, non solum est generaliter Spectatio, Contemplatio etc., sed etiam, sicut *θεωροὶ* dicuntur Qui ad inspiciendos cujusque civitatis mores peregrinantur, sic *θεωρία* est Hujusmodi inspectio. Isocr. Trapez. (3.) *Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δούς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν.* Sed magis etiam peculiari signif. *θεωρία* vocatur Spectatio ludorum s. certaminum in panegyricis conventibus: Thuc. 6, (16.) p. 202. *Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπιάδε θ.*, ubi tamen animadvertendum est jungi huic nomini adverbium motus, et *Ὀλυμπιάδε θεωρίαν* ea forma dici, qua *οἱ Πυθῶδε θεωροὶ* ab J. Poll. Est igitur *Ὀλυμπιάδε θ.* Profectio ad Olympica spectacula, Spectatio Olymp. certaminum, propter quam aliquis eo profectus est. Q. l. a Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thuc. Edit. docui. Invenio autem ap. Isocr. et pro Ipsis spectaculis, quæ edun-

tur; id enim significare arbitror in Paneg. (11.) ubi loquens de iis, qui solemnia illa spectacula exhibebant, et de iis, qui illa visebant, postquam dixit: *Ἐγγενέσθαι τοῖς μὲν ἐπιδείξασθαι τὰς ἐαυτῶν εὐτυχίας, τοῖς δὲ θεάσασθαι τούτους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους*, subjungit, utrosque habere *ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν*: illos quidem, *ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἐαυτῶν ἔνεκα ποιοῦντας*, hos autem, *Ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θ. ἤκουσι.* Jam vero et *θεωρίαν* cum gen. legimus in Dem. 247 [= 1393. "Thom. M. 445. Luzac. Exerc. 91. 94. Segaat. Epist. ad Valck. 35. Valck. Diatr. 278. Anim. ad Ammon. 93. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Athen. 1, 4. ad Xen. Mem. 3, 3, 12. 4, 8, 2. Institutum, Argumentum, Toup. ad Longin. 359." Schæf. Mss. * *Θεωρὸς σύνη*, i. q. *θεωρία*, Manetho 4, 460.]

Θεωρικὸς, Ad spectationem ludorum pertinens, s. Ad spectacula: *χρήματα*, q. d. Pecunia spectaculorum, Theatralis, i. e. Quæ pauperibus e publico, ad emendam in theatro sedem erogabatur. Sed postea sic vocata fuit generaliter Quælibet pecunia publica, quæ ex ærario sumpta, in quod ad bellicos sumtus reponeretur, in alios usus ac præcipue in apparatus spectaculorum convertebatur, interdum etiam in singulos cives dividebatur. Hinc factum est, ut *θεωρικὰ* vocata sint Quæ prius *στρατιωτικά*. Dem. (31.) *Ὡς οἱ μὲν τὰ στρατιωτικά, τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμονται θεωρικά*: (33.) *Εἰ δέ τις ἡμῖν ἔχει τὰ θ. ἔσθ', καὶ πόρους ἐτέρους λέγειν στρατιωτικούς*, ubi observa omitti subst. *χρήματα*: quo usus est modo et Isocr. Sic et Plut. (6, 473.) *Ὡς περ οἱ τὰ θ. ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι στρατιωτικά*: Pericle (9.) *Καὶ ταχὺ θ. καὶ δικαστοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος.* Sed singulari etiam numero dicitur τὸ θ., et quidem sine adiectione, a Dem. pro Cor. Sic Lucian. (1, 162.) *Ἐπειδὴ πρῶν ἐλαχε τῇ Ἐρηχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θ., κάγω προσήλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.* Lege Harpocr. et Liban. Argum. Olynth. 1. Lege item Hes. || Ad theoros pertinens, s. Ad theorum: quæ vocabula fuse exposita modo fuerunt, ut ὁδός, J. Poll. Via, per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt: quæ et *θεωρίς*, Hes.: ap. quem legitur etiam *θεωρικὸς* expositum, *ὡς θεωρὸς ἐστεφανωμένος.* At de *Θεωρικὸς* a *θεωρία* alteram habente signif. dictum est in proxime præcedentibus. ["Valck. Diatr. 278. ad Lucian. 1, 421. Brunck. El. 9. Kuster. V. M. 60. Markl. Suppl. 97. Monthly Review Aug. 1799. p. 435. To θ., ad Diod. S. 1, 705. ad Lucian. 1, 420. ad Phal. 213. Ammon. 69. Valck. Anim. 94." Schæf. Mss.]

Θεωρίς, ἡ, ut *θεωρίς ναῦς*, J. Poll. Navis, qua vehabantur theori, qualis est ea, cujus fit mentio a Plat. Phæd. init. Et *θ. ὁδός* in proxime præc. ["Ad Lucian. 1, 490. ad Herod. 479. ad Callim. 1, 204. ad Xen. Mem. 4, 8, 2. Thom. M. 446. Wakef. Alc. 444. Eum. 13. Boiss. Philostr. 627." Schæf. Mss.]

Θεώριος, Apollo dictus cognomento, ὁ Ἀπόλλων, Hes. Ita, opinor, vocatus a theoris, quibus responsa dabat suis oraculis.

Θεωρέω, Oraculum consulo. Vide *Θεωρέω* post *Θεάομαι*.

ΘΕΡΑΠΙΩΝ, οντος, ὁ, Minister, Famulus, Servus, Od. Δ. (23.) *Ὅτρηρος θεράπων Μενελάου κυδαλιμαῖος*. Π. (253.) *Καὶ δοιὼ θεράποντες δαήμονε δαιτροσυνάωνι*. Ab Eod. vero *θεράποντες* Ἄρην, quasi Martis ministri s. satellites, appellantur Martii viri et bellicosi, Martia corda. Thuc. p. 126. Xen. K. Π. 8, (2, 9.) *Γράψαντας δὲ κατασημνημένους δούναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν.* || Putatur e Cretensium lingua sumtum esse, hoc nomine appellantium ὄπλοφόρον, postea vero et de Quolibet servo dictum fuisse. Ab Hom. autem appellatos *θεράποντας* quidam tradunt Eos ex amicis, qui officiosissimi essent, ad præstandum obsequium paratissimi, Eust. Hes. || Interdum vero redditur Cultor: *θεράποντες μονῶν*, Gal. Therap. 2. Cultores musarum. Ceterum *θεραπεύω* a *θεράπων* deducere malui, quam contra: ut sc. *δουλεύω* fit a *δοῦλος*. ["Heyn. Hom. 5, 168.

373. 434. 7, 611. 638. Thom. M. 439. Duker. Præf. Thuc. 7. Jacobs. Anth. 6, 150. 7, 97. Ammon. 69. Valck. Anim. 100. Verh. ad Anton. Lib. 293. Ruhnck. Ep. Cr. 160. Eran. Philo 165. ad Charit. 319. ad Il. N. 246. I. q. δούλος, Dionys. H. 1, 294. 556. Plut. Alex. 102. Schm. Θ. Μουσών, Bergl. Alciph. 257. Διονύσου, 385. Ἀέλλαις θ., Boiss. Philostr. 294. Θεράπων, Koen. ad Greg. Cor. 287." Schæf. Mss. * "Συνθεράπων, Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 69. p. 391., 72. p. 393.; 3, 17. 24." Boiss. Mss.] Θεράπεινα, ET Θεραπεινίς, ἡ, Ministra, Ancilla, Serva, Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπειναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπὴγον εἰς τὴν ἀρμάμαξαν, Plut. Ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπεινίσι: θεραπεινίς, δούλη, ἐρίθος, Hes. ["Θεράπεινα, Toup. Opusc. 1, 190. Ammon. 109. Θεραπεινίς, ad Charit. 559. Thom. M. 439." Schæf. Mss. * Συνθεραπεινίς, Clem. Alex. 335.] Θεραπεινίδιον, Ancillula, [Plut. 6, 545.] Θεράπνη ET Θεραπνίδιον, Hes., quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud ap. Apoll. Rh. [1, 786. Eur. Bacch. 1032. Hom. H. 1, 157. I. q. σταθμός, Nicander Θ. 486. * Θεράπνιον, Hes. "Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 109. * Θεραπνίς, Antip. Th. 70." Schæf. Mss.] DICITUR ET Θεράψ pro θεράπων, Hes. Habetur autem et ap. Suid. Θεράψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα et θέραπες, E-pigr. ["Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 97. 10, 113. Bergl. Alciph. 379. Anton. Lib. 94. Verh., Toup. Opusc. 2, 62. 90. ad Charit. 319." Schæf. Mss.] Θεραπίς, θεραπεύουσα, Hes. Quæ colit et observat, Cultrix. In hac enim signif. usus esse putatur, quod affinis sit præcedenti. [* "Θεραπίδιον, ad Lucian. 2, 228." Schæf. Mss. * Θεραπονίς, Æsch. Suppl. 985. * Θεραπόντιον, Diog. L. 4, 8, 3.]

Θεραπέω, Famulor, Servio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, s. potius Obsequiis et officiis demereri conor, Colo, Observe, Od. N. (265.) Οὐνεκ' ἄρ οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπειον Δῆμω ἐνὶ Τρώων, ἄλλ' ἄλλων ἥρχον ἐταίρων. In Testamento Aristotelis ap. Diog. L. Μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπεύοντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic et p. 249. In illo tamen Hom. versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut et in seqq. hic Il. Thuc. 3, (12.) Καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπειον: 1, (9.) Καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων, Cum obsequiis s. officiis sibi conciliasset. Sed et simpliciter pro Conciliare, Bud. ap. Xen. K. Π. 5. Herodian. 2, (2, 20.) Τό τε γὰρ βάρβαρον οὐ χρήμασιν ἐτι θεραπεύσομεν, Neque vero jam barbaros nobis pretio conciliabimus, Polit.: Idem θεραπεύειν τινὰ interpr. Studiosum esse alicujus, ap. Eund. A Polyb. θεραπεύειν dicuntur clientes, a Plut. Cicerone salutatores. Schol. Thuc. θεραπεύειν exp. etiam κολακεύειν, Assentari. || Θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, Lat. Colere deos, Gallice, Servir Dieu, quod respondet primæ τοῦ θεραπέω signif. Sic θεραπεία, de Cultu Dei, ut infra dicitur. || Colo; sed in alia signif. quam in præcedentibus exemplis; nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. ap. Xen. (Ec. 5, 12.) interpr. Colere. Sic autem vertit et ap. Theophr., ubi de plantis et arboribus dicitur. D Greg. Φυτόν θεραπεύει φντουργός. || Curo, Procu-
ro, Curam et studium alicui rei impendo: σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, procuro: utrumque ap. Virg., Arrian. (7, 14, 15.) de Alexandro loquens lugente Hephæstionem, Μῆτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θ. σῶας, pro Curare corpora, in h. l., quem Bud. affert, Auctoris nomen non addens, Μετὰ δὲ ταῦτα διαφῆκε, παραγγέλλας θεραπεύειν σῶας, καὶ παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex LXX. 2 Reg. (19, 24.) Ἐθεραπεύσατο πόδας, pro Pedes laverat. Item θ. τὰς πανοπλίας ap. Polyb. (10, 20, 2.) Curare, i. e. Polire, Tergere, Bud. Possumus autem verbo Procu-
ro uti et ap. Theophr. vertendo δένδρα θεραπεύειν, Arbores procurare, e Catone; at Bud. Arbores colere vertit, ut ante docui: unde etiam εὐθεράπειντα δένδρα ap. Eund., inquit. Item θεραπεύεσθαι ἱερὰ a Thuc. (4, 98.) dici puto sicut Procurari sacrificia a Cæs. Apud Thuc. (3, 56.) τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare

A suum commodum, Suo commodo vel Suis commodis servire, inservire: in qua interpr. retinebitur prima τοῦ θεραπέω signif. Apud Xen. (5, 5, 13.) Τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπέω, Meam voluptatem curo, Mei voluptati indulgeo. Possumus vero et hic verbo Inservio uti. Rursum ap. Thuc. (4, 67.) θεραπεύειν τὴν ἀνοιξίν τῶν πυλῶν, Aucupari facultatem aperiendarum portarum, Bayf. quod tamen et aliter reddi potest. Bud. ap. Dem. 136(=327.) Θ. τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς vertit Servire temporibus hostium et occasionibus, ubi fortasse non male etiam Aucupari occasiones. At θ. τὰ Φιλίππου, Plut. Favere ei et adhærere, vertit. Idem θ. τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων e Xen. K. Π. 8, (1, 2.) affert, pro Præsto esse ad limen magistratuum, Apparituram facere, et, ut idem Xen. dicit, παρῆναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ,τι βουλῶνται. Hæc autem signif. cum prima potius affinitatem habet. || Jungitur et infinitivo hoc verbum pro Operam do, Studeo: quo utitur modo post Thuc. Plutarchus Lycurgo, Θεραπεύουσι κόμην φαίνε-
σθαι λιπαράν. || Θεραπεύειν dicitur et medicus, Cn-
rare, Remedia morbo adhibere. Aristot. Eth. 1, (13.) Τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύοντα. Plut. de Garr. Ἔστι δὲ θεραπεύων, τῆς νόσου βαρύτερος. Thuc. 2, (51.) Ἐθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελεία, οἱ δὲ καὶ πάνν θεραπεύομενοι. || Curo, i. e. Sano: sicut Immedicabilis pro Insanabilis, distingo enim hauc signif. a præcedente, cum vulgo duæ in unam confundantur; nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotum, quod Gallice, Panser un malade, ut in Il. proxime præcedentibus, interdum vero est Mederi, Sanare: Athen. (522.) Θεραπεύσας Ἀτοσσαν—τὸν μαστὸν ἀλγῆσασαν, ἤτησε ταύτην δωρεάν κ. τ. λ. || Sed invenio dictum ab Isocr. de Eo etiam, qui præsto est ægroto, curam ejus gerens, officiaque necessaria ei præstans: vulgo Tractare ægrotum: et alia Gr. voce νοσηλεύειν. Ut autem θεραπεύειν et hoc et illud significat, sic etiam nobis vox illa, cujus memini, sc. Panser; nam Panser un malade signif. νοσηλεύειν. Sed Isocr. Ægin. (14.) dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα, τὴν νόσον, pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα, ut prius dixerat νοσηλεύειν cum accus. pers. || Metaph. pro Reficio: ut Diod. S. Ἐνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς, Ut si quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret, Bayf. At θεραπεύειν ὑποψίαν redditur ap. Plut. Suspicionem obsequiis tollere. ["Plut. Mor. 1, 563. Diod. S. 1, 286. ad Charit. 556. 568. 720. Jacobs. Anim. 287. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 9. Villos. ad Long. 233. 285. ad Lucian. 2, 18. 3, 124. Dionys. H. 2, 1231. Duker. Præf. Thuc. 7. Boiss. Philostr. 599. 617. Dionys. H. 3, 1385. Sensus gramm., Ernest. ad Il. A. 117. cf. T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Il. Θ. 377. Od. K. 501. M. 389. I. q. ἐπισκευάζω, Diod. S. 1, 676. 690. et Ind. Gr. Θ. θεραπείαν s. θεραπείαν τινὰ, Fisch. ad Plat. Euthyphr. 48. Θεραπεύων, i. q. θεράπων, Thuc. T. 2. p. 184. Bav., sed vide var. lectt. De Med., ad Xen. Eph. 283." Schæf. Mss. * "Τεθεραπευκότως, Const. Manass. Chron. p. 8. editum est —os." Boiss. Mss.] "Θεραπευτέον, Colendum. "Xen. (Ap. 2, 1, 28.) Θ. τοὺς θεοὺς, dii colendi "sunt. Itidem τὴν γῆν θεραπευτέον, Terra colenda "est."

Θεραπεία, Famulatus, Ministerium. Sæpe item Famulitium, Ministerium; i. e. Famulorum s. Ministrorum turba; simpl. Famuli, Ministri. Qua forma dicitur et Servitium, s. potius Servitia. Xen. K. Π. 4, (6, 1.) p. 66. Γωβρύας δ' ἐν τούτῳ παρῆν ὁ Ἀσσύριος, πρεσβύτης ἀνὴρ, ἐφ' ἵππου, σὺν ἱππικῇ θ., ubi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut, hoc quidem loco, Cum satellitio, vel Cum comitatu. Possit vero et ita comode verti, ut opinor, Equitum turba stipatus. At vero in Herodiano 7, (1, 10.) Τὴν τε θ. πᾶσαν, ἢ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Polit. vertit plur. Ministeria. Plut. Ὁχλος θεραπείας πολὺς. Matth. 24, 45. Ὁν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θ. αὐτοῦ, pro Præfecit famulitio suo; itidemque Lucæ 12, 42.; utrobique tamen vet. Interpr. Familiam vertit, non satis proprie. Ut autem dixi verti etiam posse Satellitium, i. e. Satellitum turbam; sic etiam Clientium turbam reddi posse, atque adeo

aliis etiam modis, pro loco, sciendum est. || Cultus, Cultura, Observantia, Obsequium, Thuc. 3, (11.) p. 87. Τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν αἰεὶ προεστώτων περιεγινόμεθα, Xen. 'E. 2, (3, 10.) Τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θ., ubi observa verbale θεραπείᾳ adjunctum verbo suo. Apud Plat. de LL. 11. p. 337. de obsequio liberti dicitur. Dem. (1364.) Ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θ., Sedulitate et officio visentium eum, Bud. E Thuc. (1, 55.) affertur etiam ἐν θ. ἔχω, pro Observo, Officiis prosequor. || Cultus, qui exhibetur Deo, Isocr. ad Nic. (6.) Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ποίει μὲν, ὡς οἱ πρόγονοι κατέδειξαν· ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θύμα κάλλιστον καὶ θ. μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιοτάτον σεαυτὸν παρέχῃς: Busir. (10.) Τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θ. Est tamen Aristoteli π. Κόσμ. p. 225. Cultus heroum, ut θυσία, deorum. || Θ. τοῦ σώματος, Cultus corporis, Curatio, ut quidam interpr. e Cic. Plato, Μῖα δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θ., δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν, γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἱατρικὴν, Gal. Αὐτάρκη ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θ. || Cultus, de arboribus et herbis dictum; ap. Theophr. pro Omni cura, quæ illis impenditur, ut κόπρις, τομῇ, σκαπάνῃ: cui opp. ἀθεραπείαν: (H. Pl. 2, 2, 12.) Τὰ μὲν γὰρ θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπείᾳ μεταβάλλει. Pro eod. ἀναγωγὴν dicit. || At θ. ἐσθῆτος, Plat., pro Accuratio, Bud. || Curatio, Sanatio, Herodian. 3, (15, 4.) Ἀνέπειθέ τε ἱατροὺς καὶ ὑπηρετάς· κακουργῆσαι τι περὶ τὴν θ. τοῦ γέροντος. Et plur., Xen. 'E. 7. Καὶ νόσων γε θεραπείαις. Sic Isocr. Symm. (15.) Τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλὰ θ. καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἱατροῖς εἰρηγνται, Medelæ, Remedia. ["Valck. Phœn. p. 176. Wakef. Ion. 188. Musgr. 187. Wakef. S. Cr. 4, 34. Duker. Præf. Thuc. 7. Thom. M. 439. ad Charit. 422. 495. 537. Zeun. Ind. Xen. K. II., ad Diod. S. 1, 76. Famuli, Paus. 1, 399. v. Sylb. 247. ad Timæi Lex. 215. ad Charit. 280. Alciph. 174. ad Herod. 171. ad Diod. S. 1, 76. 2, 188. 278. Θ. τοῦ μύθου, Interpretatio, Palæph. p. lxxviii. Fisch. cf. p. seq." Schæf. Mss. "Cultus plantarum, Plato Theag. init." Boiss. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 27.] "Θεραπείῃ, Ion. pro θεραπεία. Herod. (7, 184.) ἀνευ "θεραπείης, Sine famulatu s. servitiis. Hes. vero "θεραπείας exp. βωμολοχίας." [* "Θεραπείον, (i. q. θεράπευμα,) Epigr. adesp. 579." Schæf. Mss. * Ἀθεραπεία, Antiphon 694. Reisk. et not. * Κακοθεραπεία, Hippocr. 521, 34. 522, 24.]

Θεράπευμα, Cultus, Cultus quo demeremur et conciliamus, Xen. (K. II. 5, 5, 10.) Τί γὰρ ἂν, ἔφη, εἰ τις κύνας ἄς σὺ τρέφεις φυλακῆς ἔνεκα σαντοῦ τε καὶ τῶν σῶν, ταύτας θεραπεύων, ἐαυτῷ γνωριμωτέρας ἢ σοι ποιήσεις, ἄρ' ἂν εὐφραίνουσι τούτῳ τῷ θ.; || Id, quod sanandum proponitur, Plut. (8, 1.) Δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει θ. καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν, Rem sanatu difficilem. ["Valck. Phœn. p. 522. Plato Gorg. 267." Schæf. Mss.] Θεραπεία, Curatio, Sanatio, ἱκετεία, Hes. ["Thom. M. 439." Schæf. Mss. Conf. c. θεραπευσία, Lobeck. Phryn. 5. J. Poll. 3, 75.] Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ, Medicabilis, Sanabilis. [* "Εὐθεράπευστος, mot, qui n'est pas très Grec; il se trouve néanmoins dans la Collection des Chirurgiens de Cochi p. 114." Corai. Mss.] Θεραπευτής, ET Θεραπευτήρ, ἦρος, ὁ, Minister, Xen. K. II. 1, (3, 6.) p. 6. Διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς. Et θεραπευτήρ ap. Eund. et ead. signif. 7, (5, 23.) p. 117. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτήρας, ἐποιήσατο εὐνοῦχους. At in Plut. (Lyc. 11.) Ἀπαλλάξας—τοὺς θεραπευτήρας Bud. interpr. Clientes, Comites. Interdum vero dicitur θεραπευτής cum gen., Plato de Rep. 2. (6, 231.) Ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν: neque enim ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής s. θεραπευτήρ, ut legitur ap. Xen., confundendum est cum ὁ τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής. Qua de re ideo admoneo, quod hujusmodi multa confundi animadverterim. || Cultor: Greg. θεραπευτὰς Basilii vocat Ejus cultores et comites, Bud. Sæpe autem et de Cultore Dei dicitur, s. Veneratore. Philo, Προδιδάσκει τὰν τοῦ θεοῦ θ. Item θ. καὶ λειτουργοῖς θεοῦ dicit. Jungit vero et gen. δσιότητος hoc nomen, θ. ὁσιό-

A ἦρος appellans Cultores religionis. || Sed peculiari signif. dicti fuerunt a quibusdam Eccl. scriptt. iid. qui et ἀσκηταί, ac μοναχοί etiam postea. Cujus appellationis eand. omnino esse rationem puto, quæ est Gallicæ vocis Religieux, i. e. ad verbum, Religiosi; illo enim nomine mouachi hodieque vocantur ab imperito præsertim vulgo, quasi cultui Dei præ aliis addicti. Sic Θεραπευτίδες ap. Philon. Des religieuses ad verbum: si quidem vera est mea de illo θεραπευταί conjectura; utriusque enim ead. est ratio, cum eæ essent θεραπευτίδες, quæ itidem ἀσκήτριοι alio nomine dicebantur. Meminit Bud. 318. 319. || Θεραπευτής, Curator, Sanator: ut θ. τῶν νοσημάτων. Sed et sine adjectione, Medicus, ἱατρός, Hes. ["Θεραπευτής, Schol. Aristoph. Πλ. 636. T. H. ad p. 450. Dionys. H. 1, 278. Ælian. H. A. 351. Schn., Const. Manass. Chron. p. 85. Meurs., Toup. Emendd. 1, 287. ad Herod. 683. ad Charit. 363. Θεραπευτήρ, Schweigh. Emendd. in Suid. 5. ad Mer. 117. 366." Schæf. Mss.] "Θεραπευτρίς, Cultrix, "Curatrix," ["Philo J. 1, 261." Wakef. Mss. Θεραπευτρίς, Θεραπευτρίς, Lobeck. Phryn. 256. * Θεραπεύτρια, Schn. Lex. nullo auctore.] Θεραπευτικός, Ad cultum propensus, Colendis hominibus deditus, Obsequiosus, Officiosus; Peritus demerendi homines cultu. Plato Epist. ad Dion. (11, 87.) Ἐνθυμῶ δὲ ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρας τοῦ προσήκοντος θεραπευτικός εἶναι, Xen. 'Ελλ. 3, (1, 25.) Πολὺν ἔτι εὐτακτέροισι καὶ θεραπευτικώτεροι εἰσιντο. Et cum gen., ut θεραπευτικός τοῦ πλήθους: ὄχλων, Plut. (2, 168.) Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus, sen, ut Bud. vertit, Observantiæ potentium deditus. Fuit igitur quod aliquando vulgo Courtisan dicimus; præsertim cum ap. Plut. reperiatur junctum cum αὐλικός, quod illi Gallico ad verbum respondet: (9, 112.) Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς ἀκοῦσαι καὶ θ., Qui scit obsequio grassari, Horat. || Interdum etiam simpl. pro θεραπευτής, Cultor, Philo. || Pro ἐπιμελητικός, Bud. e Plat. Et Θεραπευτικός, Officiose, et, si liceat ita loqui, Obsequiose, Plut. Artax. (4.) Καὶ Κύρος αὐτὸς αἰεὶ θ. ἔγραφε, ubi malo reddere Officiose scribebat, quo et Cic. modo loquitur, quam Submisce scribebat, ut quidam interpr. Hoc enim si voluisset significare Plut. adverbio ταπεινῶς, ut opinor, aut alio hujusmodi usus fuisset. ["Ad Charit. 683. Heyn. Hom. 7, 611." Schæf. Mss. "Timæi Lex. v. Περιεῖπον." Boiss. Mss.] || Θεραπευτικός, q. d. Medicatorius, Sanatorius, i. e. Medendi s. Sanandi vim habens: μέθοδος, Gal. Tractatus inscribitur, Methodus medendi: q. d. Medicatoria methodus. Et θ. τρόπος, Diosc. item Θ. ἐκτίθεσθαι ἀγωγὴν ap. Eund. quod interpr. Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cum gen., ut θ. μύμων, Greg. Naz. q. d. Medicatorius macularum, i. e. Maculas eluendi vim habens. ["Reiz. ad Aristot. Exc. 37. Valck. Ammon. 110. Toup. Opusc. 1, 190." Schæf. Mss.] "Θεραπευτὸς affertur pro Sanabilis, "Curabilis." [Vide Ἀκον.] Ἀθεραπεία, q. d. Cultus carentia. Dicitur enim de Re, quæ inculta manet, ut ἄ. τῆς κόμης, de Coma inculta. A Gaza redditur Incultus subst. Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re sc., quæ negligitur, et cui cura debita non impenditur: unde ἄ. ἱερῶν, Plato. [Diod. S. 3. p. 105, 37. Polyb. 3, 60, 3.] Ἀθεράπευτος, Incultus. Apud Plut. Qui est corpore inculto et horrido, Cic. Item generaliter pro Neglectus, Cujus cura non geritur, Xen. (Ap. 2, 4, 3.) Οὐδὲν εὐντας ἄ., οὐδ' ἀνεπίσκεπτον. || Immedicabilis, Insanabilis, ut ψυχῇ, Greg. [Dionys. H. 1, 152. * Ἀθεραπείως, Schol. Soph. Aj. 644.] Δυσθεράπευτος, Difficulter sanabilis, Cui vix mederi possumus. Apud Soph. (Aj. 609.) metaph. δυσθεράπευτος Ajax, Qui vix ad sanam mentem reduci potest, et a sententia de consciscenda sibi morte revocari. ["Ad Lucian. 1, 453. * Δυσθεραπείως, Ammon. 11." Schæf. Mss. * Δυσθεραπεία, Cassii Probl. 1.] CONTR. Εὐθεράπευτος, Facile sanabilis, Sanatu facilis. ["Facile colendus, Cujus benevolentia facile obsequio conciliari potest, Xen. K. II. 2, 2, 3." Schw. Mss.] [* Ἀναθεραπείω, Theophr. H. Pl. 4, 14.] "Ἀν-

“τιθεραπεύω, Vicissim colo et observo, Mutua ob-
servantia colo, Xen.” [K. Π. 8, 3, 19. Ἀπ. 1, 4, 18.]

Ἱ. Ἀποθεραπεύω, Medeor, Curo, pro simplici θερα-
πεύω, Plut. (6, 449.) Μηδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀπο-
θεραπεύειν παιωνείois λόγον φαρμάκοis. || Aliquando
ap. Medicos peculiarem habet signifi. Gal. Παρα-
σκευάζειν τὴν πρὸς τὰ γυμνάσια, καὶ αὐθις ἀποθερα-
πεύειν, ἐπειδὴν ἱκανῶς γυμνάσθῃται, Apotherapia cu-
rare, Linacer. Quid autem Medicis ἀποθεραπεία, di-
cetur paulo post. || Colo: ut ἀποθεραπεύειν τοὺς
θεοὺς, i. q. θεραπεύειν, Colere deos. Unde ἀποθερα-
πεία ex Aristot., si tamen l. mendo caret. [“Dionys.
H. 1, 592. 2, 758. 3, 1393. 1882. 4, 2253.” Schæf.
Mss.] Ἀποθεραπεία, Curatio, Medicatio; Medela,
Ipse actus medendi; i. q. θεραπεία. || Interdum
peculiariter Medicis Omnis exercitationis probe pe-
ractæ postrema pars, quæ et excrementa purgat, et
corpus a lassitudine tutum reddit. Hæc fit frictione
et olei superfusione. Bud. cum ex aliis Gal. ll., tum
ex isto, Καλείσθω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ καὶ τοῖς
ἑκτέροις γυμνασταῖς, ἅ., τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος
τῆς ὑγίειας. Licet autem τῆς ἅ. nomen, inquit Gorr.,
proprie dicatur de Ea curandi ratione. Quæ post
exercitationes adhibetur, convenit tamen et omni,
quæ quamlibet lassitudinem tollit, viresque reparat,
quacunque tandem e causa dissolutas. Id quod
patet e Gal. de Sanit. Tuenda, qui veneri non mi-
nus quam exercitationi apotherapiam suam præscri-
bit. || Cultus, Aristot. Polit. Πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἅ.
[“Ad Lucian. 1, 285. Thom. M. 439.” Schæf. Mss.
* Ἀποθεράπευσις, i. q. ἄκσις, Hesych.] Ἀποθερα-
πειτική, est Ratio curandi corpora post exercitatio-
nem, humectando et emolliendo solidas partes, quæ-
que in meatibus continentur, evaporando. Peragi-
tur ea potissimum per frictionem. Lat. Recuratio-
riam vocare licet. Ex eod. Gal. Ἐκθεραπεύω, Cultu
s. Observantia concilio, demereor, Vehementer conc-
ilio: ut præp. augendi vim habeat. Et cum dat.,
sicut simplex θεραπεύω, ap. Plut. Galba, Ὁβίνιον
ἐκθεράπευσε δώροis. || Sano, Persano, Gal. [“Diod.
S. 2, 632.” Schæf. Mss. * Ὑπερεκθεραπεύω, Æschin.
48. * Ἐνθεραπεύω, Eust. Proëm. ad Il. p. 3.] Ἐπι-
θεραπεύω, Obsequium præsto, Thuc. 8, (84.) p. 289.
Sed (8, 47.) p. 277. Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν
ἐαυτοῦ κάθοδον Suid. exp. διορθοῦμενος, προμηθοῦμε-
νος: at rectius Schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας
πραγματευόμενος. [* Καταθεραπεύω, Gl. Percuro.]
Προθεραπεύω, Prius curo vel excolo. Exponitur
“et Præparo.” [“Plut. Alcib. 25.” Boiss. Mss.]
“ITEMQUE Προθεραπεία ex Hermog. affertur pro
“προκατασκευῇ, Preparatio.” [“Schol. Demosth. 2,
52. Reisk.” Boiss. Mss. * Συνθεραπεύω, Philostr.
Apoll. 6. p. 270. * Ὑπερθεραπεύω, Heliod. 1, 9,
p. 14.” Boiss. Mss. * Ὑποθεραπεύω, Philostr. Apoll.
4. p. 181. Phot. Bibl. 376.]

“ΘΕΡΜΟΣ, ον, ὁ, Lupinus: leguminis genus, de
quo Theophr. H. Pl. 8, 7. Diosc. 2, 132. Plin.
“18, 14. Sunt qui λυπηνῆριον vocent.” [“Toup.
Emendd. 2, 206. ad Lucian. 1, 424. Thom. M. 441.
Jacobs. Anth. 9, 416.” Schæf. Mss. Atben. 2. p. 214.
Schw., Columella 10, 116. * Θέρμιον, Lupinus,
Diosc. Parab. 2, 67. Θέρμια, Gl. Lupini. * Θέρμινος,
Diosc. 2, 135. Lucian. 2, 91. ἔλαιον, Oleum lupi-
norum, Trall. Ep. de Lumbr. * Θερμοκύαμος, Athen.
55. Eust. Il. N. p. 925, 23.]

ΘΕΡΩ, θερῶ, et Æol. θερῶ: unde θερσόμενος,
Hom. Calefacio. Cujus verbi usus communis utris-
que scriptt. Greg. Naz. Θέροντος, ἀλλ’ οὐ φλέγοντος:
unde θέρομαι pass., quod usitatius est, pro Calefio,
Calesco; etiam Me calefacio. Od. T. 506. Αἶτις ἄρ
ἄσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος,
a θέρσσαι fut. Æol., ut modo dictum fuit. Aristot.
de Part. Anim. 1. p. 151. Οἱ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον
αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἱπνῶ. Sic θέρον ap. Ari-
stoph. (Πλ. 953.) pro θερμάνθητι. Plut. (9, 759.) dixit
θερομένην pro ἄεσσαν, sicut ἀλεινομένην pro
Tepentem. || Sed accipitur et pro Uror, Incendor:

PARS XIV.

Il. A. 666. de navibus, Ἀργεῖων ἀέκῃτι πυρὸς δηϊοιο
θέρωνται. Improprie tamen hic loqui Hom. puto,
præsertim cum in Greg. Naz. l. c. legamus, Θέρον-
τος, ἀλλ’ οὐ φλέγοντος: quod non dixisset, si θέρω
potuisset etiam signif. φλέγω, καίω: quod itidem de
pass. θέρομαι judicandum est. Sic igitur locutus
esse Hom. ajo, ut cum Gallice dicimus S’échauder
pro Se brûler. Erit autem, meo quidem judicio, figura
hic usus, quæ λιτότης appellatur; vulgo enim plane
corrupte, ni fallor, Liptote vocatur. Sic certe lo-
cutus et alibi est Hom. (Il. Z. 331.) Ἀλλ’ ἀνα, μὴ
τάχα ἄστυ πυρὸς δηϊοιο θέρηται. Subaudienda est
porro utrobique præp. διὰ, quæ jungatur cum gen.
πυρός. Legitur vero et πυρὸς θερῶ ap. Eund., itidem
pro διὰ πυρός θερμανθῶ, Od. P. 23. Αὐτίκ’, ἐπεὶ κε
πυρὸς θερῶ, ἀλέη τε γένηται. || Medeor, Sano, Ni-
cander Θ. (687.) de Asclepio, quem παῖονα noui-
nat, Ἀμφιτρωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἕρνος [ἐλκος,]
Schol. ἰόμενος. Ego tamen exp. maluissimem θερα-
πεύων, et quidem accipiendo pro Curans, eo sc.
sensu, quo dictum est ab Ovidio, Curando fieri quæ-
dam majora videmus Vulnere; ubi pro Sanando non
accipi manifestum est, sed in altera signif. Imo
vero dubito etiam au ita interpretari liceat, nisi e
consequente; suspicor enim Nicandr. de vulnere
ita usum esse hoc θέρειν, ut Lat. poetæ verbo Fo-
vere, quod Calefaciendi signif. inclusam habet, ali-
quando utuntur. Virg. Æn. 12. Fovit ea vulnus lym-
pha longævus Iapis Ignoraus: ubi animadvertendum
est adhiberi panaceam inter alia, e quibus fomentum
conficitur, sicut πάνακες ap. Gr. illum poetam. Apud
Ovid. autem sola etiam manu imposita vulnus
fovetur, Met. 12. Impositaque manu vulnus foveit,
oraque ad ora Admover: Idem alibi, De ponto, si
bene memini, Fomentisque juvas vulnere nostra tuis.
Quoniam autem vulnus fovetur ab iis, qui curare
illud volunt, hinc factum puto, ut verbo θέρειν ita
usus sit Nicander. Ceterum ideo pluribus admo-
nendum lectorem de hac audaci Schol. exp. judi-
cavi, ut cautior ad alias redderetur. Multa enim
sunt verba, quæ e propria signif. in aliam valde alio-
qui diversam paulatim et veluti per quosdam gradus
transeunt: quod tamen nec Gr. Schol., nec Gramm.,
nec ulli Lexicographi annotant, sed ab una signif.
ad aliam quantumlibet diversam, abrupte, ut ita
loquar, sermonem transferunt: ut omittam, eos primæ
signif. ultimum sæpe locum dare et vicissim ultimæ
primum. “Θερσόμενος, Hesychio θερμανθησόμενος.”
[“Ruhnck. Ep. Cr. 32. 175. Bergl. Alciph. 49. ad
Mœr. 130. 183. ad Charit. 321. ad Paus. 177. Thom.
M. 440. Jacobs. Anth. 7, 156. 261. 11, 299. ad
Lucian. 2, 320. Heyn. Hom. 5, 261. De amore,
Bentl. ad Callim. 311. Θέρεσθαι πυρὸς, Heyn. Hom.
6, 236. Θέρεσαι, Valck. Phœn. p. 701.” Schæf. Mss.]
“Θερσίχθων, Hesychio ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν
“γῆν, Qui calefacit et urit terram.” Δυσθερῆς, Cale-
factu difficilis. Sed δυσάλθητος, Hes. Sanatu diffi-
cilis. [* Προσεκτέρω, Plut. 10, 798. Καταθέρω, Schol.
Soph. Trach. 191. * Θερείω, Nicander Θ. 124. Ἀ.
580.]

Θερμός, Calidus: θερμὰ λόετρα, Hom. Lavacra
calida, Balneæ calidæ, Thermæ: quæ et Ἡράκλεια
λουτρά dicta fuisse, post Athen. [512. ubi Ἡρακλέους
ιερά,] tradit Eust. ad (Il. p. 1273.) Apud eund. Athen.
(402.) Ὑγρὸν τοῦτον, τὸ ποτὸν θερμόν. Apud Eund.
7. πλακοῦς θ. Plut. Alex. Ἐν τόποις θ. καὶ πνιγώδεσι.
Alex. Aphr. Ἀέρι σφόδρα θ. καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ, Aère
vehementer calido et vaporario sicco. Et fem. gen.
ap. Hesiod. Θ. (696.) θ. αὐτμῇ, Vapor calidus, fer-
vidus. || Cum ἀπὸ, ἐκ, redditur potius Calens, Plut.
(7, 368.) Θ. ἀπὸ τῆς μάχης, Calens e pugna, e pugne
fervore. Et cum dat. ap. Eundem, Θ. ὄντα τῷ ἀγῶνι,
Cum incaluisset fervore certaminis. || Neutr. sub.
ἵδωρ, Calida, sub. Aqua, Gal. ad Gl. Θερμῷ κεκραμέ-
νος οἶνος, Vinum calida temperatum, Aristoph. (N.
1044.) θερμῷ λοῦσθαι, Calida lavari, ubi subaudiri
potest etiam λουτρῶ, Plut. (10, 561.) loquens de iis,
qui in balneis lavantur, Οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θ.
ἐπεμβάλλειν κελεύουσι, Calidam superfundere: (8,
650.) Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θ., χωρίον ἐστίν

αὐτοφνές, Ubi calidæ aquæ, thermæ sunt: i. e. θερμὰ λουτρά. In VV. LL. est etiam ἐν τοῖς θ., In locis calidis, ubi subaudiendum fuerit τόποις, aut aliquid simile. || Neutr. etiam pro θερμότης, Calor, Theophr. C. Pl. (2, 6, 1.) loquens de aquis frigidis, Πέψιν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θ. καὶ κατάψυξιν, Propter cohibitum et coarctatum calorem a circumfuso frigore: 6, (7, 8.) Πέττει γὰρ τὸ θ. ἀντιπεριϋστάμενον, Concoquit enim calor intra terram compressus, et cohibitus coactusque. Pro quo (6, 18, 11.) Ἀντιπεριϋσταμένη γὰρ ἡ θ. εἰς τὴν γῆν συνελαννομένη πέττει. Et ap. Alex. Aphr. Τὸ ἐμφυτον θ., Calor insitus: sicut Plut. Τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θ. ἡμῶν, ὃ τρέφεσθαι πεφύκαμεν. || Metaph., ut Lat. Calidus, Ardens, Fervens: δάκρυα, Hom. aliquoties, q. d. Calentes e magno impetu, quo prosiliunt, Quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Non simulata. Nisi quis in propria signif. accipere malit; quia tales sunt, cum ex oculis funduntur; quod et rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic vero et Gallice, Pleurer à chaudes larmes. Soph. Ant. (88.) Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic Virg. Animis calidum juvenem dixit, Cic. Calidior vel potius ardentior animum quam hic aer. Plut. Fabio Στρατὸν ἀπαντήσιν Σκιπίωνι πολλῶν ἐτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἵματι, Qui multorum imperatorum Romanorum a se occisorum, sanguine adhuc calebat, Cujus animi adhuc calebant sanguine occisorum a se ducum exercitus Romani. Et θ. ἔργον, Calidum, Audax facinus, h. e. Animo nimis calido et accenso patratum, Præceps, Temerarium. Aristoph. Πλ. (415.) Ὡ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον, Amphip. ap. Athen. (448.) ἡ δὲ, διὰ τὸ μὴ σαφῶς, Τί ποτ' ἀφ' ἐκάστου πράγματος συμβήσεται, Διαλελογίσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμὸν: paulo ante dicit, ἐπὶ τὰ πράγματα ὁρμᾷν προχείρως. Periculosa et calida consilia simili metaphora Cic. dixit, i. e. Præcipitata et inconsulta. Plut. Demetrio (11.) Τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. Ἦν δ' ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. Pro ita modis poni videtur Budæo ap. Greg. Ἦνικα παρὰ τοῦ θερμότερου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεστασιάσθημεν. Cui non assimile est, quod idem Bud. e Paus. Cor. citat, Ἀρε δὲ ὄντι αὐτῷ Πανσανίου θερμότερῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, ταχὺ τὰ πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ τόλμης κατείργαστο. || Acer et Vehemens, Bud. ap. Greg. de Constantino magno, Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θ. ἐνέσκηψεν ὥς ἐκεῖνῳ. At θ. φάρμακον in Hippiatr. exp. Validum et acre. Alciphron 182. Θερμότερον τινὸς ἡμῖν, ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι, φαρμάκον δεῖ. Lucian. Πολὺν τὸ ἐμψυχον καὶ θ. καὶ ἀνδρώδες, Vegetum, Validum, Strenuum, Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, et primo quoque die, Philostr. 4, 23. Bud. ["Wakef. Herc. F. 66. Trach. 919. 1046. Phil. 696. Abresch. Æsch. 2, 84. Lectt. Arist. 123. Jacobs. Anth. 7, 374. 12, 109. 402. T. H. ad Plutum p. 121. Boiss. Philostr. 382. 428. ad Lucian 1, 334. Heyn. Hom. 7, 462. 8, 347. De osculis, Bergl. Alciph. 245. De lacrymis, Wakef. Trach. 847. 919. Villos. ad Long. 258. De panibus, Brunck. Aristoph. 3, 165. De ara, Fr. 255. Audax, Jacobs. Anth. 12, 7. Θερμός, ἡ, ad Od. M. 369. Ruhn. Ep. Cr. 33. 101. Valck. Hipp. p. 180. Θ. σύμφυτον, Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. 83." Schæf. Mss.] At Θερμὴ, Calida, VV. LL. Calidum solium, Polit.: Labrum, Gaza in Probl. Alex. Θερμὴ, Vas in descriptione templi Solomonis, pro quo Lat. Scutra legitur non semel, Bud. Θερμοδότης, ὁ, Qui calidam præbet. Et θερμοδότις, ἡ, Epigr. Quæ calidam s. caldam in balneis porrigit. De quibus Martial. Frigida non deerit, non deerit calda petenti. ["Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss. * Θερμοδοσία, Herodotus Oribasi p. 177. Matth. * Θερμοειδής, Etym. M. v. Λάσιος. * Θερμώδης, Aretæus 6, 3. * Θερμοκοίλιος, Foes. ad Hippocr. * Θερμομυγής, Plut. 9, 526. * Θερμόνους, Æsch. Ag. 1183.] "Θερμὸν ἡ Hes. teste est ὑπνον" [ἵπνον] "νόσημα περὶ τοὺς πόδας: forsan cum unguis nimis caleat." ["Inde * Θερμοπλᾶν, * Θερμόπλησις." Schn. Lex.]

A Θερμοπότης, Qui calida s. calidam bibit, Athen. (352. Ῥοδίου) σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. ["Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss.] At Θερμοποσία, ἡ, Poculi genus, ita dictum, ut videtur, quod ex eo calda biberetur, Athen. (475.) Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θ. καλουμένην, τὴν κελέβην εἶναι (φησι.) Θερμοπώλης, Qui calida cibaria vendit. UNDE Θερμοπώλειον, Locus, ubi calida cibaria veneunt, Thermopolium, Plaut. [Pseudol. 2, 4, 52. Lipsii Electa 1, 4. "Jacobs. Anth. 10, 238. 11, 67." Schæf. Mss. * Θερμορόρη, Nicet. Annal. 5, 7. * "Θερμοσποδία, Koen. ad Greg. Cor. 263." Schæf. Mss. Lobbeck. Phryn. 603.] Θερμοτραγέω, Calida comedo, Lucian. (2, 329.) Ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὃ δὲ ἡμεῖς. * "Θερμοτραγέω, Calida edo, Scriptt. Rei Accip. 35. * Θερμοτραγέω, 84." Wakef. Mss. * Θερμοφόρος, Gl. Caldaria: * (1) μοφόρον Cucuma. * "Θερμόφρων, ad Hesych. 1, 876. n. 17." Dahler. Mss. * Θερμοχύτης, Jacobs. Anth. 11, 14." Schæf. Mss. * "Θερμήλατος, Jo. Mal. 10, 308." Routh. Mss.] Θερμημερία, Dies calidi, Æstatis tempus, Gaza: Theophr. (H. Pl. 7, 1, 7.) Τὰ γὰρ ἐν ταῖς θ. σπαρέντα, θάπτον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερμαστῶνται, Aristot. Τὰ δὲ τοῦ θερούς καὶ ἐν ταῖς θ. χεῖριστα. Θερμουργός, Qui calido consilio aliquid suscipit; Acer, Confidens, Ferox, Bud.: Lucian. 13 (=1, 102.) Οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θ. ἀνὴρ, καὶ μεγαλυνχούμενος, Xen. Ἀπ. 1, (3, 9.) pro Præcipiti et audaci confidentique ponit, quem et ἀνόητον et ῥιψοκίνδυνον vocat, i. e. ἱταμόν, Bud.: Nῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον. Sic fere Gall. Un homme chaud. [Æsch. Eum. 563.] Θερμουργία, ἡ, Audax et temerarium facinus. Pro quo perperam ap. J. Poll. θερμουργία. [Appian. Adamant. Physiogn. 1, 13. * Θέρμυδρον, Apollod. 421.]

["* Ἀθερμος, Plato Phædone p. 106. * Ἀπόθερμος, Aretæus 50. * Ἀπόθερμον, T. H. ad Aristoph. 10, p. 423.] Διάθερμος, (ὁ, ἡ,) Fervidus, Præcalidus, Bud. ex Aristot. Rhet. 2. Ὡσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω δ. εἰσὶν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως: Idem Probl. 27. Διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ἐντὸς ἀθροισζόμενοι τοὺς θερμούς, δ. καὶ θαρράλεις ἐν δὲ τοῖς φόβοις, ἀνάπαλιν. Ἐνθερμος, Calidus, Æstuosus, Plut. (9, 748.) Λιβύης μὲν γὰρ ἐνθ. ἡ πολλὴ καὶ ἀνδρός, Libyæ pleræque æstuosus sunt et siticulosa. Et in altera signif. τοῦ θερμὸς ap. Philon. V. M. 3. Τὸ δὲ των κτεινάντων ἐνθ. ἐτι καὶ μεστὸν ὀργῆς παράστημα καταδείσας, φόβῳ νουθετεῖται, Percussorum fervidam adhuc audaciam et iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur. [* "Ἐνθέρμω, Const. Manass. Chiron. p. 101." Boiss. Mss. * Εὐθερμος, Hippocr. 243. al. ἐνθ. * "Κατάθερμος, Schol. Pind. O. 3, 42. * Ομοθερμος, Tzetz. Chil. 7, 713. * Παλαιόθερμος, Const. Manass. Amat. 5, 27." Boiss. Mss.] Παράθερμος, Qui, ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel, ut Bud. exp., παρὰ τὸ προσήκον ἐπαζόμενος, adducens hunc sine Auctoris nomine locum, Ὡν δὲ φύσει π. καὶ παρακεκινητός, πολλὰ διφκει μανία * προσεμφερῶς. [Hierocles Stob. Serm. 37.] Περίθερμος, Per ambitum calens, Admodum calens, VV. LL. [Plut. 8, 544. 9, 629.] Πολύθερμος, Multum calidus, Percalidus. [Plut. Alex. 4. * "Υγρόθερμος, Const. Manass. Amat. 9, 36." Boiss. Mss. * Υπερθερμος, Geopon. 6, 8, 1.] "Υπόθερμος, Subcalidus, Aliquantum calidus." [Suid. v. Ἀναγαλλίς, J. Poll. 1, 192.] Φιλόθερμος, Calidiorum s. Caloris amans. [Plut. 8, 570. * Χαλκίοθερμον, Gl. Calida.]

Θερμός, Calide. Accipitur etiam metaph., ut θερμός. Plut. (8, 697.) dicens ap. Hom. in illo, Ζωρότερον δὲ κέραιρε, Ζωρότερον accipi pro θερμότερον, h. e. τάχιον, subjicit, Ὡσπερ ἡμεῖς ἐγκαλενόμεθα πολυλάκεις τοῖς διακονούσι, θερμότερον ἄπτεσθαι τῆς διακονίας, Celerius, Animo fervidiore. Greg. Naz. Καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι μακροθυμότερος, ἵν' ὀνειδίσω θερμότερον, Acrius et vehementius. Sæpe sic utitur. Bud.

Θερμότης, ἡ, Caliditas, Calor, Plut. Alex. τοῦ σώματος: Idem, Ἀναδίδωσιν ἐξ αὐτοῦ θερμότητα. Et metaph. ap. Athen. (1.) Ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θ., Præ fervore in dicendo. ["Phryn. Ecl. 44. Thoni. M.

441. Boiss. Philostr. 571." Schæf. Mss. * **Αὐτοθερ-** **μότης**, Basil. 3, 83.]

Θερμωλή, ἡ, i. q. θερμότης, θερμή, Calor. || Febris ap. Iones, ut Greg. Corinthus annotat. Erotian. Lex. Hippocr. Θ. ὁ πυρετός· μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θ. λέγεται. ["Koen. ad Greg. Cor. 269. Thom. M. 442." Schæf. Mss.] Apud Suid. est **ΕΤΙΑΜ** **Θερμέλη**, θερμή.

Θέρμη, Calor, Æstus, Thuc. 2, (49.) Πρώτον μὲν τῆς κεφαλῆς θ. ἰσχυραί, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθρήματα καὶ φλόγους ἐλάμβανε, Vehemens capitis æstus, et rubores oculorum. ["Ad Mær. 184. Timæi Lex. 139. et n., Bernard. Reliq. 38. Koen. ad Greg. Cor. 269. Phryn. Ecl. 44. 146. Thom. M. 441." Schæf. Mss. **Θέρμαι**, Gl. Lautulæ: vide **Θερμαστρεύς**.] **ΕΤ** **Θέρμα** pro eod., Menander, ἐπήρθη τῷ γέροντι, θερματ' ἐπέλαβεν αὐτόν. || Febris, πυρετός, Hes., sicut **Θερμωλή** quoque et Calorem et Febrim significare annotatum est. Ab eod. Hes. exp. etiam ἀδεα, ἐκεχειρία. ["Θέρμα, τὸ, ad Mær. 184. ad Timæi Lex. 139. **Θέρμα**, ἡ, Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 442." Schæf. Mss.] **ΑΤ** **Θέρμης**, ὁ θέρους πνέων, Hes. **Ætate** flans, spirans; Venti nomen, ut videtur. **ΣΙCΥΤ** **Θερμόν** pro Æstate quoque ap. Byzantios, accipi annotat idem Hes.

Θέρμω, Calefacio, Il. Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε· θερμετο δ' ὕδωρ. Et θερμετε δ' ὕδωρ ap. Varin. ex Aristoph. (B. 1339.) Hes. habet etiam **Θερμεῖ** cum accentu in ultima, quod exp. **θερμαίνει**, quasi a **Θερμέω**. [* **Θερμόω**, Aristoph. Λ. 1981. * **Διαθερμόω**, Schol. Aristoph. Θ. 75.]

Θερμαίνω, ανῶ, Calefacio, i. q. præcedens, ex eoque derivatum, Eust. Prius tamen, poeticum tantum est, hoc, in prosa etiam usitatum. Il. Ε. (6.) Εἰσόκε θερμὰ λοετρά ἐὺπλόκαμος Ἐκαμήδη **Θερμήνῃ**, Quoad lavacra calida calefecerit, h. e. Quoad balneas calefecerit. Od. I. (375.) ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἴως θερμαίνοιτο, Quoad calefieret, incalesceret. Plut. (8, 759.) de vestimento, Ἐν χειμῶνι **θερμαίνειν**, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν: (892.) Πᾶν γὰρ τὸ **θερμανθὲν** καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἐτοιμότερόν ἐστιν, Omne id, quod incaluerit. Theophr. de calamo sagittario, Μάλιστα κάμψιν δεχόμενος, καὶ δλως ἄγεσθαι δυνάμενος, ὥς ἂν θέλῃ τις, **θερμαίνόμενος**, Plin. Obsequentique quo libeat flecti, calefacto, Plin. Metaph. etiam, Soph. ap. Suid. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγον βροτὸν, Ὅστις κενάσιν ἐλπίσι **θερμαίνεται**. Simili metaph. Curt. 4. Utendum animis, dum spe calerent, ratus. Sed et Foveri, Accendi spe, Latinis usitata sunt. Apud eund. Suid. παῦσ' Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα **θερμήνῃς** κότῳ, Nec viscera tuæ iræ fervore incalescant. Lat. Incendi ira dicunt: ap. quos et ipsa ira Calere et Æstare dicitur. Ceterum **θερμῆναι** Atticum esse, non **θερμᾶναι**, annotat Phrynich.: cujus duo exempla jam allata sunt, alterum ex Hom., alterum e Poëta anonymo. || **Θερμανθῆναι**, Febricitare, Hippocr. Epidem. 1. Gorr. e Gal. Comm. ["Heyn. Hom. 4, 698. 6, 43. 7, 788. Thom. M. 440. Jacobs. Anth. 7, 374. Wakef. S. Cr. 5, 83. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 302. ad Charit. 386. ad Mær. 130. 183. Valck. Hipp. p. 179. **Τεθερμασμένος**, ad Herodian. Philet. 444. **Τεθέρμαγκα**, ad Timæi Lex. 276. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255." Schæf. Mss. **Θερμάνσω**, Lobeck. Phryn. 115. **Τεθερμασμαι**, Hippocr. 1, 236. 383. 394. Lind.] **ΣΕD** **ΕΤ** **Θερμάω**, **ΣΙVΕ** **Θερμάζω** dici videtur. Unde ap. Nicandr. Ἄ. (599.) Ἡὲ πίθου φλογὶ θάλψας κύτος, αἰὲν ἐνάλθη Ἀνέρα **θερμάσαιο**, Calefacias, Foveas, **θερμανον**, Schol. **Θέρμανσις**, Calefactio, Calefactus, ut Plin. loquitur, Aristot. Metaph. 10. Ἔστι δὲ οὐχ ἡ **θερμότης** κίνησις, ἀλλ' ἡ θ. [Hippocr. 424. * **Θερμαντέος**, 789.] **Θερμαντός**, Calefactus, Qui calefieri potest, Aristot. Metaph. 4. loquens de relativis, Τὸ δ' ὡς **θερμαντικὸν** πρὸς τὸ θ., καὶ **τμητικὸν** πρὸς τὸ **τμητόν**. **Θερμαντικός**, Qui calefacere potest, Excalfactorius: **δυνάμεις**, Diosc. 3. Medicamenta, quibus **excalfactoria** vis inest, Plin.: Diosc. 2. δὲ παλαιόν, **θερμαντικώτερον**, Plin., Vetus oleum magis excalfacit corpora. Plut. (10, 565.) Οἱ μὲν ψυκτικὸν τὸ καθόλου

φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ **θερμαντικόν**: ibid. quidam dicit, Ἐξηπατήσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ **θερμαίνον** θ., ἡ τὸ ψύχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας. [**Θερμαντικώτατος**, Diosc. 1, 18.] Ἀ**θέρμαντος**, ὁ, ἡ, Non calefactus, Qui non calescit. [Æsch. Choeph. 625. * **Δυσθέρμαντος**, Gal. de Compos. Simpl. 1. p. 3, 54. Ald.] **Εὐθέρμαντος**, Bene calefactus, calescens, Theophr. C. Pl. 4, (7, 3.) **Εὐθερμαντοτέρα** (γῆ ὑφαμμος,) Arenaria terra facilius sentit calorem. **Θερμαντήρ**, ὁ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ **θερμαίνεται**, J. Poll. 10. ["Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss. * **Θερμαντήριος**, Hippocr. 416. **Χάλκεον**, J. Poll. 10, 66. ἀγγεῖον, Gal. Comp. Med. I. 4.] **Θερμαντήριον**, Id, ubi aliquid calefieri potest, Caldarium, i. q. præcedens, J. Poll.: **Ahenum**, Lebes, VV. LL. ["Ad Herodian. Philet. 450." Schæf. Mss. * **Θέρμασμα**, Hippocr. 386. 387. 399.] **Θερμασία**, ἡ, Calefactus, Calor, Bud.: qui tamen affert ex Aristot. Probl. Ἡ δὲ θ. ὑπερβολὴ τῆς **θερμότητος** οὕσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς: Idem, Ἡ δὲ ἐκτός θ. προσπίπτουσα: Idem, Οὐ γὰρ ῥάδιον ἀρμότουνσαν πᾶσιν ἀποδιδόναί θ. ["Thom. M. 441. Phryn. Ecl. 44. (114. Lobeck.)" Schæf. Mss. * **Θερμανσία**, Schol. Eur. Hipp. 748.] **Θερμαστis**, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ **θερμαίνεται**, i. q. **θερμαντήρ**, J. Poll. [4, 102. 104. 105. Lobeck. Phryn. 255. * **Θερμάστιον**, Æneas Tact. 18.] **Θέρμαστρα**, Caminus, Hes. ["Ad Callim. 1, 174." Schæf. Mss., * **Θέρμασσα**, ἡ κάμινος, Arcad. 97.] **Θερμαστῆθεν**, E caminis, ἐκ καμίνων, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων, Hes. Pro **θερμαστρα** vero scriptum reperitur **ΕΤ** **Θέρμανστρα**, **Θερμαῦστρά**: sic enim scribitur ap. Callim. Hymn. in Del. (144.) **Θερμαῦστραί** τε βρέμουνσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης, Camini, Fornaces: [**θερμανστραί** Bentl. **θερμανστραι** dedit Schn. Lex.] **Θερμαστρίς**, ἡ, Caldarium; Vas simile **καρκίνῃ**, quo aurifabri utuntur, Hes. || Item **ὄρχησις** ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα: **θερμαστρίδες**, Camerario Duæ saltationes concitatae, quæ cum saltu fiunt, ut **χειρονομικὸν ὄρχημα** cum manu motu: hanc autem saltationem a vehementia et concitatione nomen traxisse existimat. J. Poll. 4. Ἐκατερίδες δὲ καὶ θ., ἔντονα ὄρχήματα. Sicut vero pro **θερμαστρα** dici **θερμανστρα** jam annotatum est: ita **ΕΤ** **Θερμανστρίς** pro **θερμαστρίς** dici sciendum est. Unde **θερμανστρίς** Polluci 10. synonymum est τῷ **θερμαντήρ**, et **θερμαστis**, Caldarium, ἵνα **θερμαίνεται** τὸ ὕδωρ. Sicut item **θερμαστρίς** Saltationis esse genus dictum est, ita et ap. Athen. (629.) **θερμανστρίς** numeratur inter **ὄρχήσεις** **μανιώδεις**. Eustathio autem est **ὄρχησις** διὰ ποδῶν **σύντονος**: quæ quomodo fiat, dicitur in verbo sequenti. J. Poll. inter **τραγικῆς ὄρχήσεως** **σχήματα** refert. Quod vero ad scripturam attinet, ap. J. Poll. et Athen. legitur **θερμανστρίς**, tribus syllabis, ap. Eust. vero quatuor syllabis **θερμαῦστρίς**, diversa diphthongo. [**Θερμαστρίς**, Aristot. Q. Mechan. 21. Mathem. Vett. p. 10.] **Θερμαῦστρίζω**, ap. eund. Eust. e Critia, Ἀναπρήσας εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ποιῶ. Quod saltationis genus i. esse Eustathio videtur, q. ab Hom. Od. Θ. (375.) regii pueri saltasse dicuntur, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεθεῖς **Ῥηιδίως** μετέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδὰς ἰκέσθαι: ut **θερμαῦστρίζειν** sit In altum exilire, et, antequam in terram deferaris, pedes sæpius alternantem gesticulari. Lucian. (2, 288.) Τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρeis τὸ **θερμαῦστρίζειν**, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι. [* **Θερμαστρεύς**, Caldarium, I Reg. 7, 40. Ed. Rom. Ἐποίησε Χιρὰμ τοὺς λέβητας καὶ τὰς **θερμαστρεῖς**, Pécit Chiram lebetes et caldaria. Vide et v. 45. In Ed. Francof. utrobique male legitur **θερμας** **τρεῖς**. Theodoretus ad h. l. T. 1. p. 472. **Θερμαστρεῖς** δὲ κέκληκε τοὺς **θερμαντήρας**, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ **θερμαίνειν** εἰώθαμεν." Schleusn. Lex. in V. T.]

Ἀναθερμαίνω, Recalfacio: **Ἀναθερμαίνομαι**, Recalfio. Tepesco, Refervesco, VV. LL. [Excito, Plut. Phocione 6. τὴν μέλλησιν. * **Ἀναθερμασία**, Orihas. Coll. 6, 10. * **Ἐπαναθερμαίνω**, Hippocr. 966.] **Ἀντιθερμαίνω**, Contra calefacio, Alex. Aphr. **Διαθερμαίνω**, Incalfacio, Dem. (402.) Ὡς δὲ **προῖει** τὸ πᾶγμα, καὶ **διεθερμαίνοντο**, Ut autem res jam procedere cœpit, et illi incalescere. **Διαθερμασία**, ἡ, Calefactus, Calor,

s. potius Calor diffusus, Aristot. Probl. 2, 36. Τῶν ἰδρώτων διαθερμασία γινόμενων. Legitur tamen ibi et διὰ θερμοσίαν. Plut. (10, 564.) Οὐ φησ εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου δ.; An incallescere vino corpora negas? [* Συνδιαθερμαίνω, Hippocr. 458.] Ἐκθερμαίνω, Excalfacio, Aristot. Probl. 2, 35. Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. [Nicander A. 461. Plut. 6, 176. 8, 585. 773.] Ἄνεκθερμαντος, Qui excafactus non est, excalescere non potest. ["Phot. 289." Wakef. Mss.] "Δυσεκθερμαντος, Qui ægre potest excalescere s. incallescere: "ut πυρετὸς ap. Gal. de Febri in qua calor cum difficultate accenditur." [Antyllus Oribasii 329.] Συνεκθερμαίνω, Concalfacio, ubi præp. auget signif. Plut. (Pomp. 8.) Καὶ τοῦ Μετέλλου τὸ μάχιμον καὶ θαρσαλέον ἤδη σθεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὐτὸς ἐξέρριπσε καὶ συνεξεθερμάνει. Qua signif. et * συνεκκαίειν dicitur. Bud. [* Ἐνθερμαίνω, Soph. Trach. 368. ἐνθερμάννται πόθῳ. * Ἐπιθερμαίνω, Hippocr. 938.] Παρθερμαίνω, Calefacio, Bud. ex Athen. (185.) Οἶνος παρθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. [* "Περιθερμαίνω, Const. Manass. Chron. p. 123." Boiss. Mss.] "Προθερμαίνω, Præcalfacio, Prius calefacio, "Alex. Aphr." [Plut. 8, 753. "Diocles Ep. ad Antig. 2. Schol. Arat. Phœn. 149." Boiss. Mss.] Συνθερμαίνω, Concalfacio, Cic., unde Συνθερμαντική δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plin.: VV. LL. ["Geopon. 1158. Joseph. 325, 7." Wakef. Mss. * Προσυνθερμαίνω, Hippocr. 506. 509.] "ὑπερθερμαίνω, Supra modum calefio s. calesco, Effervesco." ["Gal. 6, 509. Hippocr. de Morb. 5. p. 4." Boiss. Mss. * Ὑπερθερμασία, 462, 23. 46.] Ὑποθερμαίνω, q. d. Subcalfacio, Calore succendo, Il. Π. (333.) Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Totus ensis incallescere sanguine profuente. Et ap. Suid. Ἡ δὲ βασιλισσα ὑποθερμανθείσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα, Cum animo succensa esset, animus ejus incaluisse.

¶ Θερμερύνεσθαι, Delicate vivere. Inde forsitan, quod qui calidis uterentur, delicatiores esse putarentur. Unde ap. Athen. (352.) quoque conjunguntur, Σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν: quod σπαταλῶν et ipsum pro Delicatam et voluptariam vitam dego accipi tradunt. J. Poll. 10. (6, 40.) synonymum ponit τῷ τρυφῶν: addens tamen, hoc θερμερύνεσθαι et * κυχλιδιῶν Comica esse, nec sibi probari. "Θερμερῶπις αἰδῶς ab Æschylo dicitur, quod calefaciat et "rubefaciat faciem: Prom. (137.) p. 13. ἐκ δ' "Ἐπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ. Ubi et Schol. exp. "τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος γεγενημένην. Possis etiam interpr. Excussit ruborem caloremque pudibundis genis, palloremque mihi induxit. Scribitur ibi et θερμερῶπιν, [sic,] teste Schol." [Vide omnino Bentl. Epist. ad Mill. p. 66. 75.] "Θέμερον, Hesychio σεμνόν, Grave, Venerandum: "afferenti itidem Θέμέρη pro σεμνή, item βεβαία, "εὐσταθής: ΝΕΚΝΟΝ Θεμερύνεσθαι pro σεμνύνεσθαι. "ITEM Θεμερόφρονας pro συνετοῖς, σώφρονας. ET "Θεμερῶπις pro ἔρασμα." [Ernestio θέμερος videtur a θεῷ, τίθημι, θέμα, θεμός, θεμῶ, repetendum esse, sc. Homo mentis compositæ, sedatæ. "Θεμερός, * Θεμερός, Θεμερύνομαι, Θεμερόφρων, Jacobs. Anth. 11, 399. Θεμερῶπις, Thom. M. 287. Brunck. ad Æsch. Pr. 134. Voss Myth. Br. 1, 158." Schæf. Mss.]

ΘΕΡΟΣ, τὸ, Æstas: a θέρω, quod eo tempore omnia magis caleant. Od. M. (76.) οὐτ' ἐν θέρει, οὐτ' ἐν ὁπῶρῃ. Hesiod. (E. 2, 202.) θέρεος καμάτωδεος ὥρη. Arat. (266.) καὶ θέρεος καὶ χειμάτος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia, et post hybernæ temporis ortus, Cic. Thuc. 4, (117.) Ἄμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θ.: (2, 19.) Τοῦ θ. καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, Æstate et frugibus adultis. Lucian. (2, 3.) Μεσοῦντος θ., Media æstate. Xen. (E. 5, 3, 19.) Κατὰ θέρους ἀκμὴν, Adulta æstate. Pro quo Theophylact. Ep. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod vero Lat. dicunt Æstate, h. e. Æstivo tempore, Gr. θέρους, ἐν θ., item θέρει. Athen. 10. Ταῦ μὲν θ. ἡ ροιὰ τοῦ δὲ ἔαρος ὥχρος κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχύδες. Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Ἐν γε μὴν τῷ θ. οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐθ' αἱ τῶν δέν-

δρων, οὐθ' αἱ τῶν πετρῶν σκιά. Hesiod. E. 2, (258.) Ἄσκη χειμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέποτε ἐσθλή; Eod. sensu ap. Xen. E. 5. Θ. δὲ ὄντος καὶ μεσημβρίας. || Pro Messe, Epigr. Ἐσθλὸν σοι τὸ θέρος μάγεύομαι, Messem tibi bonam vaticinor. Sic Plut. (9, 188.) Ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομόκλειον ἐπὶ τὸ χρυσῶν θ., τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζονται, ἀλλήλους παρεκάλουν: Fabio (2.) Ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἀντίον ἔναιμα κείρεσθαι, Apud Antium spicas sanguinolentas demessas; ad verbum, Messen spicarum sanguinolentas detonsas esse. Legitur vero ibi perperam θερηστάχων una voce. ["Jacobs. Anth. 1, 46. 7, 26. 8, 302. 357. 389. 9, 39. Apollonid. 6. Ruhnk. Ep. Cr. 162. Toup. Opusc. 1, 201. Messis, Toup. Opusc. 1, 426. Eran. Philo 160. Brunck. Soph. 3, 456. Ver, ad Dionys. H. 1, 158. Θ. ἄκαρπον, Plut. Mor. 1, 199. e poeta, ut putat; Θέρους, Toup. Opusc. 2, 199." Schæf. Mss.] Θερεῖ βορος, ὁ, ἡ, Æstiva habens pascua, Ubi æstate pasci licet. Et θερεῖβορον neutr. substantive, Locus habens æstiva pascua, Eust. ex antiquis. Idem est et ap. Suid. [Ety. M.] Θερειλεχῆς, Æstate lectum præbens, Nicander Θ. (585.) πλατάνοιο, Platani umbrosæ s. patulæ sub cujus umbra æstate cubari potest, e cujus foliis æstate lectus sterni. [* "Θερεινομος, Dionys. H. 1, 237." Schæf. Mss. * Θερειπορος, Lycophr. 847.] Θερήγανον, Currus, quo messis importatur, ἄμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, ut a quibusdam, teste Hes., exp. Eid. est etiam Pars quædam currus. Apud Eund. habetur ET Θέρηγνον, exponiturque τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν * παράπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον. "Θρήγανον, Hesychio est τῆς ἀμάξης ἐφ' ᾗ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθενται, Currus "pars cui imponuntur onera." AT Θέρηγνον, per i, in Lex. quodam vet., Herbæ nomen esse dicitur.

* Ἀειθερῆς, Eratosthenes 2. * Δύσθερος, χωρὶς πόλιν, J. Poll. 5, 110. 9, 23. * Εὐθερος, 5, 108.] "Ζαθερῆς, Admodum calidus, Fervidus, Ardens: "ἄγαν θερμός, Suidæ ex Epigr. οἶδα καθίζων Ἀειθερῆς, Admodum calidus, Fervidus, Ardens: "δεν ζαθέρει καύματι θαλπόμενος: de cicada opinor. "Hes. habet oxytonus Ζαθερῆς, exponens itidem "ἰσχυρῶς θερμόν." ["Jacobs. Anth. 7, 116." Schæf. Mss. * Πολυθερῆς, Schol. Soph. Trach. 191.] Θέρειος, Æstivus, Orph. Hymn. (39, 11. 18.) δῆλον πάντοις χαίρουσα θερείοις: et, καρποῖς βριθονσὶ θερείοις. ["Messorius, Mitsch. H. in Cer. 107. Bast Lettre 72." Schæf. Mss.] AT Θέρεια, Æstivum tempus, Æstas. Quod quidam Gramm. ita a θέρω deducunt, ut θάλεια a θάλλω, ἀπώλεια ab ἀπῶλλω. Bud. tamen θερεία scribit. Quæ scriptura videtur commodior: ut subaudiatur ὥρα. Bud. e Polyb. 5, (1, 3.) Ἀρχομένης τῆς θ.: (5, 5, 5.) Θεωροῦντες θὶ συμβήσεται τὴν θ. eis τέλος ἀπρακτον γενέσθαι τῷ Φιλίππῳ. Pro hoc autem θέρεία s. θερεία, Ion. dialys. ab Herod. dicitur Θερήτη, sicut βασιλήτη, pro βασιλεία, [1, 189. "Θερείης, Æstate, Æstivo tempore, Nicander ap. Athen. 72." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 191. et Add., 2, 363. 380. 488. Dionys. H. 1, 160. ad Charit. 406. Pind. I. 2, 61. Θερείης, Schneid. ad Aristot. H. A. 242." Schæf. Mss.] IN VV. LL. est ETIAM Θέρειος per i, pro Æstivus, θερείος. Citatur enim θερεία αἰθρία, Æstiva serenitas, e Dioscor. 5. [Θέρειας ἀπὸ γᾶς legit Schutz. ad Æsch. Suppl. 78. pro ἀερίας, quod probat Schn. Lex. * Θέρη pro θερεία, Hippocr. de Nat. Hum. T. 1. p. 271. Lind. * "Κακοθέρειος, Tzetz. Proleg. ad Hesiod. p. 8. Bas. 1542." Boiss. Mss.] Θερινός, Æstivus: ut λάχανα, θρίδακες, Æstiva olera, Æstivæ lactucæ, Athen.; μεσημβρία, Xen. K. (6, 26.) Meridies æstivus, ἀνατολαί, Aristot. Ortus æstivi, al. Solstitiales ortus. [Schol. Il. E. 5.] Θερικὸς, Æstivus, Messorius, VV. LL.; sed sine exemplo. [* Θερόεις, Nicander A. 583.] Θέρητρον, τὸ, Locus habitationis æstivæ accommodus, τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, ap. Hippocr. Gal.: addens esse qui θέρητρον scribant.

Θερτίζω, Æstivo, Varro, Plin. h. e. Æstatem alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, Suid., ut ἐπρίζω, χειμάζω. || Μετο, in qua signif. activum est, sicut in præcedente neutrum, Xen. E. 7, (2, 8.) Τῶν δρα-

γμάτων, ἃ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα, A Archestr. ap. Athen. (321.) βρωτὴ δὲ μάλιστα ἔστι θεριζόμενον σίτον, Cum frumentum metitur, Plut. Πρὶν θερισθῆναι τὸν σίτον, ὠνούμενοι. Accipitur etiam metaph., sicut Lat. Metere, Plut. (6, 691.) Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, Eur. (Hypsip. Fr. 4.) τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, tum vita omnibus Metenda, ut fruges, Cic. Plut. (7, 551.) Σπεύροντες λόγους καὶ θ. εὐθὺς μετὰ μάχης ὑπουλους καὶ πολεμικῶς, Aristot. Rh. 2. Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχροῦς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέριδας, quod citans e nescio quo Auctore, nimis esse poeticum dicit. Apud Lucian. (1, 566.) Τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγον ἄξιοι, exp. Digni sermone colligente, h. e. Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant. ["Ad Mær. 85. Eichst. de Dram. 148. Pierson. Veris. 257. Valck. Diatr. 6. ad Herod. 673. Thom. M. 490. Markl. Suppl. 717. Jacobs. Anth. 8, 130. 11, 273. Kuster. Aristoph. 126. ad Diod. S. 2, 511. Lobeck. Aj. p. 399. Λόγος θερίζων, T. H. ad Lucian. Dial. 43. Θερίδδω, Valck. ad Röv. 76." Schæf. Mss. * Θέρισις, Gl. Messio.] Θερισμός, Messis, Æschin. Θεριστής, Messor, Dem. (242.) Τοὺς θ., καὶ τοὺς ἄλλοι τι μισθοῦ πράττοντας, Plut. (9, 134.) Κατ' ἀγρόν ἐφορῶντα καλαμηγρίας καὶ θ. ["Jacobs. Anth. 10, 324. Boiss. Philostr. 455. * Θερίτης, Lucian. 2, 86." Schæf. Mss. * Θεριστήρ, Lycophr. 840.] Θερίστρια, ἡ, Quæ metit, ex Aristoph. [Fr. 283.] Θερίστῃριον, Falx messoria, LXX. 1 Reg. 13, ["20. ubi per 9. uon Falcem messoriam, sed Vomerem LXX. significare voluisse docent seqq., ubi commemorant πρὸ δρέπανον, Falcem, v. Scharfenberg., ac supra v. Θερίζω. Θερίστρον sec. Vat., lectio aperte vitiosa, ac e compendio scribendi orta. Reponendum est θερίστῃριον." Schleusn. Lex. in V. T.] Θερίστρον, τὸ, Vestis tenuis et æstiva, messoria. Hieron. in Es., Θερίστρα, inquit, nos possumus appellare Palliola, quibus obvoluta est Rebecca, ut hodie quoque Arabiæ et Mesopotamiæ operiuntur feminae: ab eo, quod ἐν θέρει, Æstate et caumate, corpora protegant c feminarum. Hæc ille. Gen. 24, (65.) Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θ., περιεβάλετο: Cantic. 5, (7.) Ἥσαν τὸ θ. ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suid. e quodam etiam Epigr. θερίστρα καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἄλλοις πλοκάμους. Apud Eund. ejusd. signif. est ET Θερίστριον: [Tbeocr. 15, 69.] ET Θερίστρον ap. Hes. idem λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. || AT Θερίστρον, Varino est etiam δρέπανον, Falx messoria, qua signif. accipitur θερίστῃριον. ["Θερίστριον, Θερίστρον, Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 368. Toup. Opusc. 1, 539. Bast. Specim. 36. Wagner. Alciph. 2, 221." Schæf. Mss.] Θερίστὸς, ὁ, Messus, Qui meti potest, solet, q. d. Messilis, ut nonnulli interpr. Apud Diosc. 1, 18. Balsami genus quoddam θ. appellatur, ἵσως διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχρὸν ὄν, ut ibid. annotatur. [Θερίστος, Θερίστος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 298.] Id Εὐθέριστον nominatur a Plin. 12, 25. AT Ἀθέριστος, ὁ, ἡ, Non demessus, Qui est adhuc in spica, VV. LL. Ab Hes. exp. ἀφρόντιστος, Neglectus, ab ἀθερίζω: scr. tamen potius foret ἀθεριστὸς in ea signif., secundum formam aliorum verbalium. [* Ἀθέριτος, Æschyl. ap. Bekk. Anecd. 353." Boiss. Mss. * Θεριστικός, Gl. Messorius: τὰ θ., Messis. "Const. Manass. Chron. p. 76 (=143. Meurs.)" Boiss. Mss. "Ad Hesych. 1, 133. n. 3." Dahler. Mss. Δύο θεριστικά καρποῦνται, Strabo 17. p. 664. * Θερεστικός, * Θερέσιμος, Hes." Wakef. Mss.] [* Ἀναθερίζω, Hes. v. Ἀνακαλάομαι, Anecd. Bekkeri 1, 396.] Ἀποθερίζω, Demeto; interdum Abscindo, Amputo. [Gl. Demeto. * Διαθερίζω, vide Διαθρίζω.] Ἐκθερίζω, Meto, VV. LL. e Dem. [1253. * Προεκθερίζω, Philostorg. H. E. 12, 2.] Ἐνθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego, ut ἐνεαρίζω. ["Thom. M. 440. Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss.] Παρθερίζω, Demeto, Amputo. [Schol. Apoll. Rh. 2, 603.] Συνθερίζω, Una meto, messem facio, Aristoph. A. (948.) Ἄλλ', ὡ ξένων βέλτιστε, συν-Θερίζε. Paulo ante vero dixerat, Μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

¶ Θρίζω, Meto, Incido, Rodo, per sync. pro θερίζω, VV. LL. ["Jacobs. Anth. 8, 90. 130. 9, 147. Ruhnk. Ep. Cr. 93. ad Eur. Orest. 128." Schæf. Mss. * Ἀθρικτος, Illæsus, Indecptus, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Ἀποθρίζω, Demeto; interdum etiam Amputo, Abscindo: per sync. pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἰλουρος, Felis tuum caput abscidit. Sic Eur. Or. (128.) Ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας. Hes. [et Schol. Æsch. Ag. 545.] tamen legit ἀπέθριζεν, exp. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν. Sed sunt etiam qui ἀποθρίζω non putent ex ἀποθερίζω factum. [* Ἀπόθρισμα, Orph. Arg. 998. * Διαθρίζω, Quint. Sm. 8, 322. 11, 53.] "Ἐνθρίζειν, Hesychio ἐνατενίζειν et νύσσειν." Παραθρίζω, Demeto, Amputo, Apoll. Rh. 2, (601.) Ἐμψης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Νωλεμές ἐμπλήξασαι ἐναντία, ἀπέκοψαν, Schol. syncopen esse dicens pro παρεθέρισαν. [* Συνθρίζω, unde Συνέθρισε Hesychio συνέτεμε.] "Ἰθρις, Hesychio teste dicitur σπάδων, τομίας, "ἐννοῦχος, Spado, Exectus, Eunuchus: ut sit Cui "is τέθρισται, Virilitas demessa est."

¶ Θερίταρος, Æstuosissimus. Quidam Gramm. a θέρος deducunt, quamvis signif. eand. cum illo non habeat. Arat. (149.) Ἥμος ὅτ' ἡλίοιο θερίταται εἰσι κέλευθοι, Nicander Θ. (469.) Ἥτοι ὅτ' ἡλίοιο θερείτατ' ἴσται ἀκτῖς, Cum solis radii æstuosissimi sunt s. ferventissimi.

ΘΕΩ, θεύσομαι, θενσοῦμαι, quod e Thuc. citatur: factum ad analogiam τοῦ πλενσοῦμαι a πλέω, Curro. Od. Θ. (123.) Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην, Il. P. (698.) Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρω, Ibat ad currendum, Currere parabat. Od. X. (99.) Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, curriculo, Plaut.: Plut. Coriolano, "Ὡστε καὶ θεῖν ἐλαφρόν εἶναι, Levem et agilem, si currendum foret: Poplic. Ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντες, Ad illos in castra currentes, Aristoph. (Ἐκκλ. 109.) οὔτε θέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, Nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμω, Cursu contendebat, Curriculo ibat, Citato cursu currebat: auget enim δρόμω, quod adjicitur. || Θ. περί τινος, Curro pro aliquo, i. e. Dimico, Pugno, Periclitor, Bud.: frequens ap. Herod., ut annotat, citans ex eo (8, 140.) θέειν περί ἐωντῶν, Certare de salute vestra et periclitari, remittensque itidem ad p. 126. 131. Et e Paus. (6, 18, 2.) p. 153. Θεόντες περί γυναικῶν καὶ παίδων καὶ αὐτῆς πατρίδος. || Pro hoc θέω poetæ dicunt ETIAM Θείω, metri gratia inserto ι, ut πνείω pro πνέω, Il. K. (437.) de equis Rhesi, Λευκότεροι χίονος, θέειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. AT Θεῶ, δεῦρο τρέχε, Hes. Curre huc. ["Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 366. Musgr. Hel. 1126. Abresch. Æsch. 2, 47. Jacobs. Anth. 7, 160. 8, 259. 9, 379. Wessel. Diss. Herod. 129. Eichst. Quæst. 31. Sum, Il. Z. 118. Heyn. Hom. 8, 73. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 605. Θεῶν et θεῶν conf., Boiss. Philostr. 452. De fut., ad Charit. 602. Jacobs. Anth. 9, 262. Timon Phlias. 15. Θεύσομαι, Heyn. Hom. 6, 244. Toup. Emendd. 2, 455. Θεῖ imperat., ad Lucian. 2, 338. Ἐθεε, ἔθει, 3, 556. Thom. M. 366. Diod. S. 2, 154. Πάντα θεῖ κάλυνται, Aristoph. Fr. 269. Abresch. Lectt. Arist. 93. Toup. Opusc. 1, 324. Λευκά θέοντες, Græven. Lectt. Hes. 602. 625. Βῆ δὲ θέειν, Ugen. Hymn. 551. Θεείν περί ψυχῆς, ad Herod. 537. 653. 687. τὸν περί ψυχῆς, σωτηρίας, Heyn. Hom. 8, 273. Θ. στάδιον, 491. Θείω, 5, 292. Gesner. Ind. in Orph. Pierson. Veris. 193." Schæf. Mss.] "Θεύσω, Curram, a "θέω. ut πλεύσω a πλέω: unde fut. med. θεύσασθαι, "significans δραμεῖν." "Θεέσκω, Curro, Ion. pro "θέω." [* Θεῦσις, Schol. Lycophr. 400. sed variat lectio.] "Ἀμφιθέω, Circumcurro, In orbem curro, "Cursu meo circulum efficio. Exemplum habes "in Ἀμφίθετος," [Moschus 2, 107.] Ἀναθέω, Sursum curro, Subeo, ut ἀνατρέχω, cui contr. καταθέω, Bud. ["Callim. 1, 450. Thom. M. 503. Wakef. Georg. p. 42. Toup. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss. * Ἐπαναθέω, Onosander p. 31.] "Ἀντιθέω, Contra currentem curro, Occurro: ut Hes. "quoque ἀντιθέοντων exp. ὑπαντῶντων." [Herod.

5, 22.] Ἀποθέω, Abeo currens, Discedo currens: A sicut Accurro significat Accedo currens, curriculo. Xen. [K. Π. 7, 5, 15.] "Inde fut. ἀποθενσού-
"μεθα: quod Etym. exp. ἀποδραμούμεθα, Cursu
"nos proripiemus: annotatque dici etiam ἐπὶ πλοῦ."
Διαθέω, Discurro, Percurro, Xen. Cc. (20, 3.) Λό-
γον διαθέοντος. E Plut. Solone (1.) Ἱερὰν λαμπάδα δια-
θέοντες in VV. LL. Sacram facem currendo gestantes:
(6, 216.) πρὸς σε, Tecum cursu contendo. Quod
vero in VV. LL. ex Herod. affertur, Εἷ διαθέωνται
τὸν φόρτον, et exp. Onus distrahant, ad Διατίθεμαι
pertinet. ["Cattier. Gazoph. 72. Cursu certo, Plut.
Mor. 1, 223. Oxon. Tyrwhitt. ad Aristot. 215. ad
Herod. 379. Plato Theæt. 303." Schæf. Mss.
* Συνδιαθέω, Plato Polit. p. 266. * Εἰσθέω, Aristoph.
"Ορν. 1169. Accurro, Philostr. 1, 28.] Ἐκθέω, Ex-
curro. [Xen. Ἑλλ. 4, 2, 6. 11. * Ἀντεκθέω, Ar-
rian. Exp. Alex. 1, 21, 5.] Διεκθέω, Discurro, Ex-
curro, Aristot. de Mundo, "Ἀχρὶ τῆς γῆς διεκθέον,
Ad terram usque cursim illisum. ["Ad Paus. 332."
Schæf. Mss.] Ἐπεκθέω, Adversus aliquem excurro, B
ut ἐπεκτρέχῃ, Philo V. M. 1. "Ἀπας μετὰ τῆς οἰκείας
νεότητος εὐσπολούς, ἐπεξέθει, Domus movet, eis oc-
cursurus. ["Appian. 1, 264. Philo J. 2, 107."
Wakef. Mss. Xen. K. Ἀ. 5, 2, 16. Ἑλλ. 5, 3, 6.
* Παρεκθέω, Apoll. Rh. 1, 592.] "Προεκθέω, Prior
"excurro, Ante alios excurro." [Plut. 7, 755. * Συ-
νεκθέω, Appian. B. M. p. 203. * Ὑπεκθέω, Plut.
Pompeio 80.] Ἐπιθέω, Accurro, Incurro, Irruo,
Aristid. Herodian. 6, (7, 19.) Ἐπέθεον τε πρὸς τὴν
συσταδὸν μάχην ἀντιτυπεῖς, καὶ ἰσόδροποι πολλάκις
Ῥωμαῖοις ἐγένοντο, Stataria pugna s. Collata acie in-
currebant. Καταθέω, Decurro, Xen. Ἑ. 1, (1, 25.)
Πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, Quæ cursu
in Piræum deferebantur. Item Hostiliter percurro,
incurro: (K. Π. 5, 4, 8.) Κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα
χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus in-
festabat. [* Ἐπικαταθέω, Dio Cass. 137. * Προκατα-
θέω, Xen. K. Ἀ. 6, 3, 7. * Συγκαταθέω, K. Π. 5, 3,
1.] Μεταθέω, Curro post, i. e. Cursu persequor,
Xen. Ταχὺ μεταθέουσιν, i. e. διώκουν, Persequen- C
tur. Item Transcurro, Cursu usquequaque perse-
quor, permetior, Xen. K. (6, 25.) Ἐπειδὴν δὲ μετα-
θέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ἡ ὄψις ἤδη τῆς
ἡμέρας: (4, 9.) Τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷον τε ἐστὶ καὶ ἰχθυεῖν
καὶ μεταθεῖν καθαρῶς: τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα, διὰ τοὺς
τριμμοὺς: Montes enim promptum est vestigare cani-
bus, et usquequaque persequi leporum cubilia, et
cursu permetiri, cum neutrum in locis cultis et in
liras digestis perinde facile sit, propter tramites limi-
tesque transversos, Bud. ["Metaph. μεταθέουσα ταῖς
ἐπιθυμίαις, Sua persequens desideria, de muliere
quadam dixit Clearchus ap. Athen. 619." Schw.
Mss.] Παραθέω, Accurro, et q. d. Juxta curro, As-
sequor, h. e. Cominus sequor, Non longe relinquo,
Greg. de pullo equam sectante, quasi προσκαίρω,
παρασκαίρω, Bud. Herodian. 8, (1, 5.) Ἐκατέρωθεν
δὲ παρέθεον αἶτε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἵλαι, καὶ
Μαυρούσιοι ἀκοντισταί, Ab utroque latere eorum, qui
in medio erant, discurrebant cataphractorum equi-
tum alæ. Idem Bud. ap. Ἄelian. loquentem de ca-
nibus Ἐgyptiacis bibentibus in Nilo, Παραθέουσι τὴν
ὄχθην interpr. Cursim litus, ripam legunt. Præter-
curro, Plato Theæt. "Ἄγαν, ὦ Σώκρατες, τὸν ἐπαῖρόν
μου καταθέομεν: ἀλλὰ τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παρα-
θέομεν τὸ ὀρθόν, Nimis insultamus, o Socrates, ami-
cum meum; atque, o amice, quis scit an cursu præ-
ter veritatem feramur? VV. LL. Apud Lucian. (2,
65.) Καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ
τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Τιτυόν, καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse
videtur, Leviter attingit quasi prætercurrendo, In
transcursu attingit, Plin. [* Ἀντιπαραθέω, Xen.
K. Ἀ. 4, 8, 17. * Ἐπιπαραθέω, Ἑλλ. 5, 4, 51. sed
vide Lex. Xen.] Συμπαράθεω, Cursitando assector, e
Dem. [52. "Zosim. 3, 14." Boiss. Mss.] Περιθέω,
Circumcurro, In orbem curro, Herodian. 1, (15, 6.)
Λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις, ὅσα τε ζῶα γενναῖα, περι-
θέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν, Leones et pantheras alia-
que id genus nobilissima animalia, currens in orbem,
superne jaculis confodiebat: 5, (5, 18.) Γύναί τε

ἐπιχώρια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ, περιθέοντα τοῖς βωμοῖς,
κύμβαλα ἢ τύπανα μετὰ χεῖρας φέροντα, Cursitantes
in orbem circum aras: 8, (3, 8.) Περιθέων τὸ τεῖνος
ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει μένειν, Circumquaque per muros
cursitans. Polit. [* Συμπεριθέω, M. Auton. 7, 47.]
Προθέω, Præcurro, Il. X. (459.) πολὺ προθέεσκε, τὸ
δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων. [* Ἀποπροθέω, Anthol. 4, 509.
* Ἐκπροθέω, unde] "Ὑπεκπροθέω, Præcurro," [Apoll.
Rh. 4, 937. * Ἐπιπροθέω, Apoll. Rh. 1, 581. Nican-
der Θ. 382. * Προπροθέω, Orph. Arg. 1254. * "Ὑ-
ποπροθέω, Schol. Opp. Ἀ. 3, 379." Boiss. Mss.]
"Προσθέω, Accurro," [Xen. K. Ἀ. 5, 7, 13. Thuc.
4, 33. sed variat lectio.] Συνθέω, Concurro, Plut.
(8, 646.) Τὰ θρέμματα διδάσκουσι, βροντῆς γενομένης,
οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ σ. καὶ συννεύειν, In unum con-
currere et compelli seu contrahi, Herodian. 4, (4,
13.) Πάντες ἐκπληγέντες συνέθεον: 8, (6, 17.) Ἐς τὸν
ἱππόδρομον συνθέοιτες, ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες, Veluti
futura concione, frequentes concurrerant. [* Ὑπερ-
θέω, Æsch. Eum. 565. Eur. Andr. 194. Plaut. de
LL. 1. p. 648. * "Ὑποθέω, Schol. Aristoph. N.
25." Boiss. Mss. * Ὑψιθέω, Greg. Naz. Epigr. 183.
σήματος ὑψιθέοντος, pro ὑψηλοῦ.]

ΘΟΟΣ, Celer, Velox, Il. A. (12.) ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς
ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab
Hom. naves θοαί, Veloces, vel communi epith., vel
quod illæ, quibus exercitus transmittabantur, celeri-
tate multo præstarent onerariis. Et Ζυγὸς εἰρεσίη
θοὸς ap. Eund. Dicitur etiam aliquis esse θοός, Cel-
ler: Il. Π. 422. Αἰδῶς, ὃ Λυκιοί, πόσε φεύγετε; νῦν
θοοὶ ἐστε. Sed ap. Hom. sunt qui θοός e consequente
exp. Strenuus: Il. Π. (494.) ubi cum dixisset Sar-
pedon Glaucō, νῦν σε μάλα χρὴ Αἰχμητὴν ἶμεναι
καὶ θαρσαλεῶν πολεμιστὴν, subjungit, Νῦν τοι ἐελδέ-
σθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι. Sed et θοός μάχεσθαι
(Il. E. 536.) Quo pertinet etiam comp. βοηθός.
Sic Pugna celer ap. quendam Lat. poetam memini
me legere: ap. Virg. quidem certe legitur Jaculo
celer. Sed et θοὸν σάκος, Apoll. Rh. (1, 743.) τὸ
εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον. || Θωώτερος, Celerior;
Properantior, ex Epigr. || Acutus: γόμοι, Apoll.
Rh. 2, (79.) Acuti clavi, νῆσοι, (Od. O. 298.) per
metalepsin, sicut et Fabius docet, pro ὅξει π. Acutæ:
ob promontoria, quæ habent in cuspide morem acu-
minata. At θοὴ νύξ ap. Eund. a quibusdam Acutæ;
sc. ut sit ἡ κωνοειδής, διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιαν
etc., ab aliis ταχεία. Eust. ["Albert. Peric. Cr. 88.
Heyn. Hom. 7, 355. 362. 667. Wakef. Ion. 1204.
1251. Antip. Sid. 36. Capper. ad Quintil. 523. Ja-
cobs. Anth. 8, 342. 12, 137. Lobeck. Aj. p. 257.
Acutus, Toup. Opusc. 1, 529. De nocte, Wolf.
ad Hesiod. 107. Prol. 278. Heyn. Hom. 6, 81. 353.
580. 8, 671. De pugnante, 5, 108. 202. 6, 460. 7,
214. 226. Conf. c. θεῖος, Porson. Hec. p. 49. Ed.
2.; εὖς, Heyn. Hom. 7, 667." Schæf. Mss.] Θωός,
Acuo: unde ἐθώωσα, Od. I. 327. [Τεθωμένος, Ni-
cander Θ. 227. Opp. Ἀ. 1, 557. 2, 525.] Θωίς,
Celeriter, Velociter, Raptim, Od. E. (72.) θωῖς συνέ-
εργε χιτῶνα. [* Ναυσίθοος, Hesiod. Θ. 1016.]

¶ Θοάζω, Celeriter moveor: Schol. Apoll. Rh. θοά-
ζειν exp. ταχύνειν, quem valde errare puto in eo,
quod θοός ab eo derivat; nam contra illud ab hoc
derivari, manifestius esse arbitror, quam ut ullis ar-
gumentis probare necesse sit. || Pro Sedeo, et pro-
prie Celeriter in sedile insideo. Plura vide in Θαά-
σω. [Eur. Tro. 307. Or. 1565. "Iph. T. 1142. et
Musgr. Wakef. Herc. F. 382. Alc. 505. Brunck. ad
Bacch. 215. Valck. Phœn. p. 298. Jacobs. Exerc.
1, 214. ad Charit. 289. Plut. Mor. 1, 84. Koen. ad
Greg. Cor. 137. ad Eur. Or. 335." Schæf. Mss.]

ΘΗΓΩ, Acuo, Il. B. (382.) Εἰ μὲν τις δόρυ θηγά-
σθω, εἰ δ' ἀσπίδα θέσθω, ubi observa poni vocem
med., Il. N. (474.) de apro, Ὁφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ
λάμπειον, αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. At A. (416.) θήγων
λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γέννσι: eodemque
modo Hesiod. (A. 388.) θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα.
Eur. Phœn. (1389.) pugnam Eteoclis ac Polyneicis
fratrum, pugna aprorum comparans, Κάπροι δ' ὅπως

θήγοντες ἀγρίαν γένυν Συνήσαν. Ubi observa etiam A
θήγοντες γένυν pro eo, quod Hom. dixit, θήγων
ὀδόντα μετὰ γένυσι. Ceterum Horat. leānam itidem
dixit Acuere dentes, θήγειν ὀδόντας. || In prosa
etiam usitatum, sed ut plurimum, quantum memi-
nisse possum, metaph. signif., ut Lat. Acuere, pro In-
citare, Instigare, Animare, Xen. K. Π. 2, (1, 5.) Ἀλλὰ
παντὶ τρόπῳ δεῖ τῶν ἀνδρῶν θήγειν πάντως τὸ φρόνη-
μα: (7.) Θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά: 1, (6,
19.) Εὖ δὲ αἱ ψυχὰι τεθηγμέναι. Lucian. quoque
dixit, exemplo Xeuphontis, ut opinor, (2, 307.)
Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At
quod dixit Alcidas, Ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τε-
θηγμένον, reprehendit Aristot. Rhet. Ceterum quod
ad etymon attinet, Eust. θήγειν dictum esse vult
quasi εἰς θοδὸν ἄγειν: ego certe, si ullum est ejus
etymon, id esse arbitror; sed si ullum aliud verbum
prototypon est, esse hoc quoque, magis persuasum
habeo. Legitur tamen et ap. Etym. dici θήγω quasi
θοήγω. ["Ruhnk. Ep. Cr. 301. Jacobs. Exerc. 1, 118.
Anth. 10, 319. 12, 471. Valck. Hipp. p. 239. Phano-
cles, Wakef. S. Cr. 4, 218. ad Lucian. 2, 56." Schæf.
Mss.] "Θηγόν, Hesychio ὀξὺν, ἀκόνητον, Acutum."
"Θήξαι, Hesychio στιγμῇ, ῥοπῇ, τάχος, Punctum,
"Momentum, Celeritas: quæ signif. miræ videri
"queunt, cum Idem θήξαι exp. non nisi ἀκονῆσαι,
"ἄξιναι, Acuere. Apud Medicos porro dicitur esse
"etiam Quædam κατὰ θήξιν θεραπεία, Curatio in vul-
"neribus per suturæ commissionem. Galenum enim
"τῶν κατὰ Τόπους 1. 2. tres modos vulnera addu-
"cendi tradere ferunt: unum, κατ' ἀγκηρισμὸν,
"hamulis s. fibulis impositis: alterum, κατὰ θήξιν,
"Per suturæ adductionem, cum per acum vulnera
"committuntur: et tertium, κατὰ συσάρκωσιν, cum
"enata carne coalescunt. Et hoc τῆς θήξεως vocab.
"fieri παρὰ τὸ θήγω τὸ διαπεῖρω. Sed hæc suspecta
"sunt: præsertim cum quidam hic scribant θήξαι
"per λ." [Θήξει, Gl. Momento.] Θηκὸς, Acutus:
"ξίφος, Epigr. Acutus ensis. ["Wyttēb. Ep. Cr.
20. Valck. Phœn. p. 780. Toup. Opusc. 1, 192. Ja-
cobs. Exerc. 1, 119. ad Charit. 732. Heyn. Hom. 6,
370." Schæf. Mss. * Ἀμφίθηκτος, Anal. 2, 213.
* Ἀμφίθηκτος, Soph. Ant. 1315. * Ἀρτίθηκτος,
Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 557." Boiss. Mss.
* Ἀντίθηκτος, Æschylus Plut. 7, 707. * Διθηκτος,
Æsch. Pr. 869. * Ἐπερόθηκτος, Nicet. Annal. 9, 17.]
Εὐθηγῆς, ["Jacobs. Anth. 9, 160. Damochar. 2."
Schæf. Mss.] ET Εὐθηκτος, Bene acutus: εὐθηκτον
ξίφος, Ensis, quem quis bene exacuit. [Ipsophr.
1105. * Εὐθηξία, Etym. M.] AT Neοθηγῆς, Recens
acutus: ξίφος, Ensis, quem quis recens exacuit.
["Jacobs. Anth. 6, 185. 9, 161. * Neοθηξ, ibid. et
10, 182. * Neοθηκτος, 8, 380." Schæf. Mss. Suid. 2,
609. Neοθηξ, Athen. 306. Epigr. Sapphonis ap. Mus.
Crit. Cant. 1, 31.] Ὀξύθηκτος, Valde acutus, Quem
quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum red-
diderit: φαργάνοις, Eur. [Andr. 1118. * Ὀξύθη-
κτος, Schol. Soph. Ant. 1309. * Πάνθηκτος, Theod.
Prodr. 5.]
["Ἀντιθήγω, Lucian. 2, 875.] Ἐπιθήγω, Acuo;
Exacuo, [Ælian. H. A. 5, 16. τῇ βαφῇ τὰ κέντρα, D
Plut. 9, 142. * " Συνεπιθήγω, 2, 433." Wakef.
Mss.] "Καταθήγω, Acuo: unde καταθῆξαι Hesychio
"παροξύναι." ["Ariston 2." Schæf. Mss.] "Προκα-
"ταθήγεσθαι Hesychio * προακονᾶσθαι, Ante exacui."
Παραθήγω, Acuo, Exacuo. Sed παραθήγω metaph.
etiam, sicut θήγω, pro Incito, Instigo: παρατέθη-
γμαι, παροξύνθην, Hes. ["Villois. ad Long. 217.
Toup. Opusc. 1, 321." Schæf. Mss.] "Παράθηξαι,
"Exacutio, Incitatio, Instigatio." [* Παραθήγα κίση-
ρην, Anal. 2, 216. no. 17. al. παρὰ θίνα. * Προθήγω,
Gl. Præacuo. * Συνθήγω, Eur. Hipp. 695. Valck.
tamen emendat νῦν τεθηγμένους.] AT Ὑποθήγω est
metaph. itidem, q. d. Subincito, Subinstigo. Ὑπο-
θήγων, Suidæ ἐρεθίζων, προτρεπόμενος, ἐπαλείφωιν:
afferenti exemplum hoc, Ὑποθήγων ἐς τὰ κατὰ ἔργα
αὐτούς. [Ælian. H. A. 5, 39. 8, 2. * Προσυποθήγω,
N. A. 9, 16.]

Θηγαλέος, Acutus, Epigr. ["Jacobs. Anth. 8,
25. 9, 161. Julian. Ægypt. 11. et Jacobs." Schæf.
Mss.]

¶ Θηγάνη, ET Θήγανον, Cos, ab acuendo ita dicta,
Soph. Aj. (820.) Σιδηροβρωτὶ θηγάνη νεκρῆς. ["A-
bresch. Æsch. 2, 112. Wakef. Eum. 806. ad Lu-
cian. 2, 337. Ruhnk. Ep. Cr. 154." Schæf. Mss.
Θήγιον, Hesych.] Θηγάνω, Acuo: θηγάνει, ὀξύν-
ει, Hes. Θηγάνεος, Acutus, pro quo θηγαλέος,
paulo ante: θηγάνεον, ὀξὺν, ἡκονημένον, Hes.

[* Θηγυλλίς, Minervæ nomen, Draco 75.]

"ΘΗΛΗ, Papilla: mammæ s. uberis apex: τὸ
"ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, quod vulgo ῥάξ dicitur, in-
"quit Eust. Unde et Aristot. H. A. 2. dicit θηλὰς
"μαστων, Papillas mammarum. Alioqui ut μαστὸν
"ἐπισχεῖν, ita etiam θηλὴν ἐπισχεῖν dicitur nutrix,
"cum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse
"infans contra ἐπιλαμβάνειν et σπᾶν τῆς θηλῆς, cum
"eam arripit et lac sucu trahit. Lucian. Zeux. Me-
"ταξὺ τῆς θ. ἐκάτερος ἐπειλημμένοι. Synes. Ep. 4.
"Ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων,
"ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ δι' ὤμων σπᾶν
"τῆς θ. ἀναβεβλημένης. Θηλαί, Hesychio sunt non
"solum τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα, sed etiam τῶν χειλῶν
"τὰ ἐκπυρρῶμενα." ["Longus 4. 6. Villois., Ruhnk.
Ep. Cr. 161. Valck. Callim. 128. Phœn. p. 529.
Thom. M. 448. Abresch. Æsch. 2, 2. Phryn. Ecl.
85." Schæf. Mss.] "Θηλοειδὴς pro Concameratus
"affertur e Theophr. H. Pl. 3, (9, 6.) In qua signif.
"scriberetur θηλοειδὴς:" [ut Schneiderus edidit.
Gl. Papillatus.] "Ἀθηλος, Uberum insuetus, Qui
"non suxit lac, Qui mammis labra non admovit: ut
"Hes. quoque ἄθηλον exp. μὴ τεθηλακός. Exp. etiam
"Uberum appetens et cupiens sugere, in h. l. Si-
"monidis, Ἀθηλος ἔππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχει: quam
"expos. sequendo, ἃ hic fuerit epitaticon: potest
"tamen et videtur debere accipi potius pro Ablat-
"tatus, Ab uberibus depulsus, Qui nou amplius
"sugit ubera: nam ii pulli potius cum matribus
"currunt. Apud Hes. legitur et Ἀθήλως, ἄπνευστος,
"γάλακτος ἄγευστος: sed non sine mendo. Nec
"minus suspecta sunt hæc in VV. LL. verba, Ἀ-
"θηλοι etiam dicuntur ἀνανδροι, neque viri neque
"mulieres, veluti ambiguum personam gerentes:
"ac si e θῆλν s. θήλν composita h. v. esset." ["Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων, p. 360. de Eunuchō."
Boiss. Mss. "Plut. Mor. 1, 533." Schæf. Mss. * Ἀ-
"θηλῆς, Tryphiod. 34. Nonn. D. 48, 361.] "Εὐθηλος,
"Mammosus: vel Bene distentas mammas ha-
"bens, ut εὐθηλος βόες ap. Eur." [Iph. A. 579.]
"AT Εὐθηλήμονα Suid. affert sine expos. Ἀρτί κατα-
"βρίκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον: quod sonare
"videtur Bene lactatum vitulum:" [Anal. 1, 233.
Λειπόθηλος, Geopon. 19, 6, 8. * Neοθηλος, Lactens,
Æsch. Eum. 453. al. Neοθηλῆς, Opp. K. 1, 436.
* "Ὀμόθηλος, ad Hesych. 1, 29, 3." Dahler. Mss.]
"Θηλάζω, i. q. θηλὴν ἐπέχω, Papillam sugendam
"πιᾶβο, Lacto. Lysias, (13.) Ἐπειδὴν δὲ παιδίον
"ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλασεν. Galen. Oī
"παλαιοὶ δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίσταν τοῖς ἐν
"τῇ φθῆγ καμνονοῖν, Nutricem lactantem admove-
"bant tabe laborantibus. Quo modo et J. Poll.
"τίτθας esse dicit τὰς θηλαζούσας: θηλάζειν autem
"vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν. Ipsæ etiam mammæ s.
"ubera θηλάζειν dicuntur, ut non solum Lactantes
"matres a Varrone dicuntur, et Lactans femina a
"Gellio, sed etiam Ubera lactantia a Lucretio, l. 5.
"Ubera mammarum in somnis lactantia quærit.
"Luc. 23, (29.) Μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν,
"Beata ubera quæ non lactaverunt, i. e. lac sugen-
"dum præbuerunt. Quin et ipse fœtus matrem s.
"nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla.
"Plut. Romulo (6.) p. 36. Θηλάζοντες ὠφθησαν τὸ
"θηρίον: de Romulo et Remo, quos secundum
"quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, A ruma, denominatos ait.
"Aristot. H. A. 6, 23. Ὅν ποσὸδέχεται δὲ οὔτε ἡ ἔπ-
"πος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος ἔππον, εἰάν μὴ τύχη
"τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἔππον ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες
"οὗς καλοῦσιν ἱποθήλας. Unde Plin. 8, 44. Arce-
"rique utrumque genus ab altero narrant, nisi in
"infantia ejus generis quod ineant, lacte hausto.
"Quapropter surreptos pullos in tenebris equarum
"uberi, asinarumve equuleos admovent. Sic Luc.

“ 11, (27.) Μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, Beata
 “ ubera quæ suxisti, s. Quorum lac hausisti. Iti-
 “ demque passiva voce et signif. nutrix θηλάζεσθαι
 “ dicitur pro Sugī. Aristot. de delphine, Ἐχει δὲ
 “ οὐχ ὥσπερ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλάς, ἀλλ’ οἶον ρύα-
 “ κας δύο ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν πλαγίων ἓνα, ἐξ ὧν γάλα
 “ ρεῖ καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρακολουθούν-
 “ των : ut et Plin. delphinos ait suos catulos nutrire
 “ uberibus. Rursum Aristot. de Gener. Anim. 4. Οὐ
 “ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζόμεναι αἱ καθάρσεις ἐπι-
 “ πλῆ, Eis quæ suguntur, i. e. Lactantibus. Item-
 “ que τὸ θηλαζόμενον γάλα ap. Diosc. Lac quod
 “ sugitur, s. suctu ex uberibus hauritur. Alioqui
 “ θηλάζεσθαι poni volunt etiam pro θηλὴν ἐπέχειν,
 “ Ubera s. Papillam præbere sugendam : cum Plut.
 “ Romulo (4.) p. 35. dicat, Ἐνταῦθα δὲ τοῖς βρέφεσι
 “ τὴν τε λυκαίαν ἱστοροῦσι θηλαζομένην, καὶ δρυοκο-
 “ λάπτην τινὰ παρῆναι συνεκτρέφοντα : ut hic θηλά-
 “ ζεσθαι τοῖς βρέφεσι sit quod in libro de Fort. Rom.
 “ vocat θηλὴν ἐπέχειν τοῖς βρέφεσι, et in Probl. Rom.
 “ τοῖς βρέφεσι τὴν θηλὴν παρέχειν. Sed ego puto illo
 “ in l. dat. τοῖς βρέφεσι ferri potius ad παρῆναι quam
 “ ad θηλάζεσθαι. Nec vero tantum nutrix et uber et
 “ ipsum lac θηλάζονται, Suguntur, sed ipse etiam
 “ partus θηλάζεται, pro Lactatur. J. Pollux enim
 “ tradit θηλάζειν vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν, et θηλά-
 “ ζεσθαι dici τὸ ἐλκεῖν τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν, Lac
 “ ex uberibus suctu haurire s. trahere.” [“ Theocr.
 “ 3, 16. Valck. Adoniaz. p. 283. ad Lesbion. 183. ad
 “ Mær. 189. Toup. Opusc. 2, 206. Græv. Lectt. Hes.
 “ 628. ad Herod. 104. Thom. M. 448. Æmilian. Epigr. 1.
 “ Jacobs. Anth. 9, 329. Epigr. adesp. 422. Coray
 “ Mus. Oxon. 2, 5. Callim. 1, 549, ad Lucian. 1, 842.
 “ 3, 558. Boiss. Philostr. 652. Θηλάζω, Valck. ad
 “ Rov. 61.” Schæf. Mss. Θηλιάζω, Gl. Rumo.] “ Θη-
 “ λασμός, Lactatio, Lactis haustus. Quo verbali Plut.
 “ utitur in Romulo (4.) p. 34. ubi dicit Ruminalem
 “ caprisicum dictam videri διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θη-
 “ λασμὸν, quoniam τὴν θηλὴν antiqui Rumam appel-
 “ lavere. Inde ET Θηλάστρια, Nutrix, Lactatrix,
 “ Quæ papillam sugendam præbet infanti. J. Pollux
 “ enim l. 3. c. 3. τὴν θηλάζουσαν τιτθῆν ab Eupolide
 “ θηλάστριαν vocari tradit.” [“ Valck. Adoniaz. p.
 “ 283. 351. ad Ammon. 135. ad Il. 22. p. 62. ad Mær.
 “ 189. Callim. 128. Phryn. Ecl. 54. Brunck. Soph.
 “ 3, 514.” Schæf. Mss. * Ἀθήλαστος, Suid. v. Ἀνισχα-
 “ δόν. * Ἀναθηλάζω, Philo de septem Mirac. c. 1.
 “ * Ἀποθηλάζω, Hesych. unde] “ Ἀποθηλασμός, E-
 “ xuctio, s. Suctus, ut Plin. loquitur.” [“ Diosc.
 “ 419.” Wakef. Mss.] “ Ἐκθηλάζω, Exugo,” [“ Schol.
 “ Theocr. 1, 56. Nicet. Eugen. 2, 91.” Boiss. Mss.]
 “ Ab eodem θηλὴ DERIV. Θηλαμινός, Lactens, ideo-
 “ que Recens a partu : ut Hes. θηλαμινού exp. νεο-
 “ γνού. ITEM Θηλαμῶν, Nutritor, Nutritus : vel
 “ etiam Nutrix. Eustathio enim teste a Lycophr.
 “ (31.) θηλαμῶν dicitur ἡ τροφός : itidemque Ety-
 “ mologo. Quapropter ap. Hes. quoque pro τάφος :
 “ quo illud θηλαμῶν expositum legitur, putarim re-
 “ ponendum τροφός. Suidas vero θηλαμόνος affert
 “ pro τῆς οἰκίας.” [Athen. 288. “ Ad Mær. 190.
 “ Eldik. Specim. 28. Toup. Opusc. 2, 108. Θηλάμων,
 “ ibid. Emendd. 3, 75.” Schæf. Mss.] “ Est præterea
 “ inde VERB. Θηλαίνω, i. q. θηλάζω : unde est aor.
 “ med. θήλαντο, quod Hes. exp. ἐθήλασαν. Apud
 “ Plut. reperio et alia duo DERIVATA, Θηλονή, ET
 “ Θηλωτής. Nam in Probl. Rom. (7, 125.) p. 496.
 “ scribit τὰς τρεφούσας τὰ παῖδια γάλακτι nominari
 “ θηλονὰς, ἀπὸ τῆς θηλῆς : et Rumiam esse θηλω-
 “ τίδα καὶ τιθῆν καὶ κουροτρόφον.” [Locum e Plu-
 “ tarcho ita exhibit Schn. Lex., Θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς
 “ καλουμένην οὕτως ἢ Ρουμῖνα * θηλὴ τις οὔσα καὶ τιθῆνη.
 “ Θηλὴ, Θηλωτής, ad Mær. 189. Valck. Phœn. p.
 “ 168.” Schæf. Mss.]
 “ Θησαι, Hesychio θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutrire-
 “ que, Lactare. Usque med. θήσασθαι est τὸ θη-
 “ λάζειν τὸ γάλα, Lac sugere, teste Athen. l. 9. in
 “ exemplum afferente hunc versum Homeri ex Il. Ω.
 “ (58.) Ἐκτὼρ μὲν θνητός τε γυναικὰ τε θήσατο μαζόν.
 “ Cui simile hoc Callimachi, H. in Jo. v. 48. σὺ δὲ
 “ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης.” [H. in Apoll. 123.]
 “ Sed notandum, ap. Athenæum scriptum esse non

“ θήσασθαι, sed θῆσθαι, qui etiam subiungit sic di-
 “ ctum διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλάς. Legitur autem
 “ hoc θῆσθαι ap. Hom. sed in paulo diversa signif.,
 “ nimirum pro Mulgere : Od. Δ. (89.) Ἐνθα μὲν
 “ οὔτε ἀναξ ἐπιδενῆς, οὔτε τι ποιμὴν, Τυροῦ καὶ κρειῶν,
 “ οὔδ’ ἑλκεροῖο γάλακτος· Ἄλλ’ αἰεὶ παρέχουσιν ἐπη-
 “ ετανὸν γάλα θῆσθαι. Ibi enim Eust. annotat θῆ-
 “ σθαι alibi signif. τὸ θηλάζειν, hic vero τὸ ἀμείλγεσθαι
 “ thema autem hujus esse θῶ, unde derivari θηλὴ et
 “ τῆθη : dici autem θῆσθαι ut χρῆσθαι.” [Vide Schn.
 “ Lex. v. Θάω.]

“ ΘΗΛΥΣ, ὁ, ἡ, Feminæus : vel Qui est sexus
 “ feminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoræ,
 “ Τοῦ ἀριθμοῦ τὸν μὲν ἀρτίον, θῆλυον, ἄρρενα δὲ τὸν
 “ περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic ap. Aristot., ὁ θῆλυς
 “ ἐλέφας, Elephas feminei sexus, s. Elephas feminae
 “ et ὁ θῆλυς ἵππος, Equus feminei sexus, Equæ. Idem
 “ Aristot. H. A. 5. πολύπους ὁ θῆλυς, Polypus feminae.
 “ Et 6. ὁ θῆλυς ὄρευσ, Mulus femina, i. e. Mula. Et
 “ ap. Diosc. 1. θῆλυς κάλαμος, Arundo femina. In
 “ fem. itidem pro Feminæa, Quæ feminei sexus est,
 “ s. Femina. Il. T. (97.) Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, Cum sit
 “ feminei sexus, Cum sit femina : Ψ. (409.) Αἰθὴ
 “ θῆλυς ἐοῦσα. Idem (Il. K. 215.) ἀγῖτ θῆλυν οἶν·
 “ ut Eur. (Hec. 659.) θῆλυν σπορὰν, Feminæum genus.
 “ Sic in Epigr. legimus θῆλυς φύσις : et θῆλυς χάρις.
 “ Et Nonn. (Jo. 44, 11.) ἀμείβετο θήλει φωνῇ, Fe-
 “ mineæ voce. Alioqui ET Θήλεια dicitur in fem.
 “ et IONICE Θήλεια, AC Θηλέη. Il. Θ. (7.) Μῆτε τις
 “ οὐν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσεν. Od. Ε. (14.)
 “ ἐν δὲ ἐκάστω Πεντήκοντα σῦες χαμαιεννέδοντο, ἐρχα-
 “ τώντο Θήλειαί τοκάδες· τοὶ δ’ ἄρσενες ἐκτός, ἰανον.
 “ Sic Ad. (635.) ἵπποι Δώδεκα θήλεια. Sed et pro
 “ scripti. passim. Xen. A. (3, 5.) Τὸ ἄρρεν φύλον καὶ
 “ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῶν τῆς θηλείας
 “ φύσεως. Plut. Alex. (33.) Θήλειαν νεοτὸν ἵππον.
 “ Et ap. Athen. 1. θήλεια πάρευνος. Sic ap. Plat.
 “ θήλεια κόραι, Virgines : et θήλεια ἐπίγονοι, Filiae
 “ neptesque. Item ἡ θήλεια, Femina : de cuiusvis
 “ generis animantibus, Plut. Probl. Rom. de ipsis
 “ Romanis loquens, Χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ἀνδράσιν αἱ
 “ θήλειαί, τρισὶ δὲ οἱ ἄρρενες. Athen. (394.) de co-
 “ lumbis, Αἱ θήλειαί ἀλλήλαις ἀναβαίνουσιν, καὶ τὰν
 “ ἄρρην μὴ παρῇ. Xen. (Ap. 2, 1, 4.) de perdicibus,
 “ Πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν—φερόμενοι. Ionice
 “ θήλεια et θηλέη dicitur pro θήλεια, Feminæa, Quæ
 “ feminei sexus est : ut θηλέη μορφή, Feminæa forma :
 “ et θήλεια ἵππος, ap. Herod. (3, 85.) Neutr. θῆλυ,
 “ Feminæum, Quod feminei sexus s. generis est.
 “ Aristoph. N. (681.) περὶ τῶν ὀνομάτων μθεῖν σε
 “ δεῖ· Ἄττ’ ἄρρεν ἐστίν, ἄττα δ’ αὐτῶν θήλεια, Quæ
 “ masculini, quæ feminei generis sint. Et ap. He-
 “ rod. (1, 94.) θήλεια τέκνα, Feminei sexus liberæ
 “ i. e. Filiae. Et ap. Aristot. θήλεια ὠὰ, Feminei
 “ sexus ova : i. e. Ova quæ feminam procreant.
 “ Item θῆλυ γένος πᾶν, Tota feminei sexus familia.
 “ Et γένος τὸ θῆλυ, Feminæum genus, s. Femina, ap.
 “ Plat. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, sub. γένος : ut Gama
 “ quoque ἐν τῷ θήλει, vertit, In sexu femineo. E
 “ Gal. autem ad Glauc. affertur τὸ θῆλυ pro Inge-
 “ nium muliebre : item τῷ θήλει sine auctoris nomine
 “ pro Utero. || Feminæus, Muliebris, Mollis, Tener :
 “ vel Effeminatus : ut Actius ap. Cic. b. Soph. l.
 “ e Trach. (1077.) Νῦν δ’ ἐκ τοιούτου θῆλυς εὐρημαί
 “ τάλας, vertit, Effeminata virtus afflicta occidit.
 “ At θῆλυς ἐέρση ap. Hom. et Hesiod, non solum
 “ redditur Mollis et tener ros, ἀπαλὴ δρόσος : sed
 “ etiam ἡ θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ, Quæ virescere
 “ et germinare plantas facit : ἡ θρεπτική : quo sane
 “ modo Plato Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri
 “ ait ἀπὸ τῆς θηλῆς : τὴν θηλὴν autem, ex eo quod
 “ τεθελέναι ποιεῖ. Itidem vero et θήλεια νῦξ esse
 “ putatur ἢ ὑπομβρος καὶ ποιοῦσα θάλλειν τε καὶ γεν-
 “ νᾶν. COMPAR. Θηλύτεροι, passim ap. Hom. pro
 “ positivo θήλειαί, Feminææ, Feminei sexus. Od. Θ.
 “ (324.) Θηλύτεροι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 “ Il. Θ. (520.) Θηλύτεροι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν
 “ ἐκάστη Πῦρ ἀνακαίωντων,” [Πῦρ μέγα καίωντων.]
 “ Quin et θηλυτέρη dicitur ut θήλεια, pro γυνή,
 “ Femina. Epigr. tit. εἰς Γυναῖκας, p. 25. Μητέρα

“πιστὰ φέροιτε γυναῖξι δολοφρονεούσαις” *Θηλυτέρη* μ’
 “ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτάνε δῆϊος” *Ἐκτωρ*. In iisd. Epigr.
 “legitur στήθεσι θηλυτέροις, Feminis. Sunt qui
 “*θηλυτέρος* interpr. Effeminator, In venerem pro-
 “nior: sed nullo exemplo eam interpretationem pro-
 “bantes.” [“Thom. M. 448. 605. ad Charit. 581.
 Wakef. Trach. 1062. Jacobs. Anth. 8, 304. 11,
 367. Brunck. Soph. 3, 514. Callim. 1, 542. Heyn.
 Hom. 5, 49. 6, 41. 7, 625. 8, 54. 200. Valck. Cal-
 lim. 128. 129. (1, 48.) Toup. Opusc. 1, 174. Im-
 becillis, ad Il. Θ. 520. *Θήλυς*, ἡ, ad Xen. CEC. 4, 8.
 cf. Brunck. ad Eur. Med. 927. ubi omnino de h. v.,
 Beck. ad Hecub. 659. ad Od. Z. 122. M. 369.
 Græv. Lectt. Hes. 615. Eur. Dan. 12. Leontius 7.
 8. Müller. ad Lycophr. p. 737. De accentu gen.
 plur. fem., ad Herod. 135. 145. De gen., Fac. ad
 Paus. 3, 210. Ἡ *θήλεα*, Ion., Wessel. ad Herod. 91.
 126. 241. 249. 330. Diss. Herod. 138. ad Il. E. 269.
 Koen. ad Greg. Cor. 205. Τὸ *θηλυ* pro ἡ *θήλεα*,
 Aristot. H. A. 493. Schn. *Θήλυς* ἐρση, Jacobs. Anth.
 7, 117. Heyn. ad Apollod. 1050. Græv. Lectt. Hes.
 614. Valck. Callim. 129. *ἔρως*, ad Charit. 222.
 Toup. Opusc. 2, 277. *Θήλεα* στολή, Wyttenb. Ep.
 Cr. 11. νόσος, Toup. ad Longin. 334. et Ind. v. *Θή-
 λεα*, Wessel. ad Herod. 53. 311. et Valck. Τὰ *θή-
 λεα τέκνα*, ad 48. *Θήλεα πέπλα*, Wakef. Eum. 56.
 Τὸ *θήλει*, Cattier. Gazoph. 74. Γυνὴ *θήλυ*, Porson.
 Med. p. 69. Philostr. 262. Boiss. *Θήλεας*, *θηλέας*,
 Heyn. Hom. 5, 49. Τὸν *θηλυν*, *Ælian*. H. A. 3, 47.
 5, 45. cf. Schneid. 2, 237. *Θήλυ*, Bast Lettre 107.
 Compar., Jacobs. Anim. 108. Julian. *Ægypt*. 41.
 ad Charit. 595. *Θηλυτέραι*, H. in Cer. 119. 167.
 Valck. Anim. ad Ammon. 150. 199. Wolf. ad He-
 siod. 113. ad Charit. 581. 595. Antip. Th. 52. Ja-
 cobs. Anth. 9, 173. Ruhnck. Ep. Cr. 301. *Θηλυτέραι*
νήσοι, Heyn. Hom. 8, 244.” Schæf. Mss. “*Θηλυτάτος*,
 Philostr. 603. * *Θήλης*, Nonn. D. 5, 206. * *Θήλεος*,
 i. q. *θήλυς*, 2, 348.” Wakef. Mss. Lyricus Plutarchi 3,
 296. H. * *Θηλυκρατής*, *Æsch.* Choeph. 599. * *Θηλυκτό-
 νος*, Prom. 859. * *Θηλυάλος*, Manetho 4, 322.] “*Θη-
 λυμελεῖς ἀηδόνες*, Femininum et molle modulantes
 “*melos lusciniæ*, Epigr.” [Anal. 3, 260.] “*Aliis*
 “*molliter canentes*.” “*Θηλυμορφος*, Qui feminea
 “*forma est*. Aristot. (1, 1176.) de pardali, Τῶν ἀν-
 “*δρείων εἶναι δοκοῦντων θηλυμορφότερόν ἐστιν ὅτι μὴ*
 “*κατὰ τὰ σκέλη*.” [Eur. Bacch. 353. * *Θηλύνους*,
Æsch. Prom. 1003.] “*Ἐνθηλυπαθέω*, ad verbum
 “*sonat Muliebria patior* in. Ab aliis exp. *Muliebri*
 “*libidine tabesco*.” [Joseph. B. J. 4, 9, 10. τῷ *κόρῳ*.
Θηλύπαις, Lycophr. 851. * *Θηλυποιός*, Phot. Bibl.
 240.] “*Θηλύπους βάσις*, ex Eur. (Iph. A. 421.) pro
 “*Pes femineus*.” [* “*Θηλυπρεπής*, Jacobs. Anth. 10,
 65. T. H. ad Plutum p. 361.” Schæf. Mss. * *Θη-
 λυπρεπῶς*, Tzetz. Chil. 6, 88. p. 100.] “*Θηλυπρινος*,
 “*Illex femina*. Eust. 302. tradit ap. Arcadas esse
 “*φελλὸν, μέσον τι πρίνον καὶ δρυὸς*, indeque a non-
 “*nullis θηλυπρινον nominatum*.” [* “*Θηλυπρόσω-
 πος*, Suid. 3, 304.” Wakef. Mss. * *Θηλύσπορος*,
Æsch. Prom. 861. * *Θηλύστολος*, Eust. in Il. A. p.
 8, 43. * *Θηλυστολέω*, Strabo 10. p. 715., 11. p. 798.
 * “*Θηλυστολία*, Eust. 694, 35.” Wakef. Mss.]
 “*Θηλυφανής*, Qui videtur esse femina, Feminæ simi-
 “*lis*.” [Plut. Theseo 23. “*Jacobs. Anth. 10, 229.*”
 Schæf. Mss. * “*Θηλυφθόριον*, Abrotonum, Diosc. No-
 tha 453.” Boiss. Mss.] “*Θηλυφόνος*, Feminas occidens,
 “*Feminei sexus animalia interficiens*. Diosc. 4, 77.
 “*Æconitum a nonnullis θηλυφόνον nominari tradit*,
 “*ut et Plin. 27, 3, qui c. 2. dicit omnium veneno-*
 “*rum ocysimum esse aconitum, et tactis quoque*
 “*genitalibus feminini sexus animalium, eod. die*
 “*afferre mortem*. Sic Idem 25, 10. cum dixisset
 “*Thelyphonon herbam ab aliis Scorpion vocari*
 “*propter similitudinem radices, subjungit paulo post*,
 “*Thelyphonon omnem quadrupedem necat, impo-*
 “*sita verendis radice: folio quidem intra eundem*
 “*diem: mutuatus ea e Theophr. H. Pl. 9, 9. ubi et*
 “*ipse tradit τὸ θηλυφόνον a quibusdam vocari σκορ-*
 “*πίον, διὰ τὸ τὴν ρίζαν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ: ἀπολ-*
 “*ῶναι δὲ βοῦς καὶ ὑποζύγια καὶ πρόβατα καὶ ἀπλῶς*
 “*πᾶν τετράπουν, ἐὰν ἐς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ρίζα ἢ φύλ-*

PARS XIV.

A “*λον αὐθημερόν*.” [Nicander A. 41. et n. “*Apoll.*
Dysc. 87.” Schæf. Mss. * *Θηλυφώνος*, *Ælian*. H. A.
 6, 19. Eust. Il. A. p. 8, 41. * *Θηλυχείρ*, p. 550.
 Lobeck. Phryn. 515.] “*Ἀθηλὺς*, Non femineus, s.
 “*Non effeminatus, ideoque Virilis*.” [“*Plut. Lyc. et*
 “*Num. Compar. 3.*” Corai. Mss. “*Thom. M. 181.*
 “*Fabric. B. Gr. 8. p. 509.*” Schæf. Mss. * *Ἡμίθηλὺς*,
 “*Anacr. 13.*” * *Μιζόθηλὺς*, Philostr. 625. * *Ξενόθηλὺς*,
 “*Anon. H. in Virgin. 15.*” * *Πάνθηλὺς*, Lobeck. Phryn.
 536. * *Υπόθηλὺς*, Sext. Emp. 264. * *Φιλόθηλὺς*,
 “*Ælian. N. A. 2, 43.*” “*Θηλύντης*, Feminea natura, Fe-
 “*mineum ingenium: seu Feminea mollities, Mulie-*
 “*bris et effeminata mollities*. Plut. Alex.” [Alcib.
 16.] “*p. 361. Καὶ θηλύτητας ἐσθίων ἀλουργῶν ἐλκο-*
 “*μένων δι’ ἀγορᾶς.*” “*Θηλύνω*, Effemino, Emollio,
 “*Hippocr.*” [“*Theocr. 20, 14. Jacobs. Emendd.*
 “*48. Anim. 205. Anth. 9, 234. 293. Boiss. Philostr.*
 “*652.*” Schæf. Mss.] “*Ἀθήλυντος*, Non effeminatus.
 “*Suid. ἀθήλυντον*, exp. ἀδάμαστος, σκληρόν, Indomi-
 “*tum, Rigidum*.” [Epiphan. p. 171. “*Planud. Ovid.*
 “*Met. 13, 693.*” Boiss. Mss. * “*Θήλυσμα*, Effemina-
 “*tio, Greg. Naz. in Sent. Iamb. Tetr. 18.*” Mend-
 “*ham. Mss. * “Θηλυστὶ pro θηλυκῶς, vide Koen. ad*
 “*Greg. Cor. 37.*” Bast. ad calcem Scap. Oxon.]
 “*Ἀποθηλύνω*, Effemino,” [Athen. 515.] “*Διαθη-*
 “*λύνω*, Effemino, s. Prorsus effemino.” [Theophr.
 “*C. Pl. 1, 16, 6. Schn.*” “*Ἐκθηλύνω*, Effemino, Philo-
 “*de V. M. 3. Ἀβροδιαίτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθλυ-*
 “*σμένους, Animo effeminatis.*” [Polyb. 32, 2, 3.
 “*Diod. S. 2, 551. 579. Dionys. H. 3, 1331. Verh.*
 “*ad Anton. Lib. 300.*” Schæf. Mss. * *Ἐκθηλύνσεις*,
 “*Hippocr. 425, 18.*” “*Συνεκθηλύνω*, Una effemino,”
 [Athen. 687. * *Καταθηλύνω*, Lucian. 3, 149.] “*Θη-*
 “*λυδρίας*, Mollis et effeminatus, Qui natura et inge-
 “*nio est femineo*. Lucian. (1, 214.) Οὐτοσί ὁ *θηλυ-*
 “*δρίας*, ὁ *μαλθακὸς*, Effeminatus hic et mollis: in De-
 “*mon. (18.) Ὅτιν’ αὐτῷ δέλξας πᾶν ὡραῖον, θηλυδρίαν*
 “*δὲ καὶ διακεκλασμένον: de Salt. (2.) Θηλυδρίαν ἄν-*
 “*θρωπον ὀρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσματιν ἀκολά-*
 “*στοις ἐναβρυνόμενον*. Sic Synes. Ep. 50. Εἰ μὴ *θήλυς*,
 “*ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἦν*, Si non femina, at certe effe-
 “*minatus erat*.” [Eur. Phœn. 706.] “*INDE Θηλυ-*
 “*δριώδης*, itidem Mollis et effeminatus, s. Qualis est
 “*mollium et effeminatorum*. Greg. Naz.” [Or. 45.
 “*p. 719.*” “*Πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφέστηκεν, οὔτε*
 “*ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ’ οὐσίαν ὑπάρχουσα.*” [Aristoph.
 “*Θ. 131.*” * *Θηλυδριάω*, Gl. Puellresco. * *Θηλυδριώτις*,
 “*Anonymus Suidæ v. Ἀρδαβούριος.*” “*Θηλυκὸς*, Femi-
 “*ninus, Feminei sexus proprius et peculiaris: vox*
 “*Grammaticis usitata: veluti cum Dionys. H.*
 “*dicit quosdam τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συντάττειν:*
 “*et Schol. Thuc. Thucydidem solere ἀπὸ τῶν θηλυ-*
 “*κῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ οὐδέτερον.*” [Schol. Theocr.
 “*1, 52.*” “*Θηλυκῶς*, Feminino genere: veluti cum
 “*Athen. l. 11. scribit, Aristotelem in Thessalorum*
 “*republ. dicere Thessalos θηλυκῶς usurpare τὴν λά-*
 “*γυνον: et l. 5. prosæ scriptt. ἀρσενικῶς dicere*
 “*τοὺς αὐλῶνας, poet. vero θηλυκῶς τὰς αὐλῶνας.*”
 [Athen. 68. * *Θηλυκώδης*, Procl. Paraphr. Ptol.
 “*4, 6. p. 265. Cod. Dorv. ap. Gal. Lex. Hippocr.*
 “*v. Φολλικώδεα.*” * *Θηλυκεύομαι*, Clem. Alex. Str. 4.
 “*p. 570.*”

ΘΗΠΩ, Stupeo, Cum stupore admiror, poetis
 usitatus, et quidem in duobus tantum temporibus,
 præt. med. sc. et aor. 2.; sed illud præt. med. pro
 præs. sæpe ponitur. Od. Z. (168.) Ως σε, γύναι,
 ἄγαμαί τε τέθηπά τε, Ψ. (105.) θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι
 τέθηπε, Il. Δ. (243.) Τίφθ’ οὕτως ἐστήτε τεθηπότες,
 ἥντε νεβροί; Stupentes velut hinnulei, cervi: quos
 et Plin. omnium rerum miraculo stupere docet.
 Apud eund. Hom. non semel est, Στῆ δὲ ταφῶν, item
 ταφῶν δ’ ἀνόρουσε. QUOD Ταφῶν Eust. Ionica lite-
 rarum mutatione pro θαπῶν dici annotat: sicut
 βάθρακος pro βάτραχος, κιθῶν pro χιτῶν, κύδρα pro
 χύτρα, et ἀχαντία pro ἀκάνθια. Præterito autem med.
 τέθηπα quidam etiam prosæ scriptt. usi sunt, Philo
 V. M. 3. Ως τοὺς ὀρῶντας τεθηπέναι καὶ καταπεπλη-
 χθαι, Ut plane spectatores admiratione et stupore

defigeret, Lucian. (1, 142.) Κάμει — τεθηπέ δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, Admiratur, Bud. Idem Bud. ap. Dionys. Areop. Τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον, exp. εἰδωλολατρῶν. Apud Hes. θηπῶν, cum accentu in ultima, quasi a θηπέω, θαυμάζων, ἐξαπατῶν, κολακεύων: paulo ante tamen θήπει, cum accentu in penult., ψεύδεται. [Τεθήπεα, Pallad. Epigr. 39. Crobylus Athenæi p. 258. ἡ τοῦ βίου Ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε, mendose vulgo τέθαιφε.] Ab illo autem θηπέω ap. Hes. EST Θηπητής, Impostor, ἀπατέων. Notandum vero Eust. non agnoscere hoc th., sed τεθήπεα et ταφῶν derivare a θάπτω: Etym. hic secuti sumus. Θηπὼν, Admirandum, Stupendum, θαυμαστὸν, καταθύμιον. [* Θηπαλέος Hesychio βωμολόχος.] Καταθήπω, Obstupesco, Cum stupore demirror. Unde in præet. med. κατατεθήπεσαν, ap. Suid. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν. Apud Hes. est etiam κατεθήπει, expositum ἐπιοείτο: quod a καταθήπεω erit, ut supra θηπῶν ap. Eund. “Κατατεθήπω, affertur pro Admiror, Obstupesco. At κατατεθήπεισαν, quod Suid. exp. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν, est præet. plusquampr. verbi καταθήπω.” Θάπος, Stupor, Attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, ut in ταφῶν paulo ante annotavi, ΔΙΟΙ Τάφος docet Eust. Quo utitur aliquoties Hom.: Od. Φ. (122.) τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, Ω. (440.) τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, Sepulcrum, quod et ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας, vide in Θάπτω. “Θάπαν Hes. exp. φόβον, Metum.” “Θήβος Hesychio θαῦμα, Res stupenda, forsitan a “θήπω.”

¶ Θάμβος, τὸ, Stupor, Attonita admiratio, i. q. præcedens Θάπος, ex eoque factum interposito μ, et mutato π in β, Etym.: licet Eust. e θέα et ἐμβιβάζεσθαι derivatum velit, ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἐκπληξίς εἰς τὴν ψυχὴν: simplicior tamen esse videtur Etym. deductio. Il. Δ. (79.) θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Od. Γ. (372.) θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας: sicut paulo ante ex Od. habuimus τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας. Il. Ψ. (815.) Δεινὸν δερκομένῳ θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς. Thuc. 6, (31.) Καὶ ὁ στόλος οὐχ ἦσσαν τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, Stupore audaciæ, i. e. Stupenda audacia. Interdum commodius verti potest Pavor stupidus, attonitus, quo percellimur: ut θ. sit Animi affectio mixta ex admiratione et timore. Eur. Hec. (179.) τί νέον Κηρύξας, οἴκων μ', ὄστ' ὄρνιν, Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Sic Plut. Pericle, Δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα, θ. ἐργάζεται. Quo sensu accipi possunt nonnulli, quos ex Hom. citavi Il. Apud Apoll. Rh. (4, 1673.) est θ. μέγα, Aristoph. (“Ὀρν. 781.) Εἰλε δὲ θάμβος ἄνακτας, et supra Hom. θάμβος δ' ἔλε πάντας. [“Jacobs. Anth. 6, 57. Valck. ad Ammon. 47. ad Lucian. 1, 313.” Schæf. Mss. * Θάμβος, δ, Simonides Schol. Ven. Il. Δ. 79.] AT Θαμβὸς, Attonitus, Stupida admiratione percellus, ἐκπλαγείς, Eust. “Αθαμβος, ET Αθαμβής, ὁ, ἡ, Qui stupore, pavore attonito non percellitur, Phrynich. ap. Hes. Σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυνιδόνιστον τήρει, Plut. Lycurgo (16.) dicit Spartanæ mulieres educare sna βρέφη ἀθαμβῇ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἀφοβα, Ita ut pavore noctis non percellantur, nec in solitudine extimescant. “Αθαμβος autem in VV. LL. est, exponiturque Intrepidus: sine Auctore. Apud Hes. est quidem scriptum ἀθαμβος, sed exp. ὡ θάμβος: pro quo divisa voce scr. fuerit ἂ θάμβος. Αθαμβεῖ, Sine stupore attonito, pavore attonito, Impavide. AT Αθαμβίη, Stupor, κατάπληξις, ap. Democr. Clemente Alex. (498.) teste, ut VV. LL. annotant: quæ exp. præcedentibus contraria est. [Cicero de Fin. 5, 29.] “Εκθαμβος, ὁ, ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore et pavore percellus, ἐκπληκτος, Eust.: ἐκθαμβος ἦν, Suid. ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν. [Polyb. 20, 10, 9. Act. Apost. 3, 11. * “Εκθαμβής, Bergl. Alciph. 282.” Schæf. Mss. * Λαοθαμβής, Anon. H. in Virgin. 12. * Μεγαθαμβής, Opp. K. 2, 488.] Περιθαμβής, Vehementer admiratione et stupore, pavore percellus, Valde stupefactus, pavefactus, Apoll. Rh. 2, (1160.) Καὶ

A σφεας ἀμφίεπον περιλαμβέες. A Bud. exp. Valde trepidus, citante e Plut. “Πολυθαμβής, Multum “s. vehementer stupefactus, Nonn.” [Jo. 163, 17.] Θαμβάλεος, Stupendus, Formidabilis, θαυμαστός, φοβερὸς, Hes.: φωνή, Nonn. Vox, ad quam admiratione obstupescas, stupore expavescas. Ab Eod. active etiam usurpatum videtur pro Stupens, Admirabundus. Nam θ. Σαμαρείτις ap. eum in VV. LL. exp. Admirabundā et stupens: sicut et θ. θεράπωντες, Admirabundi. [“Nonn. D. 1, 124.” Wakef. Mss.] Θαμβέω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paveo, Il. Ψ. (728.) Λαοὶ δ' αὖ θηπντό τε θάμβησάν τε, Ω. (484.) Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο: (483.) θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα: Virg. Obstupuit visu Æneas; et, Aspectu primo obstupuit. Od. Δ. (638.) Ως ἐφασκτοί δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, Il. Θ. (77.) Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλε, Virg. Obstupere animi, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor, Od. Ω. (101.) Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς εἰσίδεσθην. B Interdum accus. habet adjunctum, P. (367.) Οἱ δ' ἐλεαῖροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, Ἀλλήλοισι εἶποντο τίς εἶη, Stupebant ipsum: Cic. Nos Varrones stupemus. Active etiam usurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Pavefacio, 2 Reg. 22, (5.) Περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, καὶ χειμάρρους ἀνομίας ἐθάμβησάν με, Torrentes iniquitatis attonito pavore perculserunt me. Θαμβοῦμαι, Obstupesco, Percussus sum. Bud. e Plut. de Pompeio, Βλαπτομένῳ τὴν γνώμην ἐοικώς, ἡ διὰ θείας ἡττης τεθαμβημένος. [“Jacobs. Anim. 77. Anth. 9, 11. 12, 156. Meleager 117. * Θάμβημα, ad Charit. 458.” Schæf. Mss. Manetho 4, 559. * Θάμβησις, 365. * Θαμβήτηρ, unde * Θαμβήτειρα, Orph. Arg. 970. * Θαμβήτὸς, Lycophr. 552.] Ἐκθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pavore attonito extereor: pass. ἐκθαμβοῦμαι, pro eod., Expavesco, Bud. Basil. Ἀποροῦντι γὰρ ἐφίκει καὶ ἐκθαμβομένῳ, Marc. [9, 15. * “Εκθαμβήτικός, ad Od. A. 105.” Schæf. Mss.] Ἐπιθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo, Nonn. (Jo. 88, 26.) καὶ μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεον ἐσμός, Eum stupebat, Cum stupore admirabatur. Καταθαμβέω, Cum stupore demirror. Et in pass. ead. signif. Plut. Numa (15.) Καταθεθαμβημένη τὴν τοῦ Νουμᾶ δυνάμιν, Cum stupore demirata: Fabio (26.) Καταθεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, Stupore quasi attonito demirans, expavesco: nam θάμβος in utraque signif. poni, suo loco dictum est. [* Συνθαμβέω, Plato Ione 535. * Θαμβάω, unde Ἐθάμβη, pro ἐθάμβαι, Hesychio ἐξεπλάγη. * Θαμβαίνω, Hom. Hymn. 3, 84. “Ruhnk. Ep. Cr. 53. * Θαμβύω, Lucian. 3, 471. ad Herod. (7, 18.) 519.” Schæf. Mss.]

ΘΗΡ, ρὸς, ὁ, Fera, Bellua, Od. E. (473.) Δειδῶ μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, Ω. (290.) θήρῃ a piscibus et avibus distinguuntur, Ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσιν Θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ', Hesiod. E. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσί καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς Ἔσθειν ἀλλήλους. Apud Soph. Tr. (1099.) Accius Ἐρυμάνθιον θήρα vertit Erymanthiam belluam, Lex. Cic. 114. 115. ¶ Peculiariter Leo, κατ' ἐξοχὴν, Il. O. 586. Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. ¶ Centaurus. Soph. tamen junxit κένταυρος cum θήρ, pro Centauro: Tr. (1164.) p. 353. Sic Semifer poetis Lat. ut docebo in Φήρ. Hes. θήρας exp. etiam τοὺς σαυρικοὺς. Ceterum θήρ quidam quasi φθεῖρ dictum putarunt: alii παρὰ τὸ θέειν ῥᾶον. Hes. postquam scripsit θήρ dici de Leone, addit ἀπὸ τοῦ θοῦς ὀροῦειν. [“Wakef. Herc. F. 1389. Wakef. Trach. 707. Jacobs. Anth. 9, 192. Mesomedes 3. Boiss. Philostr. 321. Valck. Phœn. p. 152. 487. Leo, Heyn. Hom. 4, 698. 7, 97. Toup. Opusc. 1, 463. Animalia mansueta, Bentl. Opusc. 11. De Satyris, Musgr. Cycl. 620. De Centauris, Wakef. Trach. 707. 1059. Jacobs. Anth. 8, 263. De Pecudibus, Lobeck. Aj. p. 278.” Schæf. Mss. * Θηραγέω, Belluas duco, Diod. S. 684. * Θήραγρος, Ion Athenæi p. 451. πέδη.] Θηράγρῃ, Ferarum captura, ut Plin. dicit Piscium et alitum captura, Venatus; Captura i. e. Res capta. J. Poll.

(5, 12.) θηράγρα, οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον: [falsa lectio pro θήρα, ἄγρα, sec. Schin. Lex.] Θηραγρέτης, Venator, Epigr. [Anal. 2, 452. Eur. Bacch. 1008. * “Θηραγρευτής, Theod. Prodr. 213.” Elberling. Mss.] Θήραρχος, Qui præfectus est feris s. belluis, Rector ferarum s. belluarum. Sed peculiari signif. Rector elephantorum, Qui præest elephantis. [Ælian. Tact. c. 22.] Θηραρχία, Imperium ejus, qui præest belluis, Imperium in belluas: ut ap. Terent. Eunuchus, qui præfectus est elephantis, dicitur Habere imperium in belluas. “Ἐπιθήραρχος, dici videtur de eo qui τῷ θηράρχῳ s. aliis θηράρχῳs præest. In VV. LL. Qui quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, e Gaza. Item “Ἐπιθηραρχία, Duplaris feraria:” [var. lect. ap. Ælian. l. c. Cf. Ἐλεφανταρχία.] Θήραυλος, Sylvestris, Rusticus. Ab Hes. exp. ἄγρός τις mendose: pro quo reponunt quidam ἀγρότης: fortasse tamen neutrum scripsit Hes. [* Θηρίαμβος, Suid. 2, 206. * Θηρίβατος, Diogenis Epist., Anal. 2, 282. “Ad Phalar. 357.” Schæf. Mss. * Θηρίβολος, Manetho 4, 614. θάνατος. “Θηροβόλος, ad Charit. 556.” Schæf. Mss.] Θηροβόλειν, Feras icere, ferire, ut faciunt venatores, Epigr. [“Huschke. Anal. 135. Jacobs. Anth. 9, 73. Wakef. Phil. 165. Toup. Opusc. 1, 13.” Schæf. Mss. * “Θηροβολία, Epiphan. Hæc. 69. p. 22.” Kall. Mss.] Θηρόβορος, A feris adesus, arrosus: κρέας, Phocyl. (136.) Caro, quam adederunt feræ, s. potius arrosuerunt; postquam enim dixit Phocyl. Μηδέ τι θηρόβορον δαίση κρέας, subjungit, ἀργίποσιν δὲ Λεΐψανα λείπε κυσίν· θηρῶν ἀπο θήρας ἔδονται. Sed θηρόβορον scribo, non θηροβόρον, ut ibi legitur, cum passive accipiat. At in VV. LL. habetur Θηριοβόρον, duplici errore: cum hoc nomen ne ingredi quidem possit versum. [“Ad Charit. 538.” Schæf. Mss.] “Θηρίβορος, A feris adesus s. comesus, Phocyl. Μηδέ τι θηρίβορον δαίση κρέας.” Θηρόβορος, A feris depastus, Epigr. [Phal. Epist. 13.] Θηρόβρωτος, A feris voratus. [Schol. Lycophr. 472. Strabo 6. p. 403. * Θηρόδηκτος, Schol. Soph. Phil. 717.] “Θηροειδεῖς ἑφαπτίδες, Hesychio sunt “ποικίλως διηνησμέναι, forsan a variis animalium “figuris intextis.” Θηροθήραι, Venatores, θηρευταί, Hes. Esse autem puto illud e θήρ et θήρα, eo modo quo ὀρνιθοθήραι, et alia. [Lobeck. Phryn. 627. * Θηρόθυμος, Anal. 2, 221. * Θηροκόμος, Suid. * Θηροκράτωρ, Philes de Anim. 35, 23. * Θηροκτείνω, verbum contra Gr. L. analogiam formatum, “Const. Manass. Chron. p. 132.” Boiss. Mss.] Θηροκτόνος, vide Θηροφόνος. [Eur. Hel. 153. * Θηρολέκτης, * Θηρολεκτέω, Θηρολέξης, * Θηρολέξις, vide supra p. 152. n. 2.] Θηρολέτης, Ferarum perditor, occisor. E quo intelligitur Venator, κυνηγός, Hes. [“Philippi Epigr. 52.” Schæf. Mss. * Θηρολέτης, Hesych. * Θηρόλετος, Greg. Naz. Epigr. 210. * Θηρολετέω, Eust. Il. E. p. 426. * Θηριμάχος, Anthol. 6, 567. * “Θηρομαχέω, Artemid.” Boiss. Mss. Θηρομαχοῦντες, Gl. Bestiarii. * Θηρομαχία, Inscr. Muratorii p. 643. * Θηρομυγής, Opp. K. 2, 6. Plut. Mario 20. * Θηρόμυκτος, Lycophr. 962. * Θηρομορφία, Dionys. Areop. Cæl. Hier. 2. p. 14. * “Θηρονίκη, Nom. propr., ad Paus. 380.” Schæf. Mss.] Θηρονόμος, Feras pascens: δρυμός. [Panis epith., Custorion ap. Athen. 455. * Θηρόνομος, Antip. Sid. 19. * Θηρόπεπλος, Athen. 163. * Θηρόπλαστος, Lycophr. 673. * Θηροπλαστέω, Tzetz. ibid.] Θηροσκόπος, Feras observans, Feris insidians: [Anal. 2, 224. * “Θηροτόκος, Huschk. Anal. 135. Toup. Opusc. 1, 13.” Schæf. Mss. * “Θηρότροπος, Isid. Pelus. 1, 351. Const. Manass. Chron. p. 94.” Boiss. Mss.] Θηροτρόφος, Feras nutriens, alens. [“Ruhnk. Ep. Cr. 226. Musgr. Bacch. 103. De montibus, Longus 3. Villos. * Θηρότροφος, Valck. Phæn. p. 309. Diatr. 202. * Θηροτροφέω, Abresch. Add. ad Aristæn. 148. (2, 20.) Wagner. Alciph. 2, 223.” Schæf. Mss. * Θηρότυπος, Orph. H. in Nereid. 5.] Θηροφόνος, Ferarum occisor, Qui ferarum cæde gaudet. Unde Artemidis est epith. Item θηροφόνον peculiari signif. Aconitum, ab occidendis feris, VV. LL. e Diosc. Plut. [“Jacobs. Anim. 316. Antb. 10, 411. Wakef. Herc. F. 151. 377.

A Musgr. 378. Archias 27. Brunck. Aristoph. 1, 99. Monthly Review Jun. 1799. p. 99. Θηροφόνος, * Θηροφόνη, Brunck. ad Poet. Gnom. 275. Valck. Hipp. p. 186. Θηροφόνη probat Porson. Præf. ad Hec. p. xii.” Schæf. Mss.] Et Θηροκτόνος, quo nomine Hes. illud θηροφόνος exp., nimirum idem significante. [* Θηροφονεύς, Opp. K. 1, 537. * Θηροφονέω, 4, 23. * Θηροφονία, Greg. Naz. 2, 80. * “Θηροφόντης, Const. Manass. Chron. p. 103.” Boiss. Mss. * Θηροφυγή, Cod. Vat. Diosc. Epigr. 11, 16. * Θηροφυλάκιον, Themist. 91. * Θηρόχλαινος, Lycophr. 371. cf. Θηρόπεπλος.]

Θηροσύνη, Venatio: θηροσύνας, κυνηγίας, Hes. [Anal. 3, 43. Opp. K. 4, 43. Nonn. D. 16, 134.]

“Αθηρος, Carens feris s. belluis: χώρα, Plut. [6, 320.] “Item neutro genere et substantive τὸ ἄθηρον dicitur pro ἡ ἀθηρία, Feris et belluis carere, Belluis s. feris non infestari. Plut. (10, 82.) cum dixisset “pisces marinos instante partu lacus et flumina vicina petere, subjungit, Τὸ ἄθηρον ἅμα ταῖς λίμναις ἐνεστί καὶ ποταμοῖς, ὥστε σώζεσθαι τὰ τικτόμενα, “Simulque lacus et flumina feris non infestantur, “ita ut partus ibi facile possint servari. || Expers venationis. Synes. Epist. 105. Τί γὰρ καὶ πάθω, “τὰς φιλάτας κύνας ἀθήρους ὄρων, καὶ τὰ τόξα τριπηδέστατα. Hes. ἄθηρον exp. ἀθήρευτον, Suid. ἀθήρατον. Unde SUBST. Ἀθηρία, i. q. τὸ ἄθηρον. Theophil. Epist. 65. Ἀνανδρία γὰρ ἡμᾶς, ἀθηρία δὲ τοὺς θήρας κολάζεται: ubi ἀθηρία est Penuria ferarum, “s. Non invenire feras quas comedas. Sic 73. Τοὺς πολυπόδας φασὶν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοὺς εὐνῶν κατεσθίειν πλοκάμους, Cui nullæ occurrunt eis feræ quibus vescantur, proprios arrodere cirros: “id quod Hesiod. quoque testatur et Orus Apollo “ac alii, ut in Τένδω annotavi. Sed sciendum, “perperam in hoc posteriore l. scriptum esse ἀθυρίας pro ἀθηρίας.” [Ælian. H. A. 8, 1.] Ἐνθηρος, Feras habens: δρυμός, [Auctor Rhesi 289.] Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Eur. affertur pro Sylva feras abundans. [* Ἡμίθηρ, Gl. Semiferus, Philostr. 868.] Μιζόθηρ, Semifer. Ad verbum sonat, Feræ permixtus: ἄνθρωπος, Minotaurus, Epigr. Vide Φήρ. [“Bentl. Opusc. 11. Valck. Phæn. p. 255.” Schæf. Mss. Lycophr. 650. * Μιζόθηρος, Homo belluinis moribus, Athenag. de Resurrect. Mort.] Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera, qui Lat. nominat. ex accus. Gr. factus est, mutato etiam genere masc. in fem., Xeu. K. (11, 1.) Λέοντες δὲ, παρδάλεις, λύγκες, π., ἄρκτοι, καὶ τὰλλα ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα θηρία. Existimo autem nomen hoc accepisse feram istam e versicoloribus maculis, tanquam hæ ceterarum omnium colores imitentur. Huc certe facit, quod scribit Plin. 8, 17. Panthera et tigris macularum varietate, prope solæ bestiarum spectantur: ceteris unus ac suus cujusque generis color est. [“In plur. legitur Πάνθηροι, tanquam a sing. ὁ Πάνθηρος, ap. Athen. 201. in Edd. vett. et in vetustissimo Ms. Cod., ubi quidem πάνθηρες ex Epit. edidit Schweigh.” Schw. Mss. * Πανθήριον, Gl. Lynx. * Πανθηρίσκος, Hero Mathem. Vett. p. 247.] “Πολύθηρος, Habens multas “feras, Feris abundans, Eur. Phæn. (808.) Πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος.” [* Πολυθηρία, J. Poll. 5. p. 480. * Ὑποθήριον, Unguenti species, Alex. Trall. 8. p. 504.]

Θήρεον, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus, ut βία, Soph. Tr. (1061.) qui tamen, ut opinor, θ. β. periphrastice appellat quem alibi θήρα κένταυρον: κρέα, Xeu. K. Π. 1, (3, 6.) p. 6. Ferinæ carnes, quibus opp. τὰ ἡμερα. [“Ad Charit. 724. Wakef. Trach. 1059. Jacobs. Anth. 11, 143.” Schæf. Mss.] AT Θήριος αὐλός, J. Poll. Tibia quædam, qua utebantur Thebani, ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένη. J. Poll. 4, 10. Nisi forte θήρειος cum ei ibi leg. [Inde tamen Θηριότης, Theages Stobæi. “Casaub. Athen. 49.” Schæf. Mss.]

“Θήρεον, Varium, ποικίλον, ex Hes. quem vide.”

Θηρεύω, Feras venor, Od. T. (465.) Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῇ ὀδόντι, ubi sine adjectione ponitur. Sic et Aristot. de araneis, Ἐργάζεσθαι μὲν τὴν θήλειαν, θηρεύειν δὲ τὸν ἄρρενα. Pro quibus Plin.

Feminam putant esse, quæ texat; marem, qui venatur. Itidem a Plut. ponitur partic. *θηρεύοντες* sine adiectione, pro *θηρευταί*, de Discern. Adul. Sæpius accus. suum habet: Idem in Alex. Παῖζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. Pass. *Θηρεύομαι*, A venatore indagor, Captor. Item Capior a venatore, addo autem A venatore ad exprimendam vim hujus verbi. Athen. 4. "Ὡστε τεθηρευμένους ἀποτρέχειν ἅπαντας: 5. Κυνηγεῖ οὖν ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐκ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur et in activa signif., ut ap. Aristot. qui de vespis loquens H. A. 9. *θηρεύονται* et *θηρεύουσι* pro eod. dixit. || Frequentissimus vero usus et per metaph., sicut Lat. Venor: *Θηρεύειν ἡδονὰς τὰς μετὰ δόξης*, Isocr. Venari voluptates laudabiles, Consectari. Sic *θηρεύειν ἀρετὰν*, Eur. (Iph. A. 568.) τὸ κέρδος, Venari s. Captare lucrum. Sic *ὀνόματα θηρεύων*, Plato Gorg. Captans, Bud. Apud Xen. vero in Œc. (20, 18.) *Αὔρας θηρεύων μαλακὰς*, Idem reddit Captans, Aucupans. Ex Eur. autem *θηρεύειν ἀρετὴν* pro Venari s. Consectari. || Cum accus. personæ, Lucian. (1, 245.) de Vulcano Martem ac Venerem *θηρεύειν*, Captante, Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτοὺς, Captabat, Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis: sicut et venatores feris insidiari dicuntur. || Itidem vocem pass. *Θηρεύομαι*, Bud. exp. Capto, Excipio, in Plat. de Rep. 7. (7, 161.) Καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρεύόμενοι. Sic autem *θηρεύομαι* in propria etiam signif. accipi active, dictum modo fuit. ["Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. Zeun. ad K. II. 725. Wakef. S. Cr. 3, 76. Thom. M. 449. ad Charit. 552. 556. Musgr. Tro. 979. Jacobs. Anth. 6, 85. 309. 8, 372. Dionys. H. 5, 38. Boiss. Philostr. 418. Heind. ad Plat. Phædr. 303. ad Gorg. 143. Buttm. 510. Schneid. ad Xen. K. A. 15. De piscatu, Alciph. 22. De aucupio, Ammon. 104. Med., Aristoph. Fr. 219. Plato Gorgia 59. Θ. ὀνόματα, Boeckh. in Min. 85." Schæf. Mss.] *Θήρευμα*, Quod venando capitur, Captura. Affertur tamen e Plat. de LL. pro Venatus. *Θήρευσις*, Venatio, Ipsa venandi actio. ["Heind. ad Plat. Theæt. 363. ad Gorg. 143." Schæf. Mss.] *Θηρεύσιμος*, Qui venatu capi potest, q. d. Venabilis. Exp. tamen in VV. LL. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. [**Θηρευτέον*, Polyb. 1, 35, 8.] *Θηρευτὸς*, Venabilis, si ita loqui liceat. *Θηρευτὴς*, ac *Θηρευτήρ*, [Herod. 2, 70.] Venator. Dicuntur autem non solum ἄνδρες *θηρευταί* ab Hom., sicut et ab Hesiodo, verumetiam (Il. A. 325.) *κύνες θηρευταί*, qui Lat. Canes venatici. At *θηρευτὴς πέρδιξ* Aristoteli est, qui a Plin. vocatur Perdix aucupis index. QUI *Θηρευτικοί* in prosa vocantur, cum ab aliis, tum a Xen. (A. 6, 3.) Et fem. θ. *κύνες*, ab Aristoph. (Il. 157.) Dicitur vero et θ. βίος, Venatoria vita. Item *θηρευτικὴ*, sub. τέχνη, Venandi scientia, Aristot. Polit. 1. Redditur et Venatio, Venatus. [**Θηρεύτρια*, Jo. Climac. Scala 27. p. 403." Boiss. Mss.] *Ἀθήρευτος*, A venatore non indagatus, captus, Xen. K. II. 1, (4, 16.) Ἀκούων οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις—πολλὰ θηρία εἶναι ἅ. διὰ τὸν πόλεμον, exp. Multas feras, a quarum venatione cessatum est. [**Ἀντοθήρευτος*, Schol. Opp. A. 5, 588. **Δυσθήρευτος*, 2, 366. **Εὐθήρευτος*, var. lect. 5, 426. **Νεοθήρευτος*, Zenob. 2, 14. **Ἀντιθήρευω*, Acta Eustathii p. 5. Combef., Nicet. Paphl. Laud. Eust. p. 50." Boiss. Mss. **Διαθήρεύω*, Plato Philebo 18. p. 32.] *Ἐκθήρεύω* pro *θηρεύω*, Venor. [Herod. 6, 31. **Συνθήρεύω*, Aristoph. Θ. 163. "Apollod. 3, 9. Plut. Antonio 29." Boiss. Mss.] *Συνθηρευτὴς*, q. d. Convenator, Venationis socius. [Xen. K. II. 2, 4, 10.] *Φιλοθηρεία*, Amor venationis, Venandi studium. ["Zeun. ad Xen. K. II. p. 238." Schæf. Mss.] Ceterum *θηρεύω* Eust. a *θηράω* deduci ait, s. potius ab inus. v., quod ille ἄρρητον appellat, *θηρέω*, sicut *χεύω* fit a *χέω*, *ζητεύω* a *ζητέω*: in quo certe ei subscribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio, quæ fit a venatore, Od. T. 429. Βάν ρ' ἔμεν ἐς θήρην ἡμὲν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Ἀντολόκου: quod Virg. dicit Venatum ire. Sic Xen. (K. II. 8, 8, 7.) ἐξίεναι ἐπὶ θήραν: (ibid.) ἐξάγειν, et (1, 4, 5.) ἐκπέμπειν: (1, 4,

14.) *θήραν ποιεῖν* exp. Venationem exercere: a Gaza autem ap. Aristot. Capturam exercere. Quod autem dicit Aristot. et alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Lat. itidem, sed sine præp., Venatu vivere, ali. || Interdum vero metaph. ut Soph. Aj. (564.) p. 34. *δυσμενὼν θήραν ἔχων*, Hostes venans, vestigans: ut sit *θήραν ἔχων δυσμενὼν*, pro *θηρώμενος δυσμενεῖς*. Possumus autem, opinor, et Persequens hostes, reddere: cum et venatores persequi feras dicantur, ut alibi docui. Gaudet autem Soph. hoc genere metaphoræ: qua et initio illius Trag. usus est. Admonet tamen Schol. pro *θήραν ἔχων* legi etiam *φρουράν*. Usus est metaph. et Plut. Alcib. Μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων. || Pro Præda venatu capta; qua itidem in signif. ap. Liv. Venatio. ["Ad Diod. S. 2, 452. Soph. Phil. 1146. ad Anton. Lib. 287. Verh., ad Lucian. 1, 358. Musgr. Bacch. 1170. Præda venatu capta, Longus 74. Vill. Conf. c. θύρα, ad Charit. 549. Θήραν συνιστάσθαι, T. H. ad Lucian. 1, 211. Αἱ θ., Heyn. ad Apollod. 827." Schæf. Mss.] *Δυσθηρος*, ὁ, ἡ, Infelix in venatu s. venando, Cui non succedit venatio. [J. Poll. "Opp. A. 3, 431." Wakef. Mss. **Δυσθηρία*, J. Poll.] *Εὐθηρος*, Felix in venatu: ἀγρη, Epigr. Præda e felici venatu proveniens. ["Jacobs. Anth. 6, 400, 10, 403. Quint. Mæc. 8. Brunck. ad Bacch. p. 422." Schæf. Mss. Strabo 14. p. 943. **Εὐθηρία*, J. Poll. 1, 108. **Λεξιθήρ*, **Λεξιθηρος*, *Λεξιθήρας*, **Λεξιθηρέω*, **Λεξιθηρία*, vide supra p. 152. n. 2. **Μισύθηρος*, Xen. K. 3, 9. **Ομόθηρος*, Callim. H. in Dian. 210.] *Πάνθηρον δίκτυον*, Rete ad capiendas omnis generis feras, sicut *πάναγρον* dicitur quasi *πᾶσαν ἄγρην ἀγρεύον*, πρὸς πᾶσαν ἄγρην ἐπιτήδειον: *πάνθηρον δάπεδον*, Aristoph. [B. 351. ubi Br. *ἀνθηρόν*,] pro *παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν*, "ut Schol. exp. Solum omnium ferarum capax, In quo omnes generis animalia versantur." Apud Suid., inquit Bud., legitur *πάνθηρα*, sed non expositum: fortasse autem illud est, quod Panthera dicitur ab Ulpiano, tit. de Act. Emt. et Vend. L. Emtorem, in fine. Nisi potius *πανθηρία* scr. est ap. Suid., et *πανθηρίαν* ap. Ulp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura ap. Ulp.; legitur enim ibi, Veluti cum futurum jactum retis emimus a piscatore; aut indaginem, plagis positus, a venatore; vel pantheram ab aucupe. Ubi exp. Totam capturam. *Σύνθηρος*, Venationis socius, Xen. (A. 2, 6, 35.) Οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναι με σ. τῶν ἀγαθῶν φίλων, Commodum tibi ad venandos amicos fore socium, Socium venationis amicorum. [**Φιλόθηρ*, Polemon Phys. 1, 21. p. 272. Adamant. 2, 11. p. 384. vide Schn. Lex. Suppl.] "Φιλόθηρος, Venationis amator, Venandi studiosus, "J. Poll." ["Nom. propr. fictum, Alciph. 3, 3. Achill. Tat. 2, 34." Boiss. Mss. **Φιλοθηρία*, Xen. K. II. 2, 4, 26. **Φιλοθηρέω*, Cyrill. c. Julian. p. 630. Ælian. V. H. 9, 4. alii perperam *φιλοθηρώσι* a **Φιλοθηράω*: vide Lobeck. Phryn. 626.]

Θηράω, Venor, Xen. K. II. 1, (2, 10.) Διὰ τούτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. || Frequentias metaph., ut Lat. Venor, et ut synonymum huic *θηρεύω*: itidemque redditur sæpe Capto: ut Lucian. (1, 293.) Ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. At vero *θηρᾶν* τοὺς ἀνθρώπους a Xen. dicitur et alio modo, sc. λόγους καὶ ἔργοις: (K. II. 4, 2, 20.) ὄλβον ponitur pro Capere tanquam venando s. venatu, p. 58. Sciendum est autem *θηρώμαι* quoque active interdum sumi, Isocr. Hel. Enc. (26.) *Θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις*, Captans, Bud. Synes. Διὰ πάσης ἐλθεῖν βασιάνου, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, Indagantem, Inquirentem. Soph. Aj. (2.) cum infin., Πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι *θηρώμενον*, exp. Conantem. || At verbo *θηρώμαι* pass. signif. utitur et Xen. A. 1, (2, 24.) p. 416. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν *θηρώμενος*, ubi metaph. etiam capitur, redditurque Captatus, Illectus: sed prius illud malim. Item *θηραθεῖς*, pro Captus, i. e. Persuasus, Diog. L. in Pol. Ἀκούον δὲ τὸ μευράκιον; κατ' ὀλίγον ἐθηράθη, Disputatione philosophi Captus est, Bud. Ego autem malim hic Illectus est. Idem ibid. Διὸ καὶ θηραθῆναι Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ. ["Thom. M. 449. Markl. Suppl. 115. ad Charit. 555. Musgr. Tro.

979. Jacobs. Anim. 139. Anth. 6, 364. 11, 316. Vil-
lois. ad Long. 184. ad Diod. S. 2, 452. Marcell. de
V. Thuc. 4. Boiss. Philostr. 418. Heind. ad Plat.
Phædr. 303. Schneid. Anab. 15. Buttm. ad Plat.
Gorg. 510. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Valck. Hipp.
p. 178. 201. Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. ad Lucian.
1, 359. De piscibus, Longus 18. De prosodia, Clark.
ad Il. A. 67. De fut., ad Thom. M. 7. ad Mær. 184.
Eur. Iph. T. 1289. Matth. 1391." Schæf. Mss.]
"Θηρατέος, Venandus. Et Θηρατέον, Venandum,
"Xen." [K. Π. 2, 4, 8. 'Απ. 2, 6, 8. Soph. Phil. 117.]
Θήραμα, Captura, Quod venando capitur: unde exp.
etiam Præda. Plut. de Prud. Anim. Οἷον ἐαυτοῦ ποι-
οῦμενος ἄγραν καὶ θ. τὸν ἱερόσυλον. ["Jacobs. Anth.
6, 363. Schneid. ad Xen. Pol. 333. ad Charit. 555.
Musgr. Bacch. 1170." Schæf. Mss. * Θήρασις, unde]
Θηράσιμος, Qui venatu capi potest etc. Vide Θηρεύ-
σιμος. [Æsch. Pr. 857.] Θηρατῆς, Venator. Sæpe
metaph. Indagator, Sectar, Bud. ap. Diog. L.
Pyth. Δόξης καὶ πλεονεξίας θ., τῆς ἀληθείας θ. ["Thom.
M. 449. Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss.] Θηρα-
τικός, Venatorius, Ad venationem pertinens: σημεῖα,
Plut. (8, 343.) de canibus. Eid. est Venationis stu-
diosus. Item τὰ θ., Venandi ars, Xen. ['Απ. 2, 6, 33.
* Θηρατήρ, Philostr. 864. * Θηρατήριος, Soph. CEnom.
Fr. 2. ap. Athen. 564. * Θηρατήριον, Lobeck. Phryn.
131.] ΑΤ Θήρατρον, q. d. Venandi instrumentum,
Id quo capimus quæ venamur. Lat. Laqueus, Pe-
dica, Plaga, Rete. Xen. ('Απ. 2, 1, 4.) Οἷτε ὀρνυγες
καὶ οἱ κέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν—φερόμενοι,
—τοῖς θ. ἐμπέπτουσι. Et metaph., sicut Lat. Laqueus
etc. ut cum dicit meretrix quædam ap. Xen. ('Απ.
3, 11, 7.) Καὶ ἐμοὶ συμβουλεύεις ὑφῆνασθαι τι θ. Theo-
dor. Hist. Eccl. 3. Πάγας κατασκευάζων καὶ θ., πρὸς
τὸν τῆς ἀσεβείας ὄλεθρον τοὺς ἐξαπατωμένους ἀγρεύ-
οντα. [Lobeck. Phryn. 1. c. Ælian. H. A. 12, 46.
14, 5. * Θηράτως, Nicol. Damasc. p. 47. Orell., Co-
raii Prodr. Ἑλλν. Βιβλ. 241. * Θηρατὸς, Polyb. 10,
47, 11. Dionys. H. 2. p. 19, 42. * Ἀθήρατος, Lon-
gus 2, 4.] Δυσθήρατος, Qui non facile capi potest
venatione s. venando, Cujus difficilis est venatus s.
captura; generaliter, Difficilis captu s. indagatu:
Plut. Καὶ γὰρ ἄλλως ἑώρα Μιθριδάτην δ. ὄντα. Et
metaph. Cujus est difficilis indagatio s. pervestigatio,
inquisitio; ita enim interpretor ap. Plut. Pericle,
Δ. εἶναι ἱστορίᾳ τὰληθές. Difficilis intellectu, Bud.
ap. Basil. de Parab. Solomonis, Δ. τῆς λέξεως ταύτης
ὁ νοῦς. [Plut. Pompeio 38.] ΗΥΙC contr. Εὐθήρατος,
Qui facile capi potest venando etc. [Æsch. Suppl.
90.] ΑΤ Θήρημα, i. q. θήραμα, VV. LL. ET Θηρητήρ,
ἦρος, ET Θηρήτωρ, ὀρος, ὁ, poet. Venator, Il. E. (51.)
Ἑσθλὸν θηρητήρα· δίδαξε γὰρ Ἀρεμὺς αὐτῇ Βάλλειν
κ. τ. λ.: (M. 170.) Ἀνδρες θηρητήρες: I. (540.) Πο-
λέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας Καὶ κύνας.
"Θηλητήρ, Hesychio κυνηγός, forsan pro θηρητήρ."
[* Θηρήτειρα, Callim. H. in Del. 230. Εὐθήρητος,
Opp. 'Α. 5, 426. * "Ἀναθηράω, Procop. B. G. 2,
20." Kall. Mss.] "Διαθηράω, Venor: vel etiam Ve-
nando indagor. Unde οἱ διαθηρῶντες dicuntur Ve-
natores." ["Philostr. 740." Wakef. Mss. * Ἐκ-
θηράω, Xen. K. 5, 25. Plut. Pomp. 26. * Ἐκθη-
ρατέος, Max. Tyr. Plut." Wakef. Mss. * Καταθη-
ράω, Theogn. ap. Epkema Act. Liter. Soc. Rheno-
Traj. 4, 322." Boiss. Mss. * Προθηράω, Phot. Bibl.
735. * Συνθηράω, Xen. K. Π. 3, 1, 14. 28. * Συνθη-
ρατῆς, 'Απ. 3, 11, 15.]
[* "Θηραίνω, Musgr. Herc. F. 518." Schæf. Mss.]
[* Θηράσσω, Manetho 4, 164.]
"Θηρατεῦσθαι, Suidæ ἀναβάλλεσθαι, in Ms. etiam
"Cod."

¶ Θηρίον, Fera, Bellua: utroque n. modo Cic.
interpr. ut videre est in Lex. Cic.: i. quod θῆρ, sed
hoc poetis est potius peculiare, illud commune poetis
cum ceteris scriptt. Od. K. 171. de cervo, μάλα γὰρ
μέγα θηρίον ἦεν, Callim. H. in Dian. (84.) Αἰ δέ κ'
ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἦ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω,
τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν, (12.) Ἴν' ἄγρια θηρία καίνω,
Xen. K. Π. 1, (4, 16.) Ἀκούων οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις
τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων πολλὰ θ. εἶναι, ἅτε ἀθή-
ρευτα ὄντα διὰ τὸν πόλεμον. Idem θηρία, quorum ve-

natio periculosa sit, enumerat, ursos, leones, apros,
pardales: ut contra cervos et dorcadas et asinos
sylvestres, θ. esse dicit, quæ venari sine periculo
possumus. Interdum cum adjectione. ut ἄλκιμα θ.,
Xen. K. Π. 1, (2, 10.): Θηρία ἀγριώτατα καὶ πολλῆς
ὀμότητος μεστὰ, Isocr. Callim. itidem ἄγρια θηρία in
l., quem modo protuli. Et θηρία ἀτιθάσσευτα, Plut.
(Artax. 25.) φοβερώτερα, Paus. ὑπεράγοντα τοῖς μεγέ-
θεσι, Athen. Sed ut θῆρ pro Leone κατ' ἐξοχὴν accipi,
admonui antea, sic θηρία interdum de Elephantis dici
Suid. annotat. Polyb. (11, 1, 12.) Θηρία μεμονωμένα
καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Idem vero annotatur et de Lat.
Bellua. In hoc tamen, qui e Terent. affertur loco,
Eoue es ferox, quia habes imperium in belluas? ani-
madvertendum factam fuisse jam elephantorum men-
tionem. || Latius tamen patere θηρίων appellationem
sciendum est, adeo ut Ælian. ἀράχνην etiam, Ara-
neum, θηρίον appellet: quidam vero et τὸν ἵπα
inter θηρία enumerarunt. Ideoque suspectus esse non
debit Marcello Diosc. l. ubi θηρία Lumbricos ap-
pellat, quod quidam Animalia ventris interpr., quos
ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Gal.
Apud Medicos vero peculiariter dicuntur Bestiæ
venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt.
Unde quod Diosc. de vitice dicit, Καὶ τὰ φύλλα ὑπο-
θυμωμένα τε καὶ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin.
vertit, Suffitu quoque aut substratu fugant venenata.
Dicitur certe et de aquatilibus: unde Plut. (10, 5.)
θ. ἐναλά τε καὶ πεζά. Et quidam Comicus ap. A-
then. negat ulla θηρία infeliciora esse quam pisces.
Sic ap. Aristot. "Ἐξω γὰρ φαλαίνης καὶ δελφίνος οὐδέν
ἐστὶν ἐν τῷ πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum
nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos
et parvos delphinos. Quod item ap. eund. Aristot.
est de delphinibus defunctum portantibus, Ὄπτε μὴ
καταβρωθῆναι ὑπὸ τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. in-
terpr. Ne laceraretur a belluis. || Hippocrati Lum-
bricus, Hulus ἄγριον, Gal. Vide Θηρίωμα. ["Ad
Charit. 580. Jacobs. Anth. 6, 379. 12, 114. Boiss.
Philostr. 320. Lobeck. Aj. p. 278. Vitium, Casaub.
ad Athen. 49. Ulcus tetrum, Wakef. Phil. 173. De
elephantis, ad Diod. S. 2, 310. 314. 339. 340. 345.
348. 349. 383. 389. 511. Plut. Alex. p. 145. Schm.
Serpens, ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss. * "Αὐ-
τοθήριον, Fera ipsa, Chrys. in 1 Ep. ad Rom. Serm.
2. T. 3. p. 16." Seager. Mss. * Θηριοβολία, Epi-
phan. Hær. 17. init." Routh. Mss. * Θηριοβόρος,
ad Charit. 538. (Vide Θηριόβορος.) * Θηριοβρωτος,
ibid. Diod. S. 2, 285." Schæf. Mss. * "Θηριογνώ-
μων, Const. Manass. Chron. p. 85." Boiss. Mss.]

Θηριόδηγμα, Morsus a fera illatus: peculiariter
vero Morsus serpentis. Diosc. 2, [97. Lobeck. Phryn.
304.] Θηριόδηκτος, ὁ, ἡ, A fera s. bellua morsus: pe-
culiariter autem Morsus a serpente, aut animali vene-
nato. Diosc. de Anchusa, Δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριο-
δήκτοις βοηθεῖν· μάλιστα δὲ ἐχιόδηκτοις. De qua Plin.
Efficax contra serpentes, maximeque viperas. Mar-
cellus ap. Diosc. inconstanter Plinium vertisse scri-
bit θηριόδηκτα, nunc Bestiarum morsus, nunc Vul-
neta: et θ. reddendum esse A serpentibus morsus,
D A venenatis morsus. [* Θηριόδηκτικός, Epiphan. in
Inscr. Operis adv. Hær. * Θηριοδίωξ, Lobeck. Phryn.
612. * Θηριοειδής, Adamaut. Phys. 1, 1. p. 323.
* Θηριοθήρας, Const. Manass. Amat. 2, 81." Boiss.
Mss. * Θήριοκόςμος, Procop. Anecd. p. 40. 41. * Θη-
ριοκτόνος, Eust. Od. A. p. 54, 36. * Θηριοκτόνον, Gl.
βοτάνη, Sandonicum. * Θηριολέξης, * Θηριόλεξίς,
Lobeck. Phryn. 628.] Θηριομάχος, Qui cum feris s.
belluis pugnat, Ferarum oppugnator, Lucian. (2,
340.) Καὶ τὸν μέγαν θ. Ἡρακλέα. A Bas. θηριωμά-
χοι etiam Venatores, ut Bud. scribit, numerantur
inter theatricos. [* "Θηριωμάχης, Diod. S. 2, 537."
Schæf. Mss.] Θηριομαχέω, Cum belluis depugno.
["Diod. S. 1, 211. ad 361." Schæf. Mss. * "Θηριο-
μαχία, Pugna belluarum, Philo J. 1, 602." Wakef.
Mss. * Θηριομυγῆς, Tzet. ad Lycophr. 45. * Θηριο-
μυξία, Gem. Pletho Epit. Dogm. Zor. et Plat. 7. in
Fabricii B. Gr. 14, 143. Θηριόμορφος, Chrys. Hom.
9. in 1 ad Cor. p. 299. * Θηριομορφία, Epiphan. 1,
208.] Θηριονάρκη, dicitur Frutex quidam foliis sub-

herbaceis, flore roseo, sic dictus quod serpentibus admotus torporem inferat, Gorr. Hanc Plin. cui-cunque adnotam feræ torporem afferre scribit. [*Θηριοπρεπής, Cyrill. Alex. in Isaiam p. 834. * “Θηριόστερνος, Nicet. Eugeu. 4, 78.” Boiss. Mss.] Θηριότροφος, Qui belluis vescitur; peculiariter Qui serpentibus vescitur. Gal. ad Gl. 2. Θ. Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. AT Θηριοτρόφος cum accentu in penult. Qui belluas alit: [“Schol. Il. E. 283.” Wakef. Mss. * “Θηριοτροφέω, Abresch. Add. ad Aristæn. 115. 148. Wagner. Alciph. 2, 223.” Schæf. Mss.] Θηριοτροφέϊον, Locus, ubi belluæ aluntur, Leporarium, h. e., ut Varro ap. Gell. exp., Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia, quæ pascuntur. Recentiores Vivarium, Roborarium appellarunt, Gell. Varro 3, 13. Nam sylva erat supra quinquaginta iugerum maceria septa: quod non Leporarium, sed θ. appellabat. Θηριοφόνος, Belluas occidens. Θηριοφόνον dictum est a quibusdam Aconitum, quod feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur et Θηριοφόνον e Plut. [*Θηριόψυχος, Theod. Prodr. Rhod. p. 25.] Θηριάλωτος, ὁ, ἡ, A bellua captus. [* “Θηριάλωσις, Symm. Gen. 49, 9. Euseb. Demon. Evang. 378.” Kall. Mss. * “Θηριώνυμος, Tzetz. Ep. 2. p. 268. Const. Manass. Chron. p. 85.” Boiss. Mss. Epith. Tigridis fluvii, Eust. ad Dionys. P. p. 172.]

Θηριακός, ut λόγος, Diosc. Sermo s. Tractatus de feris; peculiariter de Iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt. Et ἄλες θ. ap. Medicos, Sales e viperis; ἀρίσκοι s. τροχίσκοι, Panes s. Pastilli e viperæ carnibus confecti ad theriaces præparationem. At θ. φάρμακα, Medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt: eo ab alexipharmacis differentia, quod hæc venenis intro sunitis, illa venenis a morsu animalium intro subeuntibus medeantur. Et θ. subaud. ἀντίδοτος, Antidotus adversus venena omnia efficax, [Trall. v. p. 77.] Ac quamquam omne, quod eam habet facultatem, θ. vocari possit; nam et allium, rusticorum theriacem Gal. appellat; hoc tamen nomen præcipue obtinuit celeberrimum illud Medicamentum e simplicibus plurimis et viperarum carne compositum, valens ad venena omnis generis, sive morsu s. potu in corpus pervaderent. Gorr. Apud Thasios, ut scribit Plin. 14, 18. vitis etiam vocatur θηριακή, cujus et vinum et uva contra serpentium ictus medetur. [Θηριακή ἄμπελος, Geopon. 4, 8.]

Θηριώδης, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus: ἄνθρωπος, Aristot. Eth. 7, 1. θηριώδεις φύσεις. 7, 5. qualis fuit ejus mulieris, quam τὰς κνούσας ἀνασχίζουσιν τὰ παιδία κατεσθίειν dicit: qualis item barbarorum ἀπηγριωμένων, de quibus ibi proluxius loquitur. Apud Eund. ibid. Κἂν ψοφήσῃ μὲν, θ. δειλίαν δειλός. Item θ. βίος, Athen.: Plato, Τὸ τῆς ψυχῆς (μέρος) θ. τε καὶ ἄγριον, Illa pars animi, in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. Θ. ἀδίκημα, Ferum facinus, VV. LL.: θ. παραφροσύνη, Hippocr. Ferina iusania; Per quam aliquis discurrit, calcibus dentibusque petit, et sibi ab omnibus fieri insidias putat, Gal. in 2 Prorrh. annotat: vel, ut paulo post exp., cum ii, qui melancholice insaniant, in obvios quosque desæviunt: ita ut hoc nomine Vehemens melancholia significetur. Gorr. Apud eund. Hippocr. (1169.) ut Gal. annotat in 2 Comm. in 6. Epid., per θηριώδες aliqui intelligunt φθίσειν, quod qui eo morbo laborant, propter unguum curvitatē feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, proprie Pulmonis hulus; alii vero, ut priore Comm. idem Gal. scripsit, τὰς ἀσκαρίδας καὶ τὰς ἐλμίνθας: alii Elephantem, alii Cancrum: ipse vero πᾶν τὸ κακὸν θες, Malignum, Gorr. Apud Diosc. autem 2, 131. Σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς, καὶ θηριώδη καὶ ἄνθρακας, Hermol. vertit Ulcera fera, Marcellus Ferina: putans diversa esse a Theriomatis, et inde dicta, quoniam asperius sæviunt. Quo referendum quod ap. Plut. (6, 631.) est, Φλεγμοναὶ περὶ τραύματα, καὶ νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις, καὶ περιωδοναὶ κοιμωμένων. At θ. ἥθη, Aristot. Quæ modum excedunt in unoquoque vitio, Bud. Copulantur vero a Xen. (K. Π. 5, 2, 8.) κυνικὸν καὶ θ., sicut a Plut. ἀναίσχυντον καὶ θ., ἀνήμε-

ρον καὶ θ., ἄτεγκτον καὶ θ.: quibus opp. ἐκκελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. At τὸ θ. neutr. et subst. pro Feritas, Lucian. de Salt. “Ἀχρὶ τοῦ ἄγριον καὶ θ. παραγόντων. Plut. Artax. (19.) Τὸ θ. αὐτῆς καὶ δυσμελικοτον. || Belluosus, ut θάλασσα, Belluosum mare, i. e. Belluis refertum: Belluosus Oceanus, Horat. Item in VV. LL. ἐν θηριώδει, In loco feris frequenti. [“Markl. Suppl. 201. Cattier. Gazoph. 55. Boiss. Philostr. 321. Abresch. Lectt. Arist. 109. Feris refertus, Herod. 457. (4, 191.) De ulceribus, Casaub. Athen. 78.” Schæf. Mss.] Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum, Isocr. (Busir. 10.) Θ. διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. Apud Eund. θ. Ζῆν, sicut ap. Plut. Ζῆν ἄγεν-νῶς καὶ θ. [* “Θηριώδεια, Suid. v. Θηριῶ.” Boiss. Mss. Tzetz. Lycophr. 111.] Θηριωδία, ἡ, Feritas, i. QUOD θηριότης: quibus Aristot. Eth. 7, 1. opp. τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρετὴν ἡρωϊκὴν καὶ θεαίν. [“Valck. ad Chrys. p. 13.” Schæf. Mss.]

Θηριῶ, Effero, In ferinam naturam verto. Unde in pass. θηριῶσθαι, Efferrari, In belluinam naturam abire. Quod vero Crantor dicit, Τῷ ἀνωδύνῳ θηριῶσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, Cic. vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere, Lex. Cic. Item ap. Medicos τεθηριωμένα ἔλκη, Ulcera, quæ ad feritatem transierunt, ab habitu mitiore ad asperiores, ut Marcell. interpr. Diosc. 3, 11. Καὶ τὰ φαγεδαίνικα ἔλκη καὶ τὰ τεθηριωμένα. || Θηριῶσθαι apud rei rusticæ scriptt. Bestiolis infestari, Vermiculari, Bud. quo modo et ζωῶσθαι dici, suo loco annotatum est. Theophr. de nucleo palmæ et similibus, “Ὅθεν οὔτε θηριῶνται καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, οὔτε ἀναξηραίνονται. [“Diod. S. 2, 574. Casaub. ad Athen. 113.” Schæf. Mss. Theophr. Char. 12.] Θηριῶμα, Ulceris genus teterrimi, quod idem esse cum carcinomate multorum opinio est. Id Celsus 5, (28.) prodidit et per se nasci, et interdum ulceri ex alia causa facto supervenire: colore esse vel livido vel nigro: odore fædo, multo, et muco simili humore: id ipsum ulcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigne tantum moveri: at circa dolorem esse et inflammationem: interdum etiam febrim oriri: nonnunquam ex ulcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere: quæ omnia sæpe intendi, fierique ex his ulcus, quod ἔρπητα ἐσθιόμενον Gr. vocant. Quod et J. Poll. scribit, Αἷμα πολὺ καὶ μέλαν καὶ δυσώδες ἀφίεται, μετὰ μελανίας τὴν σάρκα ἀνεσθίον: fieri autem in verendis virorum, interdum et in digitis. Gal. vero Comm. 2. in Epid. 6. scribit aliquos existimare θ. proprie dici Ulcus, quod in pulmone est. In VV. LL. est τὸ θ. a Diosc. et Gal. vocari etiam τεθηριωμένον et θηριώδες ἔλκος: Hipp. θηρίον: Gal. etiam ἄγριον ἔλκος: Lucr. Ulcus tetrum. Θηριώσις, Effertatio, In feram s. belluam mutatio, Lucian. (2, 296.) Καλλι-στοὺς θηριώσις, quæ ab Junone in ura mutata poetarum fabulis traditur. Ἀποθηριῶ, Effero, Effertatum reddo, Cratin. Οἶνος γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριῶ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Apud Polyb. (1, 79, 8.) pro Ad feritatem et crudelitatem incito. || Pass. est Ἀποθηριῶμαι, Effero: unde ἀποθηριούμενα ἔλκη. [* Ἀποθηριώσις, Plut. 10, 321.] “Διαθηριῶ, Effero, s. Prorsus effero et exacerbo.” [Plut. 7, 305.] Ἐκθηριῶ, Effero, E miti natura in belluinam muto. [Eur. Bacch. 1329.] “Ἐκθηρίζω, Effero, Exaspero, “VV. LL.”

¶ Θηρίδιον, Bestiola, Theophr. (H. Pl. 3, 15, 4.) Φέρει καὶ κωνυκώδη τινὰ κοῦλα, — ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνε-ται κωνωποειδῆ, Plin. Fert et terebinthus folliculos emittentes quædam animalia ceu culices, [“Etyim. M. 619.” Boiss. Mss. * Θηράφιον, Gl. Fericula, Gal. de Antid. 2, 437. Vide Corai. ad Isocr. p. 100.] ΦΗΡ, πρὸς, ὁ, Fera, Æol. pro θήρ, Il. A. (268.) Φηρίσιν ὀρεσκόφιοι, pro Centauris, ubi tamen quidam φῆρας quasi φηῆρας dici putarunt, i. e. διφνεῖς: sed θήρ, et μῆζοθρη, cui respondet Lat. Semifer, et θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. Imitatus autem est Homerum Pin-darus in voce φήρ.

“ΘΗΡΙΚΑΕΙΟΙ κύλικες, et Θηρίκεια ποτήρια, dicta

"a Thericle quodam tornatore : quorum mentio ap. Athen. et Theophr." [H. Pl. 5, 3, 2.] "ac Suid., necnon ap. Plin." ["Θηρίκλειος, Jacobs. Anth. 11, 222. Aristoph. Fr. 273. ad Lucian. 2, 332. ad Phalar. 305. Thom. M. 451. T. H. ad Plutum p. 432. Valck. Phœn. p. 66. Mær. 188. et n., Toup. Opusc. 2, 220. Bergl. Alciplir. 229." Schæf. Mss. Θηρίκλειος, ἡ, sub. κύλιξ, Plut. 8, 450.]

"ΘΗΣ, ἡὸς, ὁ, Operarius s. Servus mercenarius, "Qui mercede alicui servit, Qui mercedis causa operam suam locat alicui: cujusmodi genus hominum erat in ultimo censu ap. Athenienses, ut Proletarii et Capite ceusi ap. Romanos: medii inter δούλους et βαναύσους. Aristot. Polit. 3, 3. dicit τῶν ἀναγκαίων ἔργων τοὺς μὲν ἐνὶ λειτουργοῦντας τὰ τοιαῦτα, δούλους esse: τοὺς δὲ κοινῇ, βαναύσους καὶ θήτας. Et Plut. Solone, (13.) p. 155. e plebeis eos nominatos fuisse ἐκτεμνομένους et θήτας, qui divitibus ἐγεώργουν, ἕκτα τῶν τελομένων τελοῦντες. Hique θήτες Athenis infimi census cum essent, ex instituto Solonis οὐδεμίαν ἀρχὴν ἤρχον, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας, ut idem Plut. testatur (18.) p. 160. Hesiod. vero "E. 2, (220.) jubet Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἐρίθον Δίξεσθαι. Homerus quoque θῆτα vocat Famulum s. Ministrum mercenarium, Od. Δ. 644. ἡέ οἱ αὐτῷ Θῆτες τε δμῶές τε δύναιτό τε καὶ τὸ τέλῃσαι. Nam et ibi Scholiastæ θήτας accipiunt τοὺς ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντας, Qui mercedis causa serviunt, ob inopiam sc., cum alioqui ingenui sint et liberi: ut et J. Poll. 4. scribit πελάτας et θήτας esse ἐλευθέρων νόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλεύοντων: itidemque Eust. 1246. θήτας et λάτρεας dici οἱ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ut Apollo, inquit." ["Thom. M. 452. Musgr. Heracl. 164. Kuster. Aristoph. 110. ad Dionys. H. 1, 255. Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., ad Timæi Lex. 151. 212. Act. Traj. 1, 119. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Eran. Philo 169. Koen. ad Greg. Cor. 91." Schæf. Mss. * Θηρίον, Athen. 119.] "Θητῶνιον, τὸ, Pretium quo ejusmodi mercenarius operarius conducitur et veluti emitur, Pretium quo mercenarius operarius et minister operam suam locat ac ceu vendit: Suidæ τὸ τοῖς μισθωτοῖς δίδόμενον. Θητικὸς, Pertinens ad τοὺς θήτας, Mercenariorum proprius et peculiaris: vel etiam Mercenarius, adjective accipiendo eam vocem. Aristot. Rhet. I. 1. Οὐ γὰρ ἔστι κομῶντα ῥᾶδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν, nec etiam ἐργάζεσθαι βάνανσον τέχνην. Sic Idem Polit. 3, 3. Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐπιτηδεύσαι τὰ τῆς ἀρετῆς, ζῶντα βίον βάνανσον ἢ θητικόν. Idem Polit. I. 8. Διόπερ οὐ τῶν ἐλευθέρων κρίνομεν εἶναι τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θητικωτέραν. Alioqui θητικὸς dicitur etiam Qui constat ex ejusmodi mercenariis famulisque operariis: ut cum idem Aristot. Polit. 2. c. 10. dicit τὸ τέταρτον τέλος Athenis fuisse τὸ θητικόν, οἷς μηδεμίαν ἀρχὴν μετῆν. Et 6, 7. esse τέσσαρα μάλιστα μέρη τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάνανσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικόν absolute et substantive pro τὸ θητικὸν πλῆθος, h. e. τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῖον: ap. Suid., καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον: ut τὸ οἰκετικὸν de Famulatio dicitur." ["Jacobs. Anim. 280. Anth. 6, 307. Koen. ad Greg. Cor. 91. Θητικόν, Timæi Lex. 212. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 99." Schæf. Mss.] "Θητεύω, Mercede servio, Mercede operam meam loco. Od. Σ. (356.) Ξεῖν', ἡ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευμένον, εἰ σ' ἀνελοίμην, Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται· Αἰμασίαν τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων; Sic Apollo initio Alcestidis Euripideæ dicit, καί με θητεύειν πατὴρ Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἀποιν' ἠνάγκασεν. Et Plato Polit. 2. de Gyge, εἶναι αὐτὸν ποιμένα θητευόντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἀρχοντι. Et Philostr. Ἐθήτευσαν εἰς τὸ τεῖχος, Operam suam mercede locarunt ad muri extructionem. Apud Herod. (8, 137.) legimus etiam, Ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆϊ, addito ἐπὶ μισθῷ, quod alias ei includitur." ["Ad Diod. S. 1,

315. 2, 546. Boiss. Philostr. 353. 569. Thom. M. 452: Wakef. Alc. 6. Pierson. ad Mær. 63. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. Ut δουλεύω, Musæus 151. cf. Eur. Or. 926. Horat. Carm. 2, 8, 17.] "UNDE Θητεύς, ἑως, ὁ, Qui operam suam mercede locat, Qui mercede servit s. famulatur: i. q. θῆς. Legitur ap. Suid. in Ms. etiam Cod. Θητεύς καὶ θητικόν: et declarationis loco subjungitur, Εἰς δ' διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίους τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν τελεῖν οὗτοι δὲ οὐδεμίαν ἤρχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. Quæ verba ex Harpocr. desumpta sunt: ap. quem tamen non θητεῖς scriptum, sed θήτες, quod magis probat: atque ita eum scripsisse patet ex Autiphontis I., quem subjungit, Τοὺς τε θήτας ἀπαντας ὀπίλτας ποιῆσαι. Est ab eod. θητεύω et SUBST. Θητεία, Servitus s. Famulatus mercedis causa: ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία: Hesychio * μισθοδουλεία, et μίσθωσις: eam autem μίσθωσιν intellige Qua quis operam suam alicui mercede locat. Isocr. Ἐπὶ θητεῖαν ἰόντας." ["Wakef. Ion. 588. Pierson. Veris. 10." Schæf. Mss. Orph. Arg. 21.] "Ἀθήτευτος, Hesychio ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, Qui nulli mercede servit: παρὰ τὸ μὴ θητεύειν." [* Παραθητεύω, Plut. 9, 52.] "Porro ut ad ἤς redeam, habet id gen. FEM. Θῆσσα, et ATTICE Θῆττα. Ita enim dicitur Ancilla mercenaria, Famula mercede conducta, Quæ mercede alicui servit, Quæ mercede operam suam locat. Plut. Coriolano (25.) Ἴππου ἐνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήσσας ἀτονήσαντος. Meminit hujus v. Harpocr. quoque. Cum enim e Demosth. Orat. περὶ Ἀγνίου κλήρου (1067, 27.) attulisset hæc verba, Τῶν ἐπικλήρων ὅσα θητικὸν τελοῦσιν, subjungit aliquanto post, Demosthenem hic ἐπικλήρον nominasse τὴν πενιχρὰν κόρην quam θῆσσαν appellant Attici: fuisseque ἐπάναγκες τοῖς ἐγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς δίδοναι, teste etiam Posidippo Comico. Quæ ap. Suid. quoque leguntur: cui itidem Θῆττα est ἐπικλήρος οὐκ ἔχουσα φερνὴν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέρων προικιζομένη κατὰ τὸν νόμον τῶν πεντακοσίων δραχμῶν. Unde intelligimus θήσσας s. θήττας fuisse Virgines pauperculas, a parentibus sine ulla hæreditate relictas, ideoque opus habentes mercede famulari s. ancillari aliis. Qua de re et Eust. 1246. Eurip. θῆσσαν usurpavit etiam pro θητικὴν, nimirum θῆσσαν τράπεζαν appellans τὴν μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, Cibum qui apponitur iis qui mercede operam suam locant et serviunt: initio Alcestidis. Ibi enim Apollo dicit, Ὡ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὢν. Ad verbum, Servilem et mercenariam mensam." ["Thom. M. 452. Wakef. Alc. 2. Bast Lettre 122. Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., Valck. Phœn. p. 519. Anim. ad Ammon. 99. ad Lucian. 1, 312. Adj., Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Toup. Opusc. 2, 220." Schæf. Mss. * Ὡσσοος, Servilis, Athenag. Leg. 17. p. 79." Routh. Mss. * Ὡσσαι, In servitutem redigere, Tab. Heracl. p. 226." Schn. Lex. v. Ὡς.]

"ΘΗΣΕΥΣ, Theseus: Filius Ægei et Æthrae, Heros fortissimus, et Herculis imitator, Atheniensis: que reipublicæ fundator. A quo PATRONYM. Θησεΐδης, Thesei filius. In Epigr. Θησεΐδας quidam vocat Athenienses, utpote nepotes et posteros Thesei. Ab eod. DICTUR Θησεῖον, Templum et lucus Thesei, sub. ἱερὸν vel τέμενος. Hesychio enim teste Θησεῖον est νεὼς Θησεῶς ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον: ut et Aristophanis Schol. tradit servos qui ad τὸ Θησεῖον confugissent, habuisse ἀσυλίαν. Sed addit Hes. fuisse Athenis etiam δεσμωτήριον quoddam hoc nomine, necnon φυτὸν τι ποιόν: cujus plantæ meminit Theophr. H. Pl. 7, [12, 3. Schn. cujus Indicem consule.] "et Plin. 21, 17. 22, 22." [Plut. Thes. 35.] "Plur. NUM. τὰ Θησεῖα, sc. ἱερὰ, Festum in honorem Thesei agitari solitum Athenis, teste Hes. In quo festo ferunt populo datum fuisse congiarium.

"A nomine vero *Θησεῖον*, significante Fanum et lu-
cum Thesei, est *COMPOS*. *Θησεῖοτριψ*, quo deno-
tatur Is qui in Thesei templo s. luco, utpote asylo,
versatur et tempus terit: Etymologo ὁ ἐν τῷ *Θη-
σεῖῳ διατρίψας*, afferenti ipsum ex Aristoph. Polyi-
do. Præterea a Theseo *DENOMINATA* *Θησηῖς*
κουρά, Theseis tonsura: qua nimirum τῆς κεφαλῆς
τὰ πρόσθεν μόνον κείρεται, usurpata olim a Theseo
adolescente, prius autem ab Homericis Abantibus,
ut Eust. tradit, et ante eum Plut. Theseo (5.) p. 3.
Alioqui *Θησηῖς*, dicitur etiam Poëma de Theseo et
rebus ab eo gestis." [*Θησείδης*, Musgr. Suppl.
713. Wakef. Eum. 1016. Jacobs. Anth. 9, 84. Mar-
cellus 33. et Jacobs. *Θησεῖδαι*, Toup. Opusc. 1, 193.
2, 195. *Θησηῖος*, Wakef. Phil. 562. *Θησεῖοτριψ*, A-
ristoph. Fr. 263. *Θησεῖον*, Schol. Aristoph. Πλ. 627.
et T. H., Kuster. 116. Fr. 263. 275. Porson. Hec.
p. 75. Ed. 2., ad Diod. S. 1, 307. Valck. Callim. 169.
Fabric. B. Gr. 1, 326. Dawes M. Cr. 249. *Θησηῖς*,
Æsch. Eum. 1029. Abresch. 2, 134. *Θησηῖς*, Valck.
Phæn. p. 95. ad Mær. 301. ad Charit. 310." Schæf. B
Mss. * *Θησειομύζειν*, Etymologo λέγειν ἐν τῷ *Θη-
σεῖῳ*.]

"*ΘΙΑΣΑΙ*, Hesychio χορεύσαι, Choros ducere, Tri-
pudiare, afferenti itidem *θίασον* pro *χόρευσον*, Tri-
pudiatō, Choros ducito." [*Θιάζω*, Wakef. Ion.
564. Musgr. 552." Schæf. Mss. Vide et Barnes. ibid.
* "*Θιασμός*, Festum, Eur. Etym. M." Wakef. Mss.
* "*Ἐκθιάζω*, Orig. in Jo. 10, 195. Ed. Ben." Routh.
Mss.] "*Θιασος*, ον, ὁ, Hesychio χοροῦ σύστασις,
Cætus et multitudo tripudiantium: ac proprie
quidem τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos cho-
ros agitans: ut et Athen. (362.) tradit *θίασον* vo-
cari τὸν τῷ Διονύσῳ παρεπόμενον ὄχλον, in exem-
plum ex Eur. afferens hunc senarium, Ὅρῳ δὲ θιά-
σους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Cui adde Demosth.
(313.) Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων
διὰ τῶν ὁδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθρῳ, καὶ
τῇ λεύκῃ, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ
τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν, Εὐοὶ σαβοῖ, καὶ ἐπορ- C
χοῦμενος ὕψις ἄττης, ἄττης ὕψις· ἐξαρχος, καὶ προηγε-
μῶν, καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὑπὸ τῶν γραῖδων προσαγορευόμενος. Sic Virgil.
Ecl. 5. Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho,
Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Et Æneid.
17. Tum quorum attonitæ Baccho nemora avia
matres Insulant thiasis,—undique collecti coeunt.
Sic Suid. ex Aristoph. *θιασος* μουσῶν affert pro
ἱερὸς χορός. || Hesychio ἐσμός γυναικῶν, Examen
et caterva mulierum, forsitan operantium Bonæ
Deæ: et generalius σύλλογος ac τὸ ψιλὸν πλῆθος,
Conventus, Cætus, Collecta multitudo. Quomodo
et Harpocr. cum dixisset *θίασον* esse τὸ ἀθροίζο-
μενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεοῦ, unde et A-
then. dictum vult quasi *σίασον*, παρὰ τοὺς σιούς τοὺς
θεοὺς Dorice, ap. Demosth. et Xen. addit, Ionem
ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ponere hoc nomen. Sic
sane Philo de Mundo dixit, Ψυχῶν ὁ θιασος οὗτος
ἀσωμάτων ἐστὶ. Plut. Antonio (23.) Χορεύονται, κιθα-
ρῶδοι, ὀρχησται, καὶ τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροα- D
μάτων θιασος. Plato Politico, Κενταυρικὸν δρᾶμα,
καὶ σατυρικὸς θιασος. Et Theodor. Hist. Eccles.
1. 3. τὸν θίασον τοῦ Χριστοῦ dicit, quem et χορὸν
appellat: ut Basil. τὸν εὐσεβέας θίασον: cui opp.
ὁ κακίας θιασος ap. Xen. Apud eum enim (Ἄπ. 2,
1, 31.) ἡ ἀρετὴ τῇ κακίᾳ dicit, Τίς ἂν εἴ φρονῶν τοῦ
σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Tui cætus et sodali-
tiji esse, i. e. Partes tuas sectari. Budæus namque
τοῦ αὐτοῦ θιάσου εἶναι hic interpr. Socium, Sodalem
et sectatorem esse. || Convivantium cætus, Convi-
vium; unde Hes. quoque exp. non solum Βακχικὸν
πλῆθος, sed etiam εὐωχία. Et Athen. (1. c.) cum
ἐράνους esse dixisset τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων
εἰσαγωγίας, subiungit, hunc ipsum ἔρανον vocari
etiam *θίασον*, indeque συνθιασώτας appellari τοὺς
συνιόντας ἐρανιστάς. Atque eo sensu accipiendum
quod Idem initio libri 5 dicit, Τὰ τε φυλετικὰ δεῖ-
πνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν· ἐτι δὲ τοὺς θιάσους
καὶ * τὰ φρατρικὰ καὶ * ὀργεωνικά. Et Plut. (7, 204.)
de Æginetis ait, Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς κα-

A "*λουμένους θιάσους*· ἐν ᾗ καθ' αὐτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἐκαί-
δεκα μετὰ σιωπῆς ἐστιῶνται. Qui loci innuunt certa
quædam certis in regionibus fuisse convivia s. con-
vivantium certos cætus." [*Leon. Tar. 91. Jac-
cobs. Anth. 7, 32. 9, 454. 11, 113. Phryn. Ecl. 213.
Diod. S. 1, 270. Valck. Adoniaz. p. 277. Phæn.
p. 68. 299. (1744.) Toup. Opusc. 1, 194. 2, 83;
Bergl. Alciph. 177. Wakef. S. Cr. 3, 48. Vit. Soph.
p. ix." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 1059.] "*Θιασάρ-
χος*, Sacri chori princeps, Princeps et antistes sa-
crificantium vel solemni cætu deum colentium. Lu-
cian. (3, 333.) Τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστια-
νῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱεροῦσι καὶ
γραμματεῦσιν αὐτῶν ἐγγενόμενος· καὶ τί γὰρ; ἐν
βραχεῖ παιδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θια-
σάρχης, καὶ ἐκναγωγὸς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν.
NEC NON *Θιασώδες ὥραι* ap. Nonn. (Jo. 15, 17.)
Tempora thiasis celebra, s. Tempora festa et ovan-
tia, ut alii interpr. ITEM *Θιασῶν, ὦνος, ὁ, Domus*
s. Locus in quo thiasi et festa convivia agitantur aut
choreæ exercentur. Hesychio *θιασῶνες* sunt οἱ
ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι, Domus in
quibus convivantium turba convenit epulatum." [
* "*Θιασώ*, Musgr. Bacch. 114. 557." Schæf. Mss.
Athen. 432. ex emend. Schweigh.] "*Ἐτ θιασῶται*,
Qui in unum locum convenire solent choreas agi-
tatum aut celebratum convivia, Sodales qui simul
choreas exercent aut epulantur. Hesychio *χορεν-
ταί*: Harpocratiōi οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων ex
Isæo. Apud Suid. ἐλθὲ χορεύσων ἱερῶν ἐς θιασῶ-
τας: ubi χορευτὰς intelligit. Frequentius de his qui
sacrificiorum et cultus divini prætextu veluti so-
dales coibant festis diebus, epulisque et vino in-
dulgebant. Xen. Σ. (8, 1.) de Amore loquens,
Ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Ari-
stot. Ethic. 8, 10. Ἐνταῦθα δὲ τῶν κοινωνιῶν δι' ἡδο-
νὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασῶν καὶ ἐρανιστῶν·
αὗται γὰρ θυσίας ἐνεκα καὶ συνουσίας. Et apud
Athen. unus e Dipnosophistis consortes et con-
vivii socios compellans dicit, ἄνδρες θιασῶται: ut
ipse quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit
τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Porro ut Xen. in illo l.
dicit τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται, sic Theodorit. Hist.
Eccles. 1. 2. τῆς * Ἀριομανίας θιασῶται, pro Secta-
tores, Socii: metaphora ab iis qui choros et pom-
pas in dei alicujus honorem instituunt, et magna
caterva tripudiant ovariantque, dei simulacrum dedu-
centes: unde et οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες sacerdotumque
ordo nominantur θιασῶται a Dionysio Areop." [
Schneid. Præf. ad Demetr. Phal. p. ix. Mær.
186. et n., Toup. Opusc. 1, 194. Musgr. Bacch.
114. Jacobs. Anth. 11, 113. ad Lucian. 2, 252. Phry-
nich. Ecl. 213. Hymnus in Bacchum." Schæf. Mss.
* *Θιασῶται*, Opp. K. 4, 298. * *Θιασίτης*, J. Poll. 6,
8.] "*Θιασωτικός*, Ad ejusmodi sodalitia perti-
nens, Aristot. Econ. 1. 2." [* *Συνθιασος*, Schol. Eur.
Phæn. 802. Lobeck. Phryn. 173.] "*Συνθιασῶτης*,
Consorts τοῦ θιάσου. Et plur. συνθιασῶται, qui et
θιασῶται. Redditur autem et Sodales. Apud Ari-
stoph. Πλ. (508.) jocose, δύο πρεσβύτα συνθιασῶτα
τοῦ ληρεῖν, Consortes delirii. Vide *Θιασῶτης*." D
Præterea a *θιασος* est *VERB*. *Θιασεύω*, idem fere
significans quod *Pompatice* et thiasi more progre-
dior aut egredior. Greg. Ἄγε δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ
λόγος ἐντεῦθεν θιασεύτω, καὶ πῶς δεῖ τὸ θεῖον ὑπο-
λαμβάνειν, φασκέτω: quod Budæus idem esse vide-
tur ac ἐξαρχέτω." [Strabo 12. p. 845. Eur. Bacch.
75. 374. Ion. 552. * *Θιασεῖα*, Proclus Anal. 2, 442.
* *Συνθιασεύω*, Strabo 10. p. 723.]*

ΘΙΓΩ, ἔγω, Tango, Attingo, Mosch. (1, 28.) Ἦν
δὲ λέγη, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὅπλα, Μήρι
θίγης, Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κε-
φαλῆς, Plut. Popl. Τῶν σπλάγγων θίγοντες. Invenio
autem ap. Eund. et pro Attingo, quod etiam Per-
stringo breviter dicitur. Item pro Tango aliquem,
i. e. Taxo: quod et ἀπτόμαι. ["Musgr. Ion. 521.
Wakef. Trach. 715. Jacobs. Anim. 32. Anth. 6, 168.
Brunck. Aristoph. 1, 66. Plut. Alex. 87. Schm.,
Valck. Hipp. p. 258. Adoniaz. p. 280. Ahresch.
Lectt. Arist. 182. Soph. Antig. 546. Trach. 717.

Musgr. Bacch. 617. ad Charit. 348. Soph. Aj. 1397. Erf. *θίγων*, al. *θιγών*, quod malim. Conf. ε. *θήγω*, Boiss. Philostr. 428. *Θίξω*, Eur. Hipp. 1086. *Θ. εὐνής*, Porson. Phœn. 960. * *Θίγημα*, Brunck. ad Æsch. Pr. 856. Valck. Phœn. p. 243." Schæf. Mss.] *Θίγμα*, Quod tangitur. Sed Hes. *θιγμάτων* exp. *μασμάτων*. *Θίξις*, Tactus, Plut. ["Geopon. 1, 323. Schol. Il. B. 235." Wakef. Mss.] * *Ἄθικτος*, Intactus, Integer, Illibatus, Bud. e Plut. *cujus est in Numa* (20.) *Πάσης κακίας ἄ. βίος*, q. d. Vita omni vitio intacta : Pericle (13.) * *Ἀθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηρουσα τὴν ὄψιν*, Intactum vetustate et inviolatum. Sed et Virgo dicitur ἄ., sine adjectione, q. d. Quæ intacta est, Cujus virginitas est illibata : quorum illud e Catullo, hoc ex Ovidio sumo. " *Ἀάθικτον*, " Incorruptibile, Noxæ non obnoxium, vel Noxæ " *expers s. damni, ἀφθαρτον, ἀβλαβές*, Hes. Nescio " an audeam dicere esse pro ἄθικτον, quod est a " verbo *θίγεσθαι*." *Ἀθίκτωρ* de Virgine itidem ; Hes. enim plur. *ἀθικτορας, παρθένους* exp., quem vide. AT VERO *Εὐθικτος*, non solum est Tactu facilis, Qui facile tangi potest, * *εὐψιλάφητος*, Hes., sed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui scite tangit, et cavillis utitur taxantibus, Bud. ap. Athen. 243. 246. Exp. etiam Facetus, Dicax : quod malo ; nam et pro his, quæ scribit Polyb. (17, 4, 4.) de Philippo rege, *Ἦν γὰρ εὐθ., καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὐ πεφυκώς, πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους*, habet Liv. Fuisse illum dicaciorem. [Aristot. H. A. 9, 17. Manetho 5, 289.] *Εὐθίκτως*, Dicaciter. Ceterum dubitari possit an non *Εὐθικτος* et *Εὐθήκτως* pro Dicax et Dicaciter potius scr. sit a *θήγω*, Acuo, quod dicaces acuto esse ingenio soleant. ["At vocale ista ap. Polyb. 17, 4, 5. tenent libri omnes, item ap. Athen. 577. ubi *Λαμία σφόδρα εὐθικτος καὶ ἀστική* : et 583. *Εὐθ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις*. Apud Herodian. quidem Hist. 4, 7, 2. pro *εὐθίκτως* habet *εὐθήκτως* Cod. Ms. Vindob." Schw. Mss. * *Εὐθικτέω*, Apollodorus Mathem. p. 16.] " *Κατευθικήσας*, Suidæ *ἐπιτυχών*, " *Assecutus*." [2 Maccab. 14, 43. * *Εὐθιζία*, Suid. * " *Ἀθιγής*, Tzetz. Exeg. in Il. 110, 19." Schæf. Mss. * " *Ἀθιγῶς*, Athan. 1, 20." Kall. Mss. * *Ἀκροθιγής*, Meleager 14, 8.] *Ἀκροθιγῶς*, signif. Summam partem attingendo, et quasi superficiem, Leviter attingendo, Diosc. 2, 105. *Κάθες πρῶως εἰς τὸν κηρὸν, ἄ. ἐμβάπτων*, Demitte leniter in ceram, summa parte tenus intingens, superficie tenus ; Leniter intingens ; exp. Per summum intingens, Suspensa manu tingens, Bud. || *Ἀπτεσθαι ἄ.*, Attingere leniter, et quod Gr. Proverbio dicitur *Ἀπτεσθαι ἄκρῳ δακτύλῳ, ἄκροις δακτύλοις*, Attingere digitis summis, primoribus. Usurpatur autem metaph. ut plurimum hoc loquendi genus : ut et Lat. Leviter attingere, Degustare. Sic *ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι*, Euseb. pro Strictim s. Cursim commemorare. *Ἀ. σκοπεῖν*, Pandect. pro Summam rei cognoscere et æstimare, Bud. " *Ἀκροθιγῶς*, Summis digitis : ut " *ἄ. ἀπτεσθαι* dicitur Summis digitis s. Suspensa " manu tangere, Leviter attingere et tantum per " *summa*. Et ἄ. *λαβεῖν τι* ap. Hes. est *λαβεῖν τι τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου*, Summis digitis capere : seu " *βραχὺν*, inquit. Sic Diosc. 1, 105. *Κάθες πρῶως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστον τι αὐτοῦ ἀφέλκεσθαι*, Leviter tantum et suspensa manu intingens. Metaphor. ἄ. *βλέπειν*, Bud. interpr. " *Summam rei cognoscere* : ut Hes. rursum *ἀκροθιγῶς exp. λεπτομερῶς*." ["Cyrill. Hieros. 56." Wakef. Mss. " Boiss. Philostr. 461." Schæf. Mss.] *Ἐπιθίγω*, Attingo, pro simplici *θίγω*, Tango, Xen. K. II. 4. *Καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐπιθιγόντα οὐκ εὐθὺς καίεσθαι*. ["Schol. Il. A. 572." Wakef. Mss. * " *Καταθίγω*, et contr. * *Καθίγω*, Tango, Attingo, Exod. 12, 22. *Καθίξτε τῆς φλίας*. L. Bos. in Proleg. ad h. l. leg. existimat *καθίξεσθε ἀπὸ τοῦ καθικέσθαι* vel *καθικνεῖσθαι*, Attingere, qui etiam statuit corruptam esse h. v. ap. Hes., qui *καθίξεσθε, καθάψασθε* habet, ubi pariter pro *καθίξεσθε* leg. *καθίξεσθε*. Sed mihi potius reponendum videtur *καὶ θίξτε*. Ceterum cf. Albert. ad Hes. l. c." Schleusn. Lex. in V. T.] *Παραθίγω*, Attingo : *Παραθίγω σοι τὴν ἀρετὴν*, Virtute te attingo,

PARS XIV.

VV. LL. : sed suspecta sunt. [Himer. Or. 23, i Philostr. 2, 13. * *Προσθίγω*, Soph. Œd. C. 16 Phil. 9. 817. * *Ἀπρόσθικτος*, Hesych. *ἀπρόσμαστ* * *Ὑπερθιγής*, i. q. *ὑπερήφανος*, Anonym. Suid Schueidero susp.]

¶ *Θιγγάνω*, Tango, i. q. *θίγω*, Contrecto, Arist. de cerebro, *τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγαίμενος*. ["Pierson. ad Mær. 18. ad Lucian. 1, 22 Valck. Hipp. p. 197. Wakef. Trach. 715." Scha Mss. * *Ἀποθιγγάνω*, Theophr. de Odoribus p. 44 Heins. sed leg. ἐπιθ. * *Διαθιγγάνω*, Aristot. H. 10, 1, 5.] *Ἐπιθιγγάνω*, Attingo, ἐφάπτομαι, Sui [Plut. 8, 326. 475.] *Προσθιγγάνω*, Attingo, Prehendo, Apprehendo, VV. LL. e Bud. Epist. [Ei Iph. A. 339. * " *Συνθιγγάνω*, Themist." Wakef. Mss.] AT *Ἀκροθιγγάνω*, Summa parte attingo, Hes. qui hoc verbo exp. *τὸ ἀκροθιναίω*. Sed fortasse verbum est ab eo fictum, ut alia multa, de *ἀκροθιγγαί* loquor. *Ἀθίγγανος*, q. d. Abhorrens s. Alienus tangendo ; id enim proprie sonare debet hoc nomen meo judicio. At Etym. licet fateatur deduci a *θίγω* pro quo debuit potius *θιγγάνω* dicere, exp. tamen *μὴ θέλων τινὲ προσεγγίσει*, Qui recusat cuiquam appropinquare, Prope quemquam accedere. Et su jungit, *Οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες, οὐδὲν ποῦλλον λαμβάνουσιν*, Qui enim hujus sunt sectæ, nil ab alio accipiunt. Quæ nec deductioni illi, nec si cousentanea sunt.

ΘΙΝ, AUT ΘΙς, ὁ, ἡ, Acervus, Cumulus, Ager, Od. M. 45. *πολὺς δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θίς Ἀνδρῶν πυθομένων*, id ὀστέων θίς : pro quo in prosa diceretur potius ὀστέων σωρός. Sic autem θιν ψάμμου, ἄμμο Cumulus arenæ ; aliarum etiam rerum, pro Cumul itidem. Herod. *θίνες τῆς ψάμμου*, Plut. Fabio, *Κεθίνας ἄμμου βαθείας ἔχει*, Artax. *Γῆς θίνα πολλὴ φέρουσιν θύελλαν*. Sed interdum sine adjectione quoque est Cumulus arenæ, atque ita usum Paucomperio, Eliac. 118. Itidem vero Hieronymus *θιν* ait esse Cumulos arenarum in litoribus s. ripis. || *Ltus*, frequens ap. Hom. ; sed addito gen. *θαλάσσης ἁλός*, Maris. Il. A. 34. *Βῆ δ' ἄκέων παρὰ θίνα πολὺ φλοίσβου θαλάσσης*, A. 621. *Στάντε ποτὶ πνοὴν παρθιν' ἁλός*. Hos autem gen. vacare quidam putant. Eust. tamen dicit poni ad differentiam cum aliarum θινῶν, tum vero τῶν κατὰ ἄμμους, αἱ κεῖνται ἐν μεσογαίοις. Idem θιν hac in signif. vult a VERBO *Θεῖν* derivari, quod signif. Ferio, Percutio : Il. P. (430.) *Πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι βοῇ ἐπεμαίετο θείνων* : *πῶλον Κέντρω θεινομένους*, Eur. (Iph. A. 220.) Item *θείνεισθαι*, Verberari, Vapulare : Il. A. (587.) *ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδωμαι θεινομένην*. At ego crediderim potius θιν pro Litore non aliunde derivari quam cum alteram signif. habet : sed ideo pro Litore accipi, quod in eo arenæ cumulus esse soleat. Ceterum errat Gramm., in VV. LL. tradentes θιν pro Litore quidem esse fem., at in altera signif. esse masc., ex iis quæ paulo ante protuli, exemplis satis apparet. Sed et θίνα, quod a Paus. sine adjectione poni dixi, itidem fem. esse admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro *θημῶν*, quod itidem Cumulum signif., legi e *θιμῶν* cum ι, ap. Philonem. ["Θιν, Ammon. 9 Valck. Adonias. p. 284. Eran. Philo 161. Thom. M. 203. Jacobs. Antb. 7, 144. 9, 5. Diodor. Zou. 9 Θίς, ad Mær. 232. Wassenb. ad Hom. 143. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 815. Aristoph. Σφ. 696. * *Θεῖς*, Cod. Medic. Aristot. H. A. 8, 13 * *Θινός*, unde ἐπὶ θινοῖς, Poeta vetus de Herbis c. 1 et sic Diosc. Notha p. 476. ubi tamen *θιναῖς* Ed Ald.] " *Θιναί*, Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι " et αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intel ligere eum puto Arenæ cumulos et fructuum com portatorum acervos : ii autem colles et editiores loca repræsentant." " *Θινώδης*, Litoreus : seu θίνα referens, Leviter elatus in modum cumulorum " *arenarum et acervorum frugum*. Strabo 8. Θι " *νώδης δὲ καὶ στενός ἐστίν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός*. [Plut. 7, 752. 753. 9, 129. Item *Θιννώδης*, Strabo p. 533. *Θιννώδης δ' ὢν ὁ τόπος ἐξ εἰκοσι σταδίων βα*

12 Q